

PAULO KOELJO

BRIDA

PREVOD S PORTUGALSKOG JOVAN TATIĆ

PAIDEIA

BEOGRAD, 2008.

N.D.L., koji je ostvario čuda; Kristini, koja je deo jednog od njih; i Bridi.

O, Marijo, majko bezgrešna, Moli se za nas koji se Tebi molimo. Amin.

Ili, koja žena kad ima deset drahmi pa jednu drahmu izgubi ne pali svetiljku i ne čisti kuću i ne traži marljivo dok je ne nađe?

I kad je nađe, saziva prijateljice i susede i kaže: radujte se sa mnom, jer sam našla drahmu koju sam izgubila.

Luka, 15:8-9

Pre početka

U romanu „Dnevnik jednog čarobnjaka“ dve Vežbe RAM-a zamenio sam vežbama koje sam naučio u vreme kada sam se bavio pozorištem. Iako su rezultati vežbi potpuno isti, ova zamena je izazvala ozbiljnu kritiku mog Učitelja. „Nema veze da li postoje brži ili lakši načini; Tradicija se nikada ne sme menjati“, rekao mi je.

Da se ovo ne bi ponovilo, obredi opisani u „Bridi“ verno su predstavljeni, onako kako se vekovima vrše u Tradiciji Meseca -specifičnoj Tradiciji koja zahteva iskustvo i praksu u izvođenju. Obavljanje ovih rituala bez nadzora opasno je, bespotrebno, nije preporučljivo i može ozbiljno da ugrozi Duhovno Traganje.

Prolog

Svake večeri smo sedeli u jednom kafu u Lurdu. Ja, hodočasnik svetog Rimskog Puta koji je morao još mnogo da pešači u potrazi za svojim Darom. Ona, Brida O'Fern, bila je zadužena da kontroliše jedan deo tog puta.

Jedne od tih večeri odlučih se da je upitam da li je imala jake emocije kada je boravila u jednoj opatiji koja se nalazi na stazi u obliku zvezde koju Inicirani prelaze na Pirinejskom poluostrvu.

- Nikada nisam tamo bila - odgovori.

Odgovor me je iznenadio. Na kraju krajeva, ona je posedovala Dar.

- Svi putevi vode u Rim - reče Brida, koristeći staru izreku da bi mi saopštila da se Darovi mogu pobuditi bilo gde. - Svoj Rimski Put sam prešla u Irskoj.

Prilikom naših sledećih susreta ispričala mi je priču o svom Traganju. Kada je završila, pitao sam je da li bi imala nešto protiv da jednog dana napišem knjigu o onome Što mi je ispričala.

U prvom trenutku se složila. Međutim, prilikom svakog sledećeg susreta imala je da doda neku prepreku. Tražila je da promenim imena ljudi koji se pojavljuju u priči, htela je da zna koja vrsta ljudi će čitati njenu priču i kako će reagovati.

- To ne mogu da znam - odgovorih. - Ali ne verujem da baš zbog toga praviš toliko pro -blema.

- U pravu si - reče ona. - Smatram da je to vrlo lično iskustvo. Ne znam da li neko drugi može iz njega da izvuče bilo kakvu pouku.

To je sada naš zajednički rizik, Brido. Jedan anonimni tekst Tradicije veli da svako tokom svog postojanja može imati dva pristupa: da Zida ili da Sadi. Zidari će možda godinama raditi na svom delu, ali jednog dana privode radove kraju. Onda stanu, i ostanu ograničeni zidovima koje su sazidali. Život gubi smisao kada je građevina gotova.

Međutim, postoje i oni koji sade. Oni se ponekad pate s vremenskim prilikama, godišnjim dobima i retko kada se odmaraju. Ali, za razliku od građevine, vrt nikada ne prestaje da raste. U isto vreme dok zahteva stalnu pažnju vrtlara, daje mu priliku da mu život bude velika avantura.

Vrtlari se prepoznaju između sebe, jer znaju da je u životu svake biljke rast cele Zemlje.

Paulo Koeljo

Irska

avgust 1983 - mart 1984.

Leto i jesen

- Želim da učim magiju - reče devojka.

Čarobnjak je pogleda. Izbledele farmerke, majica i izazivački stav koji sve stidljive osobe zauzimaju kada mu nije vreme. „Sigurno sam dvostruko stariji od nje“, pomisli. Ipak je znao da pred njim stoji njegov Drugi Deo.

- Zovem se Brida - nastavi ona. - Izvinite što se nisam predstavila. Dugo sam čekala ovaj trenutak i uzbuđena sam više nego što sam mislila.

- Zašto želiš da učiš magiju? - upita je on.

- Da bih mogla da odgovorim na neka pitanja do kojih sam u životu došla. Da upoznam okultne moći. A možda i da putujem u prošlost i budućnost.

Ovo nije bio prvi put da neko dođe u šumu da ga za to moli. Svojevremeno je bio veoma poznat i ugledan Učitelj Tradicije. Imao je više učenika i verovao je da će se svet promeniti u meri u kojoj on uzmogne da promeni one koji ga okružuju. Ali načinio je grešku. A Učitelji Tradicije ne smeju da čine greške.

- Ne misliš li da si suviše mlada?

- Imam dvadeset jednu godinu - reče Brida. - Da želim da učim balet, sigurno bi mi rekli da sam suviše stara.

Čarobnjak joj dade znak da pođe za njim. U tišini su hodali šumom. „Lepa je“, pomisli, dok su senke drveća brzo menjale položaj - jer je sunce već bilo blizu horizonta. „Ali dvaput sam stariji od nje.“ To je značilo da će verovatno patiti.

Bridu je nerviralo ćutanje čoveka koji je hodao pored nje; nije našao za shodno ni da prokomentariše njenu poslednju rečenicu. Zemlja u šumi bila je vlažna, prekrivena suvim lišćem; i ona je primetila da se senke kreću i da se brzo smrkava. Uskoro će pasti noć, a oni kod sebe nisu imali nikakvu lampu.

„Moram mu verovati“, hrabrila je samu sebe. „Ako verujem da može da me nauči magiji, takode verujem da može da me vodi kroz šumu.“

Hodali su dalje. On je delovao kao da hoda bez ikakvog cilja, s jedne strane na drugu, menjao je pravac i kada mu ništa nije preprečavalo put. Napravili su više krugova, prolazeći po tri ili četiri puta pored istog mesta.

„Ko zna, možda me proverava.“ Bila je rešena da u tom eksperimentu ide do kraja i trudila se da pokaže da je sve što se dešavalo - uključujući i hodanje ukrug - savršeno normalna stvar.

Došla je izdaleka i dugo je čekala ovaj susret. Dablin je bio udaljen skoro 150 kilometara, a red vožnje neudobnih autobusa koji su vozili u to selo bio je sumanut. Morala je rano da ustane, putuje tri sata, da se raspituje za njega u selu, da objašnjava zašto traži nekog tako čudnog. Najzad su joj rekli u kom delu šume obično boravi preko dana - ali ne pre nego što su je upozorili da je on već pokušao da zavede jednu od seoskih devojaka.

„Interesantan je“, pomisli ona. Počeli su da hodaju uzbrdo, a ona se ponadala da će se sunce zadržati još malo na nebu. Plašila se da se ne oklizne na vlažno lišće po kome je hodala.

- Zašto beše želiš da učiš magiju?

Brida je bila srećna što je tišina prekinuta. Ponovila je odgovor koji mu je ranije dala. Ali to ga nije zadovoljilo.

- Možda želiš da učiš magiju zato što je misteriozna i okultna. Zato što ima odgovore koje malo

ljudskih bića mogu da nađu u životu. Ali pre svega zato što ona evocira romantičnu prošlost.

Brida ne reče ništa. Nije znala šta da kaže. Poželela je da se on vrati svom ćutanju, jer se plašila da da odgovor koji se Čarobnjaku neće svideti.

Pošto su propešačili celu šumu, najzad su stigli na vrh jednog brega. Zemljište je ovde postalo stenovito, bez ikakve vegetacije; ali je barem bilo manje klizavo, tako da je Brida pratila Čarobnjaka bez ikakvih teškoća.

Seo je na najvišu tačku i zamolio Bridu da učini isto.

- I drugi su ovde bili - reče Čarobnjak. - Tražili su da ih naučim magiji. Ali ja sam već podučio sve što je imalo da se poduči, već sam uzvratio čovečanstvu ono što mi je dalo. Sada želim da budem sam, da se penjem na planine, gajim biljke i opštim s Bogom.

- Nije istina - odgovori devojka.

- Šta nije istina? - Bio je iznenađen.

- Možda želite da opštite s Bogom. Ali nije istina da želite da budete sami.

Brida se pokaja. Impulsivno je reagovala, a sada je bilo suviše kasno da se greška ispravi. Možda postoje ljudi koji vole da budu sami. Možda su ženama potrebni muškarci nego što su muškarcima potrebne žene.

Čarobnjak, međutim, nije delovao iznervirano kada je ponovo progovorio.

- Pitaću te nešto - reče. - Moraš najiskrenije da mi odgovoriš. Ako mi budeš rekla istinu, naučiću te onome što od mene tražiš. Ako slažeš, nikada više nemoj da se vratiš u ovu šumu.

Brida je odahnula. Ipak je to bilo samo jedno pitanje. Sve što treba da uradi je da ne slaže. Uvek je mislila da su Učitelji, da bi prihvatili učenika, zahtevali teže stvari.

Seo je tik ispred nje. Oči su mu se sjajile.

- Pretpostavimo da počnem da te podučavam onome što znam - reče ne skidajući pogled s njenih očiju. - Da počnem da ti pokazujem paralelne univerzume koji nas okružuju, anđele, mudrost prirode, misterije Tradicije Sunca i Tradicije Meseca. I, jednog dana, siđeš u grad da kupiš neke namirnice i na ulici sretnoš čoveka svog života.

„Ne bih umela da ga prepoznam“, pomisli ona. Ali ipak ništa nije rekla; pitanje je bilo teže nego što je pretpostavljala.

- On shvata da si ti žena njegovog života i uspeva da ti se približi. Zaljubljujete se jedno u drugo. Nastavljaš da učiš kod mene, ja ti preko dana pokazujem mudrost Kosmosa, a on ti noću pokazuje mudrost Ljubavi. Ali dolazi trenutak kada te dve stvari ne mogu dalje zajedno. Moraš da izabereš.

Čarobnjak začuta nekoliko trenutaka. Uplašio se devojčinog odgovora još pre nego što je postavio pitanje. Njen dolazak tog popodneva predstavljao je kraj jedne faze i u njegovom i u njenom životu. On je to znao, jer je poznao tradicije i znake Učitelja. Bila mu je potrebna koliko i on njoj. Ali u tom trenutku ona je morala da kaže istinu; to je bio jedini uslov.

- Sada mi odgovori potpuno iskreno - reče, najzad skupivši hrabrost. - Da li bi ostavila sve što si do tada naučila, sve mogućnosti i sve misterije koje bi svet magije mogao da ti priušti da bi bila s čovekom svog života?

Brida skrenu pogled. Oko nje su bile planine, šume, a tamo ispod je bilo seoce u kome su se polako palila svetla. Dim se izvijao iz dimnjaka i uskoro će porodice biti okupljene oko trpeza. Pošteno su radili, bili bogobojažljivi, i trudili se da pomažu blišnjem. Sve su to radili zato što su poznavali ljubav. Životi su im bili jasni, bili su sposobni da shvate sve što se dešava u Kosmosu, a da pri tom nisu nikada čuli za stvari kao što su Tradicija Sunca i Tradicija Meseca.

- Ne vidim nikakvu protivrečnost između svog traganja i svoje sreće - reče ona.

- Odgovori na pitanje koje sam ti postavio. - Čarobnjakove oči bile su fiksirane na njenim. - Da li bi sve napustila zbog te osobe?

Brida oseti ogromnu želju da zaplače. To nije bilo samo pitanje, bio je to izbor, najteži izbor koji ljudi moraju u životu da naprave. Već je mnogo o tome razmišljala. Prošla je i period kada je sebi bila

najvažnija na svetu. Imala je mnogo mladića, uvek je verovala da voli svakog od njih, i svaki put je bila svedok brzog i iznenadnog nestanka ljubavi. Od svega što je do tada poznavala, ljubav je bila najteža. Tada je bila zaljubljena u nekoga ko je bio malo stariji od nje, proučavao fiziku i na svet gledao na potpuno drugačiji način od nje. Iznova je verovala u ljubav, ubeđena u svoja osećanja, ali toliko se puta već razočarala da ni u šta više nije mogla biti sigurna. Pored svega toga, ovo je i dalje bila njena velika životna opklada. Izbegavala je Čarobnjakov pogled. Oči su joj se zaustavile na selu u kome su se dimili dimnjaci. Od nastanka sveta svi su pokušavali da shvate univerzum putem ljubavi.

- Napustila bih - reče najzad.

Čovek koji se nalazio ispred nje nikada neće moći da razume šta se dešava u srcima ljudi. On je bio čovek koji je poznavao moć, tajne magije, ali nije poznavao ljude. Imao je sedu kosu, preplanulu kožu i fizički izgled nekoga ko je naviknut da se penje po onim planinama. Bio je zanosan, s tim očima koje su odslikavale njegovu dušu punu odgovora, i verovatno je još jednom bio razočaran osećanjima običnih ljudi. Ona je takođe bila razočarana sobom, ali nije mogla da laže.

- Pogledaj me - reče Čarobnjak.

Bridu je bio stid. Ipak ga je pogledala.

- Rekla si istinu. Naučiću te.

Pala je noć i zvezde su sijale u noći bez meseca. U sledeća dva sata Brida je tom neznancu ispričala ceo svoj život. Probala je da se seti nekih činjenica koje su objašnjavale njeno interesovanje za magiju - vizije u detinjstvu, predskazanja, unutrašnje pozive - ali nije bilo ničega sličnog. Naprosto je osećala želju da je upozna. Zbog toga je već pohađala kurseve astrologije, tarota, numerologije.

- To su samo jezici - reče Čarobnjak. - I nisu jedini. Magija govori sve jezike ljudskog srca.

- Šta je onda magija? - upita ona.

Iako je bilo mračno, Brida je primetila da je Čarobnjak okrenuo glavu. Gledao je u nebo, udubljen u misli, tražeći možda odgovor.

- Magija je most - najzad reče. - Most koji ti omogućava da prelaziš iz vidljivog u ne-vidljivi svet. I da učiš lekcije oba sveta.

- A kako mogu da naučim da pređem taj most?

- Tako što ćeš naći svoj način da ga pređeš. Svako ima svoj način.

- Zbog toga sam došla ovamo.

- Postoje dva pristupa - odgovori Čarobnjak. - Tradicija Sunca, koja uči tajnama putem prostora, putem stvari koje nas okružuju. I Tradicija Meseca, koja uči tajnama putem vremena, putem stvari koje su zarobljene u pamćenju vremena.

Brida je razumela. Tradicija Sunca je bila ona noć, drveće, hladnoća koja je prožimala njeno telo, zvezde na nebu. A Tradicija Meseca je bila onaj čovek ispred nje u čijim je očima blistala mudrost predaka.

- Naučio sam Tradiciju Meseca - reče Čarobnjak, kao da joj čita misli. - Ali nikada nisam bio Učitelj te Tradicije. Učitelj sam Tradicije Sunca.

- Pokaži mi Tradiciju Sunca - reče Brida, nepoverljiva jer je u glasu Čarobnjaka osetila određenu nežnost.

- Naučiću te ono što znam. Ali mnogi su putevi Tradicije Sunca.

„Neophodno je verovati u sposobnost svake osobe da uči samu sebe.“

Brida se nije prevarila. U Čarobnjakovom glasu je stvarno bilo nežnosti. To ju je plašilo, umesto da je opusti.

- Mogu da shvatim Tradiciju Sunca - reče.

Čarobnjak je prestao da gleda zvezde i koncentrisao se na devojkicu. Znao je da ona još nije sposobna da nauči Tradiciju Sunca. Uprkos tome, treba da je podučava. Neki učenici biraju svoje Učitelje.

- Želim da naglasim jednu stvar pre prve lekcije - reče. - Kada neko pronade svoj put, ne srne da se plaši. Mora biti dovoljno hrabar da pravi pogrešne korake. Razočaranja, porazi i gubitak volje su oruđa koja Bog koristi da bi pokazao put.

- Čudna su to oruđa - reče Brida. - Često zbog njih ljudi odustaju. Čarobnjak je znao razlog. Na telu i duši je već osetio čudna božija oruđa.

- Nauči me Tradiciji Sunca - insistirala je ona.

Čarobnjak je rekao Bridi da pronade zgodno mesto na steni i da se opusti.

- Ne treba da žmuriš. Posmatraj svet koji te okružuje i pokušaj da primetiš sve što možeš. U svakom trenutku, pred svakom osobom, Tradicija Sunca pokazuje večnu mudrost.

Brida je učinila kako je Čarobnjak naložio. Ali smatrala je da mnogo žuri.

- Ovo je prva i najvažnija lekcija - reče on. - Smislio ju je jedan španski mistik koji je razumeo značenje vere. Zvao se Huan de la Krus.

Pogledao je devojkicu, predanu i samouverenu. Svim srcem je navijao da ona razume ono što je hteo da je nauči. Na kraju krajeva, ona je bila njegov Drugi Deo, iako ona to još nije znala, iako je bila još uvek vrlo mlada, i fascinirana stvarima i ljudima ovog sveta.

Brida je u mraku videla siluetu Čarobnjaka kako ulazi u šumu i nestaje između stabala koja su bila s njene leve strane. Plašila se da ostane sama i pokušala je da zadrži smirenost. Uostalom, to je bila njena prva lekcija i nije smela da pokaže znake nervoze.

„Prihvatio me je za učenicu. Ne smem ga razočarati.“

Bila je zadovoljna sobom i u isto vreme iznenađena brzinom kojom se sve odvijalo. Ali nikada nije sumnjala u svoju sposobnost - bila je ponosna na nju i na činjenicu da ju je dotle dovela. Bila je sigurna da je Čarobnjak posmatra s neke stene da bi video da li je u stanju da nauči prvu lekciju magije. Govorio je o hrabrosti; čak i ako se plaši - u dnu svesti su počele da joj se javljaju slike zmija i škorpija koje su živele u ovim stenama - treba da se pokaže hrabrom. Uskoro će se on vratiti da je nauči prvu lekciju.

„Hrabra sam i odlučna žena“, ponovi tiho, za sebe. Bila je privilegija biti tamo, s onim čovekom koga su ljudi obožavali ili ga se plašili. Prisetila se cele večeri koju su zajedno proveli, setila se trenutka kada je osetila nežnost u njegovom glasu. „Ko zna, možda sam se i ja njemu učinila zanimljivom ženom. Možda bi čak želeo da vodi ljubav sa mnom“ Ne bi to bilo loše iskustvo; bilo je nečeg čudnog u njegovim očima.

„Kakve luckaste misli.“ Bila je tamo u potrazi za nečim vrlo konkretnim - putem spoznaje - a odjednom je na sebe gledala kao na običnu ženu. Pokušala je da ne razmišlja više o tome i tada je shvatila da je prošlo dosta vremena od kada je Čarobnjak otišao i ostavio je samu. Osetila je da je polako obuzima panika; tog čoveka su pratile kontradiktorne priče. Neki su govorili daje bio najmoćniji Učitelj koga su ikada upoznali, da je mogao da promeni pravac vetra, da pravi rupe u oblacima koristeći samo snagu misli. Brida je, kao i svi, bila fascinirana delima te vrste.

Drugi ljudi su, međutim - a to su bili ljudi koji su se kretali u magijskim krugovima, pohađali kurseve kao i ona - tvrdili da je on bio crni vrač koji je svojevremeno uništio jednog čoveka svojom Moći zato što se zaljubio u njegovu ženu. Zato je, iako je bio Učitelj, bio osuđen da boravi u samoći šuma.

„Možda ga je samoća još više izludela“, i Brida ponovo oseti da je obuzima panika. Uprkos mladosti, bila je već upoznata sa posledicama koje samoća može da izazove kod ljudi, pogotovo u starijem dobu. Upoznala je ljude koji su izgubili svu radost življenja zato što nisu mogli da se izbore sa samoćom i na kraju su postajali zavisni od nje. U većini slučajeva bili su to ljudi koji su smatrali da je svet mesto u kome nema digniteta i slave, ljudi koji su svoja popodneva i noći trošili na neprekidnu priču o tuđim greškama. Bili su to ljudi koje je samoća pretvorila u sudije sveta, koji su svoje presude delili na sve strane, svakome ko je hteo da ih čuje. Možda je Čarobnjak od samoće izgubio pamet.

Poskočila je kada je iznenada čula malo jači šum pored sebe i srce je kao mahnito počelo da joj lupa. Od samopouzdanja koje je maločas imala nije ostalo ni traga. Pogledala je oko sebe i ništa nije mogla da vidi. Talas panike kao da je nastajao u stomaku i širio se kroz celo telo. „Moram da se kontrolišem“, pomisli, ali to nije bilo moguće. Slike zmija, škorpija i duhova iz njenog detinjstva počеше da joj se javljaju. Brida se suviše uspaničila da bi mogla da se kontroliše. Jedna druga slika se javila: slika moćnog vrača koji je potpisao ugovor s Đavolom i nudi njen život kao žrtvu.

- Gde si? - konačno povika. Više nikoga nije htela da impresionira. Želela je samo da ode odande. Odgovora nije bilo.

- Hoću da odem odavde! Pomozi mi!

Ali oko nje je bila samo šuma sa svojim čudnim zvucima. Bida je bila ošamućena od straha toliko da je pomislila je da će se onesvestiti. Ali nije smela - sada kada je znala daje on daleko, pasti u nesvest bilo bi još gore. Morala je da zadrži kontrolu nad sobom.

Ova pomisao učinila je da primeti da se neka sila u njoj bori da održi tu kontrolu. „Ne mogu i dalje da vičem“, pomisli. Njeni povici bi mogli da privuku pažnju drugih ljudi koji žive u šumi, a ljudi koji žive u šumi mogu biti opasniji od divljih životinja.

„Verujem“, počeo tiho da ponavlja. „Verujem u Boga, verujem u svog Anđela Čuvara, koji me je doveo dovedo i koji je i dalje sa mnom. Ne umem da ga opišem, ali znam da je blizu. Neću se spotaći ni na jedan kamen.“

Poslednja rečenica bila je iz Psalma koji je naučila u detinjstvu i koga se godinama nije setila. Naučila ga je od svoje bake koja je nedavno umrla. Volela bi daje baka mogla da bude blizu; istog trenutka osetila je prijateljsko prisustvo.

Počela je da shvata da postoji velika razlika između opasnosti i straha.

„Ono što prebiva u skrovištu Svevišnjeg...“ tako je počinjao Psalm. Primetila je da se priseća svega, reč po reč, baš kao da joj baka u tom trenutku recituje. Recitovala je neko vreme i uprkos strahu osetila se mirnije. U tom trenutku nije imala izbora; mogla je ili da veruje u Boga, u svog Anđela Čuvara, ili da očajava.

Osetila je zaštitničko prisustvo. „Moram da verujem u ovo prisustvo. Ne umem da ga objasnim, ali ono postoji. Biće sa mnom cele noći, jer ne umem odavde sama da izađem.“

Kada je bila mala, dešavalo se da se probudi usred noći, uplašena. Otac bi onda s njom išao do prozora i pokazivao joj grad u kome su živeli. Pričao bi joj o noćnim čuvarima, o mlekaru koji već raznosi mleko, o pekaru koji mesi hleb za sutra. Otac joj je govorio da čudovišta kojima je ispunila noć zameni ovim ljudima koji su nadgledali mrak. „Noć je samo deo dana“, govorio joj je.

Noć je bila samo deo dana. Kao što je osećala da je svetlost štiti, tako je mogla da oseća da je i mrak štiti. Mrak je činio da prizove to zaštitničko prisustvo. Morala je da ima poverenja u njega. A to poverenje jeste Vera. Niko nikada neće razumeti Veru. Vera je bila upravo ono što je Bida u tom trenutku proživljavala -neobjašnjivo uranjanje u tako mračnu noć. Postojala je samo zato što se u nju verovalo. Isto kao što ni čuda nisu objašnjiva ali se dešavaju onima koji u njih veruju.

„Rekao je daje ovo prva lekcija“, reče ona, odjednom shvatajući. Zaštitničko prisustvo bilo je tu samo zato stoje u njega verovala. Počela je da oseća umor koji su doneli sati napetosti. Ponovo je počela da se opušta i da se svakim časom oseća sve zaštićenijom.

Verovala je. A Vera neće dozvoliti da šuma ponovo bude naseljena škorpijama i zmijama. Vera će držati njenog Anđela Čuvara budnim, da bdi nad njom. Ponovo se naslonila na stenu i nije ni primetila kada je zaspala.

Bilo je već svanulo kada se probudila i divno sunce je obojilo pejzaž. Pomalo joj je bilo hladno, odeća joj je bila prljava, ali u duši je bila presrećna. Provela je celu noć sama, u šumi.

Pogledom je potražila Čarobnjaka, iako je znala da od toga nema koristi. On verovatno luta šumom pokušavajući da „opšti s Bogom“, i možda se pita da li je ona devojka od sinoć imala hrabrosti da nauči prvu lekciju Tradicije Sunca.

- Naučila sam šta je Mračna Noć - reče ona šumi, koja je sada ćutala. - Naučila sam da je traganje za Bogom Mračna Noć. Da je Vera Mračna Noć.

„Ne čudi me to. Svaki čovekov dan je mračna noć. Niko ne zna šta ga čeka sledećeg trenutka i uprkos tome svi idu napred. Zato što imaju poverenja. Zato što Veruju.“

Ili, možda, zato što ne primećuju tajnu koja se završava sledećeg trenutka. Ali to nije bilo ni najmanje važno - važno je bilo da je ona shvatila.

Da je svaki trenutak u životu čin Vere.

Da svaki taj trenutak može ispuniti zmijama i škorpijama ili zaštitničkim prisustvom.

Da Vera nema objašnjenja. Da je Mračna Noć. Na njoj je bilo samo da to prihvati ili ne.

Brida pogleda na sat i shvati da je već kasno. Morala je na autobus, da putuje tri sata i smisli ubedljivu priču za svog dečka; on nikada ne bi poverovao da je celu noć provela sama u nekoj šumi.

- Mnogo je teška Tradicija Sunca! - viknu ona šumi. - Moram da budem sama sebi Učiteljica, a to nisam očekivala!

Osmotrla je gradić u podnožju, procenila kojim putem treba da krene kroz šumu i krenula. Pre toga se, ipak, okrenula još jednom ka steni.

- Hoću još nešto da kažem - viknu slobodnim i veselim glasom. - Vrlo si zanimljiv čovek.

Čarobnjak je stajao naslonjen na stablo jednog starog drveta i gledao kako devojka nestaje u šumi. Slušao je njen strah i čuo njene krike u toku noći. U jednom trenutku je želeo da joj se približi, zagri je, zaštiti od panike koja ju je obuzela i kaže da joj nije potrebna ta vrsta izazova.

Sada je bio zadovoljan što nije to učinio. A bio je i ponosan što je ta devojka, sa svom svojom mladalačkom zbunjenošću, bila njegov Drugi Deo.

U centru Dablina postoji knjižara specijalizovana za proučavanje okultizma. Ta knjižara se nikada nije reklamirala u novinama ili časopisima - u nju se dolazilo po preporuci, a knjižar je bio zadovoljan jer ima probranu i upućenu publiku.

Uprkos svemu tome, knjižara je uvek puna. Pošto je više puta čula za nju, Brida je najzad uspeła da dobije adresu od predavača na kursu astralnog putovanja koji je pohađala. Otišla je tamo jednog popodneva posle posla i bila očarana onim što je videla.

Od tada je tamo odlazila svaki put kada je mogla, da lista knjige - samo da lista, jer su sve bile uvozne i veoma skupe. Imala je običaj da ih lista jednu po jednu, obraćajući pažnju na crteže i simbole koji su se mogli naći u nekima, i intuitivno osećajući vibraciju sveg tog sakupljenog znanja. Posle iskustva koje je imala s Čarobnjakom postala je opreznija. Ponekad je kritikovala samu sebe jer je učestvovala samo u stvarima koje je mogla da razume. Osećala je da propušta nešto važno u životu i da će se, ako tako nastavi, stalno vrteti u krug. Ali nije imala hrabrosti da nešto promeni. To bi zahtevalo da stalno posmatra svoj put; sada, kada je upoznala Mračnu Noć, znala je da ne želi njome da hodi.

Uprkos tome što je neki put bila nezadovoljna sobom, nemoguće je bilo ići preko sopstvenih mogućnosti.

Knjige su bile bezbednije. Na policama su se mogla naći nova izdanja studija pisanih pre nekoliko stotina godina - malo ljudi se usuđivalo da kaže nešto novo u ovoj oblasti. A okultno znanje kao da se smeškalo s onih stranica, daleko i odsutno, smejući se trudu koji ljudi iz generacije u generaciju ulažu da ga dešifruju.

Osim knjiga, Brida je imala još jedan dobar razlog da dolazi u knjižaru: da posmatra stalne posetioce. Ponekad se pravila da prelistava cenjene alhemijske studije, ali oči su joj pratile ljude koji su bili u knjižari - muškarce i žene, obično starije od nje - koji su tačno znali šta su želeli i išli do određene police. Pokušavala je da zamisli kakvi su bili privatno. Neki su delovali mudro, kao da mogu da prizovu silu i moć koju smrtnici ne poznaju. Neki su, opet, izgledali kao da su očajni, kao da pokušavaju ponovo da nadu odgovore koje su odavno zaboravili - i bez kojih je život izgubio smisao.

Takođe je primetila da najvemije mušterije imaju običaj da uvek razgovaraju s knjizarem. Razgovarali su o čudnim stvarima kao što su mesečeve mene, karakteristike kamenja i pravilan izgovor obrednih reci.

Jednog popodneva Brida je smogla hrabrosti da učini isto. Na poslu joj je tog dana sve išlo od ruke. Smatrala je da treba da iskoristi srećan dan.

- Znam da postoje tajna društva - reče ona. Učinilo joj se da je to dobar način da započne razgovor. Ona kao *zna* nešto.

Knjižar je nešto računao kada mu se obratila, i samo je začuđeno podigao glavu posmatrajući je.

- Bila sam kod Čarobnjaka iz Folka - reče pomalo već dekoncentrisana Brida, ne znajući kako da nastavi. - On me je naučio šta je Mračna Noć. Rekao mi je da si na putu mudrosti kada se ne plašiš da pogrešiš.

Primetila je da knjižar sada već malo pažljivije sluša šta mu govori. Ako ju je Čarobnjak nečemu

naučio, znači da je posebna.

- Ako znaš da je put Mračna Noć, šta tražiš u knjigama? - reče on najzad, a ona shvati da pominjanje Čarobnjaka i nije bilo baš najbolja ideja.

- Zato što ne želim da učim na taj način - uzvratila ona.

Knjižar malo bolje osmotri devojkicu koja je pred njim stajala. Posedovala je Dar. Čudno je bilo, međutim, što joj je Čarobnjak iz Folka samo zbog toga posvetio pažnju. Mora da postoji još nešto. Možda je i lagala... ali spomenula je Mračnu Noć.

- Primetio sam da stalno dolaziš ovamo - reče. - Uđeš, prelistaš sve i nikada ne kupiš nijednu knjigu.

- Skupe su - reče Brida, osećajući da on želi da nastavi razgovor. - Ali čitala sam druge knjige i pohađala razne kurseve.

Rekla je na čijim je sve kursevima bila. Možda će to još više impresionirati knjižara.

Opet se desilo ono što nije očekivala. Knjižar ju je prekinuo i posvetio se mušteriji koja se raspitivala da li je stigao almanah s položajima planeta u sledećih sto godina.

Knjižar je pregledao nekoliko paketa koji su se nalazili ispod tezge. Brida primeti da su na njima bili pečati iz različitih krajeva sveta.

Postajala je sve nervoznija; početna hrabrost ju je načisto napustila. Ipak, morala je da sačeka da mušterija proveri da li je to knjiga koju traži, plati, dobije kusur, ode. Tek tada se knjižar ponovo okrenuo ka njoj.

- Ne znam kako da nastavim - reče Brida. Oči su joj se napunile suzama.

- Šta znaš dobro da radiš? - upita on.

- Da idem za onim u šta verujem. - To je bio jedini mogući odgovor. Uvek je hrlila za stvarima u koje je verovala.

Problem je bio u tome što je svakog dana verovala u nešto drugo.

Knjižar napisao ime na papiru na kome je računao. Otcepio je parče papira sa ispisanim imenom i držao ga u ruci.

- Daću ti jednu adresu - reče. - Nekada su ljudi magijske eksperimente prihvatili kao uobičajene stvari. Tada nije bilo čak ni sveštenika. I niko nije jurio za okultnim tajnama.

Brida nije znala da li misli na nju.

- Da li znaš šta je magija? - upita on.

- Most. Između vidljivog i nevidljivog sveta.

Knjižar joj pruži cedulju. Na njoj je bio broj telefona i ime: Vika.

Brida brzo uze papirić, zahvali i izađe. Kada je stigla do vrata, okrenu se ka njemu.

- Takođe znam da magija govori mnoge jezike, uključujući i jezik knjižara koji se prave da su nekomunikativni a u stvari su darežljivi i pristupačni.

Poslala mu je poljubac i nestala iza vrata. Knjižar prekide svoju računicu i pređe pogledom po svojoj radnji. „To je naučila od Čarobnjaka iz Folka“, pomisli. Dar, ma koliko bio dobar, nije bio dovoljan da bi se Čarobnjak zainteresovao; sigurno je postojao drugi razlog. Vika će umeti da otkrije koji je.

Radno vreme knjižare bližilo se kraju. Knjižar je primećivao da se profil posetilaca njegove radnje menja. Bili su sve mlađi -kao što piše u starim tekstovima kojima su bile ispunjene njegove police, stvari su najzad počele da se vraćaju tamo odakle su krenule.

Stara zgrada se nalazila u centru grada, u delu koji danas obilaze samo turisti u potrazi za romantičnim danima 19. veka. Brida je morala da čeka nedelju dana da Vika pristane da je primi. Sada se nalazila pred tajanstvenom sivom zgradom trudeći se da obuzda uzbuđenje. Zgrada se potpuno uklapala u njenu viziju traganja; mora da baš na takvim mestima žive ljudi koji posećuju knjižaru.

Nije bilo lifta. Polako se popela uza stepenice da ne bi bila zadihana kad stigne. Pozvonila je na jedina vrata na trećem spratu.

Iz stana se čuo lavež psa. Posle izvesnog vremena vrata joj je otvorila jedna elegantna mršava žena koja je odimala ozbiljnošću.

- Čule smo se telefonom - reče Brida.

Vika joj je dala znak da uđe i Brida se našla u dnevnom boravku koji je bio sav u belom, dok su dela savremene umetnosti bila na zidovima i stolovima. Bele zavese su ublažavale sunčevu svetlost; prostor je bio harmonično podeljen u tri celine - deo sa sofama za sedenje, trpezarijski sto, i biblioteku prepunu knjiga. Sve je bilo uređeno s mnogo ukusa i Bridu je prostor asociirao na neke arhitektonske časopise koje je volela da lista na kioscima.

„Ovo mora da je mnogo koštalo" bilo je jedino što je pomislila.

Vika je gošču uvela u jednu od celina ogromnog boravka gde su bile dve fotelje od kože i čelika italijanskog dizajna. Između fotelja bio je nizak sto od stakla, takođe sa čeličnim nogama.

- Veoma si mlada - reče najzad Vika.

Nije bilo smisla pričati o balerinama. Brida je oćutala čekajući sledeću opasku, razmišljajući šta jedan ovako moderan prostor radi u tako staroj zgradi. Njena romantična predstava o traganju za znanjem ponovo se raspršila.

- Telefonirao mi je - reče Vika; Brida shvati da je mislila na knjižara.

- Došla sam da tražim Učitelja. Želim da idem putem magije.

Vika je pogledala devojku. Uistinu je posedovala Dar. Ali morala je da sazna zašto se Čarobnjak iz Folka toliko zainteresovao za nju. Dar sam po sebi nije dovoljan. Da je Čarobnjak iz Folka bio početnik u magiji možda bi bio impresioniran jasnoćom kojom se Dar kod nje manifestuje. Ali on je dovoljno proživio da shvati da svako ima Dar; nije više upadao u takve klopke. Ustala je, otišla do police i uzela svoj omiljeni špil.

- Umeš da igraš? - upita.

Brida klimnu glavom. Završila je nekoliko kurseva, znala je da žena u ruci drži špil od sedamdeset osam tarot karata. Naučila je nekoliko tehnika rada s tarot kartama i bila je srećna što je u prilici da pokaže svoje znanje.

Ali žena je zadržala špil kod sebe. Promešala je karte i stavila ih na stakleni stočić licem nadole. Posmatrala je tako razbacane karte bez ikakvog reda, kako Brida nikada nije učila da se redaju na kursivima koje je pohađala. Zatim je na nekom čudnom jeziku izgovorila nekoliko reci i okrenula samo jednu kartu.

Bio je to kralj štap, karta broj 23.

- Dobra zaštita - reče ona. - Štiti te jedan moćan, snažan čovek crne kose.

Njen momak nije bio ni moćan ni snažan. A Čarobnjak je imao sedu kosu.

- Nemoj da razmišljaš o fizičkom izgledu - reče Vika, kao da je pogodila o čemu razmišlja. - Misli na svoj Drugi Deo.

- Šta je Drugi Deo? - Brida je bila prijatno iznenađena Vikom. Izazivala je neko tajanstveno poštovanje, a to nije osetila ni kod Čarobnjaka, niti kod knjižara.

Vika se oglušila o pitanje. Ponovo je promešala karte i još jednom ih bez ikakvog reda razbacala po stolu - s tom razlikom što su ovoga puta bile okrenute licem nagore. Karta koja se našla u centru te prividne zbrke bila je karta broj 11. Snaga. Žena koja otvara usta lavu.

Vika podignu tu kartu i zamoli Bridu da je uzme u ruku. Ona je poslušala, ali nije baš znala šta s njom da radi.

- Tvoja jača strana u svim inkarnacijama bila je žena - reče ona.

- Šta je Drugi Deo? - insistirala je Brida. Prvi put se usprotivila toj ženi, mada se to moglo nazvati stidljivim protivljenjem.

Vika je počutala neko vreme. U glavi joj se javila sumnja - Čarobnjak nije tu devojku naučio šta je Drugi Deo. „Gluposti", reče sama sebi i odagna misao.

- Drugi Deo je prva stvar o kojoj se uči kada želiš da slediš Tradiciju Meseca - odgovori. - Tek kada razumeš Drugi Deo možeš da razumeš kako se znanje prenosi kroz vreme.

Sledilo je objašnjenje. Brida je ćutala, uzbuđena.

- Većni smo jer smo manifestacija Boga - reče Vika. - Zato prolazimo kroz mnogo života i smrti; polazimo iz tačke koju niko ne poznaje i krećemo se ka drugoj tački koju još manje poznajemo. Navikni

se na činjenicu da u magiji mnoge stvari nikada neće biti objašnjene. Bog je odlučio neke stvari da radi na određeni način, a zašto tako radi je tajna koju samo On zna.

„Mračna Noć Vere”, pomisli Bida. Postojala je i u Tradiciji Meseca.

- Činjenica je da se to dešava - nastavi Vika. - Kada ljudi razmišljaju o reinkarnaciji uvek se suoče s veoma teškim pitanjem: ako je u početku bilo tako malo ljudskih bića na Zemlji, a danas ih je ovoliko mnogo, odakle su došle te nove duše?

Bridi se zaustavi dah. Mnogo puta se pitala baš to.

- Odgovor je jednostavan - reče Vika, pošto je malo gustirala devojčino uzbuđenje. - U nekim reinkarnacijama se delimo. Kao kristali i zvezde, kao ćelije i biljke, i naše duše se dele.

„Naša duša postaje dve, i te dve nove se dele na još dve, i tako nas, posle nekoliko generacija, ima svuda po svetu.”

- I samo je jedan od tih delova svestan ko je? - upita Bida.

Imala je još mnogo pitanja, ali htela je da ih postavlja jedno po jedno; ovo joj se učini najhitnijim.

- Deo smo nečega što alhemičari zovu *Anima Mundi*, ili Duša Sveta - reče Vika ne odgovarajući na Bridino pitanje. - U stvari, kada bi se *Anima Mundi* samo delila, rasla bi, ali bi takođe postajala sve slabija. Zbog toga, kao što se delimo, tako se i srećemo, a taj susret se zove Ljubav. Jer svaki put kada se duša podeli, deli se na muški i ženski deo.

„Tako je objašnjeno u knjizi Postanja: Adamova duša se podelila i Eva se rodila iz njega.”

Vika iznenada zastade i zagleda se u karte razbacane po stolu.

- Ovde ima mnogo karata - nastavi - ali sve one pripadaju istom špilu. Da bismo shvatili poruku koju nam šalju potrebne su nam sve; sve su podjednako važne. Isto važi i za duše. Svi ljudi su povezani između sebe, baš kao karte u ovom špilu.

„U svakom životu imamo misterioznu dužnost da se ponovo nađemo s barem jednim od naših Drugih Delova. Ljubav koja ponovo spaja razdvojene delove čini srećnom Višu Ljubav koja ih je podelila.”

- A kako da znam ko je moj Drugi Deo? - ovo pitanje joj se učini kao jedno od najvažnijih koje je u životu postavila.

Vika se nasmeja. I ona je postavljala isto pitanje, s podjednakim uzbuđenjem kao ta devojka koja je sedela pred njom. Drugi Deo je moguće prepoznati po sjaju u očima - tako su se prave ljubavi prepoznavale od kad je sveta i veka. Tradicija Meseca je imala drugi način: neku vrstu vizije koja se manifestovala kao svetlosna tačka iznad levog ramena Drugog Dela. To, međutim, još nije htela da joj saopšti jer nije znala da li će Bida naučiti da vidi tu tačku ili ne. Uskoro će saznati odgovor.

- Izlažući se riziku - reče Bridi. - Izlažući se riziku od neuspeha, razočaranja, gubljenja iluzija, ali nikada ne prekidajući traganje za Ljubavlju. Ko ne odustane od traganja, pobediće.

Bida se setila da je Čarobnjak rekao nešto slično kada je pričao o putu magije. „Možda se sve svodi na isto”, pomisli.

Vika je počela da skuplja karte sa stola i Bida shvati da je njeno vreme isticalo. Međutim, imala je još jedno pitanje.

- Možemo li u životu da sretne više od jednog Drugog Dela?

„Da”, pomisli Vika s određenom gorčinom. Kada se to dogodi srce je podeljeno, a ishod su bol i patnja. Da, možemo sresti tri ili četiri Druga Dela zato što nas je mnogo i ima nas svuda. Devojka je postavljala prava pitanja, a ona je od tih pitanja morala da pobegne.

- Suština Postanka je jedna - reče. - A ta suština se zove Ljubav. Ljubav je snaga koja nas ponovo spaja, da bismo na jedno mesto skupili iskustvo proživljeno u mnogim životima i u mnogim krajevima sveta.

„Snosimo odgovornost za celu planetu zato što ne znamo gde su Drugi Delovi koji smo bili od nastanka sveta; ako je njima dobro, i mi ćemo biti srećni. Ukoliko im nije dobro, propatićemo, makar i nesvesno, deo njihovog bola. Međutim, pre svega smo odgovorni da se u svakoj inkarnaciji spojimo barem jednom s Drugim Delom, s kojim će nam se sigurno u nekom trenutku put ukrstiti. Čak i samo nakratko, jer ti trenuci donose tako intenzivnu Ljubav da ona opravdava ostatak naših dana.”

Pas zalaja u kuhinji. Vika završi sa skupljanjem karata i još jednom pogleda Bridu.

- Možemo da dozvolimo i da naš Drugi Deo ode dalje, da ga ne prihvatimo, ili čak i ne primetimo. Tada će nam biti potrebna još jedna inkarnacija da bismo se s njim našli.

„Zbog svog egoizma bićemo osuđeni na najgore mučenje koje smo sami sebi smislili: samoću.“

Vika ustade i isprati Bridu do vrata.

- Nisi došla ovamo da slušaš o Drugom Delu - reče ona pre nego što su se pozdravile. - Ti imaš Dar, a kada otkrijem koji je to Dar, možda ću moći da te naučim Tradiciji Meseca.

Brida se oseti posebnom. S punim pravom - prema toj ženi je osećala poštovanje kao prema malo kome.

- Daću sve od sebe. Želim da naučim Tradiciju Meseca. „Zato što Tradiciji Meseca nisu potrebne mračne šume“, pomisli.

- Slušaj me sada, devojko - strogo reče Vika. - Od danas svakog dana u isto vreme, koje ti najviše odgovara, sama otvaraj tarot na stolu. Otvaraj nasumično i ne pokušavaj ništa da razumeš. Samo posmatraj karte. One će te s vremenom naučiti sve što u tom trenutku treba da znaš.

„Ovo mi liči na Tradiciju Sunca; ponovo samu sebe učim“, razmišljala je Brida dok je silazila niza stepenice. Tek se u autobusu setila da je žena spomenula neki Dar. Ali o tome će razgovarati nekom drugom prilikom.

Tokom čitave sedmice Brida je svakog dana po pola sata otvarala karte na svom trpezarijskom stolu. Legala je u deset uveče i podešavala budilnik na jedan sat posle ponoći. Ustajala bi, na brzinu spremala kafu i sedala za sto da posmatra karte, pokušavajući da shvati njihovo skriveno značenje.

Prva noć bila je puna uzbuđenja. Brida je bila ubeđena da joj je Vika prenela neku vrstu tajnog rituala i pokušala je da rasporedi karte baš kao ona - ubeđena da će se skrivene poruke na kraju otkriti. U tih pola sata ništa se nije dogodilo, ako izuzmemo neke kratke vizije koje je pripisala svojoj mašti.

Isto je učinila i sledeće noći. Vika je rekla da će joj karte ispričati svoju priču, a ako je suditi po kursevima koje je pohađala, ta priča je veoma stara - više od tri hiljade godina - iz vremena kada su ljudi još uvek bili blizu izvorne mudrosti.

„Crteži su tako jednostavni“, mislila je. Žena otvara čeljust lava, kola koja vuku dve misteriozne životinje, čovek koji sedi za stolom na kome je mnoštvo stvari. Shvatila je da je taj špil karata knjiga u koju je Božanska Mudrost zapisala glavne promene kod čoveka u njegovom putovanju kroz život. Ali onaj koji ih je stvorio znao je da ljudski rod bolje pamti porok nego vrlinu, pa je učinio da se sveta knjiga prenosi iz generacije u generaciju u obliku igre. Taj špil su bogovi izmislili.

„Ne može biti tako jednostavno“, pomišljala je Brida svaki put kada bi raspoređivala karte po stolu. Poznavala je komplikovane načine, obrazložene sisteme, a te neuredno razbacane karte počele su da prave nered u njenom razumu. Šeste večeri je, iznervirana, bacila ceo špil na pod. U trenutku je pomislila da je njen gest bio inspirisan magijom, ali rezultat je ponovo bio nikakav; samo nekoliko nagoveštaja koje nije uspela da definiše i koje je uvek pripisivala svojoj mašti.

U isto vreme, priča o Drugom Delu joj nije izlazila iz glave niti jednog trenutka. Prvo je mislila da se vraća u svoje adolescentske dane, da se vraća snovima o princu na belom konju koji prelazi brda i doline da bi pronašao vlasnicu staklene cipelice, ili poljubio usnulu ženu. „Bajke uvek pričaju o Drugom Delu“, zabavljala se u mislima. Bajke su bile njen prvi kontakt s magijskim univerzumom u koji je sada žarko želela da uđe, i više puta se pitala zašto se ljudi toliko udalje od tog sveta iako su svi svesni ogromne radosti koju je detinjstvo unelo u njihove živote.

„Možda zato što ih radost ne zadovoljava.“ Ta misao joj se učini besmislenom, ali ju je ipak zapisala u svoj dnevnik jer joj je zvučala i kreativno.

Pošto joj ideja o Drugom Delu nedelju dana nije izbijala iz glave, Bridu je polako počela da hvata panika: šta ako izabere pogrešnog čoveka? Osme noći, kada je iznova ustala da posmatra tarot bez ikakvog rezultata, odlučila je da sutradan izvede svog momka na večeru.

Izabrala je restoran koji nije bio skup, jer je on uvek insistirao da plati uprkos tome što je njegova plata asistenta na Katedri za fiziku bila dosta manja od njene plate sekretarice. Vreme je još uvek bilo lepo, tako da su seli za sto koji je bio postavljen na pločniku pored reke.

- Želim da čujem kada će mi duhovi dozvoliti da ponovo spavam s tobom - reče Lorens u dobrom

raspoloženju.

Brida ga pogleda nežno. Zamolila ga je da je ne posećuje petnaest dana i on je to prihvatio, buneći se tek toliko da ona shvati koliko je voli. On je takođe, na svoj način, tragao za istim tajnama Univerzuma; ako bi on jednog dana od nje tražio da ga ne posećuje petnaest dana, ona bi morala da pristane.

Natenane su večerali bez mnogo priče, posmatrajući čamce koji su plovili rekom i ljude koji su prolazili pločnikom. Flaša belog vina na njihovom stolu brzo se ispraznila i uskoro ju je zamenila druga. Pola sata kasnije sedeli su jedno pored drugog i zagrljeni posmatrali letnje zvezdano nebo.

- Pogledaj ovo nebo - reče Lorens milujući je po kosi. - Vidimo nebo kakvo je bilo pre više hiljada godina.

To je rekao i onog dana kada su se upoznali. Ali Brida nije htela da ga prekida - to je bio njegov način da svoj svet deli s njom.

- Mnoge od ovih zvezda već su se ugasile, a njihovo svetlo i dalje putuje Kosmosom. Druge zvezde su stvorene daleko i njihova svetla još do nas nisu stigla.

- Onda niko ne zna kako stvarno izgleda nebo? - upravo to je pitala i prve noći. Ali bilo je lepo ponavljati prijatne trenutke.

- Ne znamo. Proučavamo ono što vidimo, a ne vidimo uvek ono što postoji.

- Da te pitam nešto. Od čega smo mi? Odakle su stigli atomi koji čine naše telo?

Lorens je odgovorio gledajući u staro nebo.

- Stvoreni su zajedno s ovim zvezdama i ovom rekom koju vidiš. U prvoj sekundi Kosmosa.

- Znači, posle tog prvog trenutka Postanka ništa više nije dodato?

- Ništa više. Sve se kretalo i kreće se. Sve se transformisalo i transformiše se i dalje. Ali sama materija od koje je Kosmos sačinjen ista je već milijardama godina. Nijedan atom nije dodat.

Brida je posmatrala tok reke i kretanje zvezda. Lako je bilo primetiti da se reka kreće po zemlji, ali je teško bilo primetiti da se zvezde kreću po nebu. A opet, i jedno i drugo se kreće.

- Lorens - reče najzad, pošto su neko vreme u tišini posmatrali čamac koji je prelazio reku. - Da ti postavim jedno pitanje koje može zvučati besmisleno: da li je teoretski moguće da su atomi od kojih je sastavljeno moje telo nekada bili deo tela nekoga ko je živio pre mene?

Lorens je upitno pogleda.

- Na šta ciljaš?

- Na to što te pitam. Da li je moguće?

- Mogu biti u biljkama, insektima, mogli su da postanu molekuli helijuma i da budu nekoliko miliona kilometara od Zemlje.

- Ali da li je moguće da se atomi tela nekoga ko je umro nalaze sada u mom telu ili u nekom drugom ljudskom telu?

Poćutao je neko vreme.

- Da, moguće je - odgovori najzad.

Izdaleka se začula muzika. Dolazila je s jednog brodića koji je prelazio reku i uprkos udaljenosti Brida je mogla da raspozna siluetu mornara u jednom od prozora. Pesa ju je podsetila na detinjstvo, prizvala školske igranke, miris njene sobe, boju trake kojom je vezivala rep. Brida je primetila da Lorens nikada nije razmišljao o onome što ga je pitala i sada je možda razmišljao da li se u njegovom telu nalaze atomi vikinških ratnika, erupcija vulkana, misteriozno nestalih praistorijskih životinja.

Ali ona je na umu imala nešto drugo. Sve što je želela da zna je da li je čovek koji je trenutno grli nekada bio deo nje.

Brodić se približavao i muzika je počela da odzvanja okolinom. Razgovor je minuo i za drugim stolovima, jer su ljudi želeli da ustanove odakle dolazi taj zvuk, zato što su svi nekada bili mladi, išli na školske igranke i sanjali o ratnicima i vilama.

- Volim te, Lorens.

Brida je navijala da taj mladić, koji toliko zna o svetlosti zvezda, ima bar malo od onoga što je ona

nekada bila.

„Neću uspeti.“

Brida sede na krevet i potraži paklu cigareta na noćnom stočiću. Uprkos ustaljenim navikama, rešila je da zapali cigaretu pre doručka.

Imala je još dva dana do novog susreta s Vikom. Bila je sigurna da je u te dve nedelje dala sve od sebe. Sva svoja nadanja usredsredila je na proces koji je naučila od one lepe i misteriozne žene i sve vreme se borila da je ne razočara. Ipak, karte su odbijale da otkriju svoju tajnu.

Prethodne tri noći je svaki put imala želju da zaplače pošto bi vežba iznova bila neuspešna. Osećala se nezaštićeno, usamljeno, i imala je osećaj da joj velika prilika izmiče. Ponovo je imala osećaj da se život prema njoj ophodi drugačije nego prema ostalima: pružio bi joj veliku priliku da nešto postigne, a kada bi bila nadomak svog cilja zemlja bi se otvarala i gutala je. Tako je bilo sa studijama, nekim momcima, i sa nekim snovima koje ni sa kim nikada nije podelila. Isto se sada dešavalo i s putem kojim je htela da ide.

Setila se Čarobnjaka; možda bi on mogao da joj pomogne. Ali obećala je sebi da će se u Folk vratiti tek kada bude dovoljno upućena u magiju da može da mu se suprotstavi.

U ovom trenutku joj se činilo da se to nikada neće desiti.

Dugo je ležala u krevetu dok se nije nakanila da ustane i pripremi doručak. Najzad je skupila hrabrost i resila da se suoči s još jednim danom, još jednom „Svakodnevnom Mračnom Noći“, kako je često umela da kaže od kada je imala iskustvo u šumi. Skuvala je kafu, pogledala na sat i videla da još ima dovoljno vremena.

Otišla je do police i među knjigama potražila cedulju koju joj je knjižar dao. Postoje i drugi putevi, tešila se. Ako je uspela da ode do Čarobnjaka, ako je uspela da stigne do Vike, na kraju će stići i do nekoga ko će umeti da joj znanje prenese na način koji razume.

Ali znala je daje to samo još jedno opravdanje.

„Uvek odustajem od stvari koje započnem“, pomisli s određenom gorčinom. Možda će život uskoro to i primetiti, pa će prestati da joj nudi prilike koje joj je do sada davao. Ili će možda, odustajući uvek na početku, istrošiti sve puteve bez počinjenog prvog koraka.

Ali ona je naprosto bila takva. Osećala se sve slabijom, sve manje sposobnom da se promeni. I ranije je žalila nad svojim postupcima, ali je imala snage da nastavi dalje; sada je nalazila opravdanje za sopstvene greške. Poznavala je takve ljude koji su se navikli na sopstvene greške i s vremenom počeli da ih brkaju s vrlinama. Kad se dotle stigne, prekasno je da se život promeni.

Pomislila je da se uopšte više ne javi Viki, da naprosto nestane. Ali tu je bila knjižara; ne bi imala hrabrosti da se tamo pojavi. Kada bi tek tako nestala knjižar više ne bi bio ljubazan prema njoj. „Mnogo puta mi se dešavalo da sam zbog nepromišljenog ponašanja prema nekome morala da prekinem kontakt s drugim ljudima koji su mi bili dragi.“ Ovoga puta to nije smelo da se desi. Krenula je putem na kome je bilo veoma teško doći do važnih kontakata.

Skupila je hrabrost i okrenula broj zapisan na cedulji. Vika se javila.

- Ne mogu sutra da dođem - reče Brida.

- Ni ti ni vodoinstalater - odgovori Vika. Brida u prvom trenutku nije shvatila šta joj žena priča.

Ali onda je Vika počela da priča o pokvarenoj česmi u kuhinji, kako je nekoliko puta zvala majstora, a on nikako nije dolazio. Uputila se u dugačku priču o starim zgradama, kako one deluju lepo, ali da imaju nerešivih problema.

- Da li ti je tarot pri ruci? - upita Vika usred priče o vodoinstalateru.

Bridu je pitanje iznenadilo, ali odgovori potvrdno. Vika joj reče da rasporedi karte po stolu jer hoće da je nauči kako da vidi da li će vodoinstalater sutra doći.

Još više iznenađena, Brida učini kako joj je rečeno. Rasporedila je karte i odsutno gledala u njih dok je čekala uputstva s druge strane. Malo-pomalo nestajalo joj je hrabrosti da saopšti pravi razlog poziva.

Vika je pričala i pričala, a Brida je odlučila da je strpljivo sasluša. Možda će se sprijateljiti. Možda bi tada bila tolerantnija prema njoj i naučila je Tradiciji Meseca na neki lakši način.

Vika je vezivala jednu temu na drugu, pa je posle raznih žalbi na račun vodoinstalatera prešla na

raspravu koju je jutros rano imala s predsednicom Saveta stanara oko visine plate portira njihove zgrade. Zatim je to nadovezala na neku reportažu o penzijama i penzionerima.

Brida je sve to slušala potvrdno mrmļajući. Slagala se sa svim stoje sagovornica govorila, ali već je počela da gubi pažnju. Postalo joj je smrtno dosadno; žena koju je jedva poznavala pričala joj je najdosadniju priču koju je u životu čula, o vodinstalaterima, portirima i penzionerima, i sve to u rano jutro. Pokušala je da se zanima kartama obraćajući pažnju na neke detalje koji su joj ranije bili promakli.

S vremena na vreme Vika bi je pitala da li sluša, i ona bi pro-mumlala potvrdno. Ali njen um bio je daleko, putovao je, prolazio krajevima u kojima nikada nije bio. Svaki detalj na kartama kao da ju je gurao sve dalje tim putem.

Iznenada, kao da je upala u neki san, Brida primeti da više ne čuje šta joj govori glas sa druge strane. Jedan glas, glas koji je delovao kao da dolazi iz nje - ali za koji je znala da dolazi spolja - poče nešto da joj šapuće. „Razumeš?” Brida potvrdno odgovori. „Da, da, stvarno razumeš”, reče misteriozni glas.

To je u međuvremenu postalo manje važno. Tarot je počeo da prikazuje fantastične scene; pocneli muškarci u tangama namazani uljem. Neki su imali maske u obliku ogromnih ribljih glava. Oblaci su brzo prolazili nebom, kao da se sve kretalo brže nego uobičajeno, i sada je tu odjednom bio neki trg s monumentalnim zgradama, gde su neki starci grupici mladića otkrivali tajne. U očima staraca bilo je očaja i žurbe, kao daje njihovo veoma staro znanje u opasnosti da se zauvek izgubi.

„Ukloni sedmicu i osmicu i dobićeš moj broj. Ja sam demon i potpisao sam knjigu”, reče mladić obučen u srednjovekovno odelo, pošto se scena promenila u neko slavlje. Nekoliko pijanih muškaraca i žena se smeјalo. Scena se promenila u hramove uklesane u steni na obali mora, a nebo su počeli da prekrivaju crni oblaci iz kojih su veoma jako bleštale munje.

Pojavila su se vrata. Vrata su bila teška, kao da vode u zamak. Približavala su se Bridi i ona oseti da će uskoro moći da ih otvori.

„Vraćaj se odatle”, reče glas.

- Vрати se, vrati se - reče glas iz telefona. Bila je to Vika.

Brida se iznervirala jer joj je prekinula tako fantastično iskustvo da bi joj pričala o portirima i vodoinstalaterima.

- Samo trenutak - odgovori. Trudila se da se vrati do onih vrata, ali sve je već bilo nestalo.

- Znam šta se desilo - reče Vika. Brida je bila šokirana, potpuno iznenađena. Ništa joj nije bilo

jasno.

- Znam šta se desilo - ponovi Vika dok je Brida ćutala. - Neću više da pričam o vodoinstalateru. Bio je ovde prošle nedelje i sve je popravio.

Pre nego stoje prekinula, reče joj daje očekuje u dogovoreno vreme.

Brida je bez reci vratila slušalicu na mesto. Dugo je još zurila u kuhinjski zid pre nego što ju je obuzeo konvulzivan i opuštajući plač.

- Primenila sam trik - reče Vika uplašenoj Bridi kada su se smestile u italijanske fotelje.

- Znam kako se osećaš - nastavi Vika. - Ponekad krenemo nekim putem samo zato što u njega ne verujemo. Onda je lako: sve što treba da uradimo je da dokažemo da to nije naš put.

„Međutim, kada stvari počnu da se dešavaju i put nam se otvori, plašimo se da njime idemo dalje.”

Vika još reče da ne shvata zašto mnogi više vole da celog života uništavaju puteve kojima ne žele da idu, umesto da idu jedinim kojim mogu nekuda da stignu.

- Ne mogu da poverujem daje u pitanju bio trik - reče Brida.

Više nije imala arogantan i izazivački stav. Poštovanje koje je osećala prema toj ženi znatno se uvećalo.

- Vizija nije bila deo trika. Trik je bio u telefonskom razgovoru.

„Milionima godina ljudi su razgovarali sa sagovornikom koga vide. Odjednom, za samo jedan vek, „videti” i „razgovarati” su razdvojeni. Mislimo da smo naviknuti na to i ne primećujemo koliko taj čin utiče na naše reflekse. Naprosto, naše telo još uvek nije naviknuto na to.

„Dešava se, u stvari, da kada pričamo telefonom veoma lako padamo u stanje koje je veoma slično nekim vrstama magijskog transa. Naš um ulazi u drugu frekvenciju i postaje prijemčiviji za nevidljivi svet.

Znam čarobnice koje pored telefona uvek imaju papir i olovku i dok pričaju telefonom stalno piskaraju nešto što naizgled nema nikakvog smisla. Kada završe razgovor, vide da su zapisane stvari uglavnom simboli Tradicije Meseca."

- Ali zašto mi se tarot otkrio?

- To je veliki problem s kojim se suočavaju oni koji žele da uče magiju - odgovori Vika. - Kada krećemo tim putem, uvek imamo otprilike određenu predstavu o tome šta nas čeka. Žene obično tragaju za Drugim Delom, a muškarci za Moći. Tako ni jedni ni drugi ne žele da uče: žele samo da stignu do unapred zacrtanog cilja.

„Ali put magije, kao uostalom i životni put, jeste i uvek će biti put Misterije. Naučiti nešto znači stupiti u dodir sa svetom o kome nemaš baš nikakve predstave. Čovek mora biti ponizan da bi mogao da nauči."

- To je kao kada uranjaš u Mračnu Noć - reče Brida.

- Ne prekidaj me - Vikin ton je odavao suzdržanu iznerviranost. Brida je primetila da uzrok tome nije bio njen komentar - uostalom, komentar je bio tačan. „Možda je nervira pomisao na Čarobnjaka", pomisli. Možda je nekada bila zaljubljena u njega. Bili su približnih godina.

- Izvini - reče ona.

- Nema veze - kao da je i Vika bila iznenađena svojom reakcijom.

- Pričala si mi o tarotu.

- Svaki put kada si redala karte imala si neku predstavu šta bi trebalo da se desi. Nikada nisi dopuštala kartama da ispričaju svoju priču; uvek si pokušavala da ih nateraš da potvrde ono što si mislila da znaš.

„Primetila sam to čim smo počele telefonski razgovor. Takođe sam primetila da je to bio signal i da mi je telefon saveznik. Počela sam da pričam dosadnu priču i zamolila te da gledaš u karte. Upala si u trans koji telefon izaziva i karte su te uvele u svoj magijski svet."

Vika joj još reče da obrati pažnju na oči ljudi dok pričaju telefonom. Primetiće da su vrlo zanimljive.

- Želim još nešto da te pitam - reče Brida dok su pile čaj.

Vikina kuhinja bila je iznenađujuće moderna i funkcionalna.

„Zašto mi nisi dozvolila da napustim put." „Zato što želim da otkrijem šta je osim tvog Dara Čarobnjak video", pomisli Vika.

- Zato što imaš Dar - odgovori.

- Kako znaš da imam Dar?

- Jednostavno. Po ušima.

„Po ušima. Kakvo razočaranje", pomisli Brida. „Mislila sam da mi vidi auru i da po njoj sudi."

- Svi poseduju Dar. Ali neki se rađaju s razvijenim Darom dok drugi - kao ja, na primer - moraju mnogo da se trude da bi ga razvili.

„Usne resice osoba koje od rođenja imaju Dar su male i prilepljene za glavu."

Brida instinktivno dodirnu svoje uši. Istina.

- Imaš li kola?

Brida reče da nema.

- Onda se spremi da potrošiš dosta novca na taksi - reče Vika ustajući. - Vreme je da napravimo sledeći korak.

„Sve se mnogo brzo dešava", pomisli Brida dok je ustajala. Život je ličio na oblake koje je videla dok je bila u transu.

U toku popodneva stigle su blizu planina koje su se nalazile tridesetak kilometara južno od Dablina. „Mogle smo dovdle i autobusom", vajkala se Brida u sebi dok je plaćala taksi. Vika je sa sobom ponela i torbu s malo odeće.

- Ukoliko želite, mogu da vas sačekam - reče taksista. - Ovde će vam biti teško da uhvatite drugi taksi. Nasred smo puta.

- Ne brinite - odgovori Vika na Bridinu sreću. - Uvek dobijemo ono što želimo.

Taksista ih je s nevericom pogledao i otišao. Nalazile su se pred šumom eukaliptusa koja se prostirala do podnožja najbliže planine.

- Traži dozvolu da uđeš - reče Vika. - Šumski duhovi vole ljubaznost.

Brida zatraži dozvolu. Šuma, koja je u početku delovala kao svaka druga, kao da je oživela.

- Održavaj se na tački između vidljivog i nevidljivog – reče Vika dok su hodale među eukaliptusima.

- U Kosmosu je sve živo i trudi se da uvek budeš u dodiru s tim Životom. On razume tvoj jezik. Tako će svet početi da dobija drugačiju vrednost u tvojoj percepciji.

Brida je bila iznenađena ženinom spretnošću. Stopala kao da su joj lebdela, a koraci skoro da se nisu čuli.

Stigle su do jedne čistine, blizu ogromne stene. Dok je razmišljala kako je ta stena stigla dotle, Brida je primetila ostatke vatre usred čistine.

Mesto je bilo prelepo. Veče je još uvek bilo daleko, a sunce je predeo obojilo bojama letnjeg popodneva. Ptice su pevale, a pove-tarac se igrao s lišćem u krošnjama. Pošto su bile na uzvišenju, pogled se širio nadole.

Vika je iz torbe izvadila neku vrstu arapske tunike i obukla je preko odeće. Zatim je torbu odnela do šume i spustila među drveće tako da se ne vidi s čistine.

- Sedi - reče ona.

Vika je bila drugačija. Brida nije mogla da razluči da li je u pitanju odeća ili duboko poštovanje kojim je to mesto odisalo.

- Prvo treba da ti objasnim šta ću da uradim. Otkriću kako se Dar u tebi manifestuje. Moći ću nečemu da te naučim samo ukoliko budem znala nešto o tvom Daru.

Vika je zamolila Bridu da pokuša da se opusti, da se prepusti lepoti tog mesta isto kao što je dozvolila da je tarot povuče.

- U nekom od tvojih prethodnih života već si išla putem magije. To znam po vizijama iz tarota koje si mi opisala.

Brida je zažmurila, ali joj Vika reče da otvori oči.

- Magijska mesta su uvek lepa i zaslužuju da se u njima uživa. To su vodopadi, planine, šume, mesta gde duhovi Zemlje imaju običaj da se igraju, smeju i razgovaraju s ljudima. Nalaziš se na svetom mestu i ono ti pokazuje ptičice i vetar. Zahvali Bogu na tome; na ptičicama, na vetru i na duhovima koji nastanjuju ovo mesto. Uvek održavaj most između vidljivog i nevidljivog.

Vikin glas ju je sve više opuštao. Imala je skoro religiozno poštovanje prema tom trenutku.

- Pre neki dan sam ti pričala o jednoj od najvećih tajni magije: Drugom Delu. Ceo ljudski život na Zemlji svodi se na to - traganje za svojim Drugim Delom. Nezavisno od toga da li se on pravi da juri za znanjem, novcem ili moći. Šta god da postigne, biće nepotpuno ako u isto vreme ne pronade i svoj Drugi Deo.

„S izuzetkom malog broja bića koja su potekla od anđela -kojima je potrebna samoća da bi se našli s Bogom - ostatak ljudskog roda će uspeti da se sjedini s Bogom samo ako u nekom trenutku, u nekom momentu u životu uspe da opšti sa svojim Drugim Delom.”

Brida primeti neku čudnu energiju u vazduhu. Oči su joj se na nekoliko trenutaka bez ikakvog razloga napunile suzama.

- U Noći Vremena, kada smo podeljeni, jedan od delova dobio je zadatak da čuva znanje – bio je to muškarac. On je ovladao poljoprivredom, prirodom i kretanjem nebeskih tela. Znanje je uvek bilo moć koja je držala Kosmos na svom mestu i zvezde u svojim orbitama. To je bila slava muškaraca: očuvati znanje. Zahvaljujući tome, naša vrsta je preživela.

„Nama ženama povereno je nešto suptilnije, nešto krhije, bez čega, ipak, znanje nema nikakvog smisla, a to je transformacija ili preobražavanje. Muškarci su činili zemljište plodnim, a mi smo bacale seme i na taj način zemljište pretvarale u drveće i biljke.

„Zemljištu je potrebno seme, a semenu je potrebno zemljište. Jedno ima smisla samo u kombinaciji s drugim. Isto važi i za ljude. Kada se muško znanje sjedini s ženskim preobražavanjem stvara se veliko

magijsko jedinstvo koje se zove Mudrost.

„Mudrost je znati i transformisati.“

Brida oseti daje vetar počeo jače da duva i primeti daje Vikin glas ponovo baca u trans. Šumski duhovi kao da su bili živi i na oprezu.

- Lezi - reče Vika.

Brida spusti leđa na zemlju i ispruži noge. Iznad nje je blistalo beskrajno plavo nebo bez ijednog oblačka.

- Idi za svojim Darom. Danas ne mogu s tobom, ali ti idi i ne plaši se. Što više budeš razumela sebe, više ćeš razumeti svet.

I bićeš bliža svom Drugom Delu.

Vika kleknu i pogleda devojku. „Ista je kao ja nekad“, pomisli nežno. „Traga za smislom svega, i ume da sagleda svet kao snažne i samosvesne žene iz davnina koje se nisu libile da vladaju u svojim zajednicama.“

U ta vremena Bog je bio žena. Vika se nagnu nad Bridu i otkopča joj kaiš. Zatim joj otkopča šlic na farmerkama. Brida se stegnu.

- Ne boj se - reče brižno Vika.

Malo je zadigla devojčinu majicu da bi joj otkrila pupak. Iz džepa svog ogrtača izvadila je kristal kvarca i stavila ga na Bridin pupak.

- Sada zažmuri - reče blago. - Zamisli ovu istu boju neba, ali ovog puta sa zatvorenim očima.

Iz ogrtača je izvadila mali ametist i stavila ga između Bridinih očiju.

- Sada samo radi kako ti budem govorila i ne brini ni za šta drugo.

„U središtu si Kosmosa. Vidiš zvezde i planete oko sebe. Oseti to kao svoje okruženje, a ne kao projektovan prizor. Uživaj u posmatranju Kosmosa; ništa te drugo ne zanima. Koncentrisana si samo na svoje zadovoljstvo. Bez krivice.“

Brida je videla Kosmos pun zvezda i primetila je da može da ude u Njega u isto vreme dok sluša Vikin glas. Ona joj je rekla da u sredini Kosmosa vidi ogromnu katedralu. Brida ugleda gotičku katedralu od tamnog kamena koja je bila deo Kosmosa koji ju je okruživao - ma koliko besmisleno to delovalo.

„Idi do katedrale. Popni se uza stepenice. Uđi.“

Brida učini baš kako je Vika rekla. Popela se uza stepenice osećajući hladni kamen pod bosim nogama. U jednom trenutku imala je utisak daje neko prati i da Vikin glas dolazi iz osobe koja se nalazila iza nje. „Umišljam stvari“, pomisli Brida i odmah se seti da treba da veruje u most između vidljivog i nevidljivog. Nije se smela plašiti razočaranja ili neuspeha.

Sada se nalazila pred vratima katedrale. Vrata su bila ogromna, od ukrašenog metala s motivima iz života svetaca. Potpuno drugačija od vrata koje je videla tokom svog putovanja kroz tarot.

„Otvori vrata. Uđi.“

Brida oseti hladan metal u rukama. Vrata su se lako otvorila, uprkos veličini. Ušla je u ogromnu crkvu.

- Obrati pažnju na sve što vidiš - reče Vika. Primetila je da u crkvu dopire mnogo svetla kroz ogromne vitraže iako je napolju bilo mračno. Videla je klupe, bočne oltare, ukrašene stubove i nekoliko upaljenih sveća. Sve je, međutim, delovalo pomalo napušteno; klupe su bile prekrivene prašinom.

„Idi sada levo. Tu negde ćeš ugledati druga vrata. Samo ovoga puta veoma mala.“

Brida je koračala katedralom. Pod nogama je osećala prašinu, stoje kod nje izazivalo neprijatan osećaj. Neki prijateljski glas ju je vodio. Znala je da je to Vika, ali znala je i da više nije imala kontrolu nad svojom maštom. Bila je svesna, a opet nije mogla da se usprotivi uputstvima koja je od nje dobijala.

Pronašla je vrata.

„Uđi. Naići ćeš na kružno stepenište koje se spušta.“

Brida je morala da se sagne da bi prošla kroz vrata. Kružno stepenište su obasjavale baklje pričvršćene za zid. Pod je bio čist; neko je tuda već prošao, da upali baklje.

„Ideš u susret svojim prošlim životima. U podrumu katedrale je biblioteka. Tamo idemo. Čekam te u

dnu kružnih stepenica."

Brida nije mogla da proceni koliko dugo je silazila. Malo joj se od silaženja zavrtelo u glavi. Kada je stigla do kraja, sreća je Viku u njenom ogrtaču. Sada je već bilo lakše, imala je bolju zaštitu. Bila je u transu.

Vika otvori još jedna vrata koja su bila na kraju stepeništa.

„Ovde ću te sada ostaviti samu. Ostaću napolju i čekaću. Izaberi neku knjigu i ona će ti reći šta treba da znaš."

Brida nije ni primetila daje Vika ostala; razgledala je prašnjave knjige. „Treba češće da dolazim ovamo, da malo počistim." Prošlost je bila prljava i napuštena, a ona je osetila žal što nije ranije pročitala sve te knjige. Možda će uspeti da ponese natrag sa sobom neke važne pouke koje je već zaboravila.

Posmatrala je knjige na policama. „Kako sam već živela", pomisli. Sigurno je veoma stara; trebalo bi da je mudrija. Volela bi sve ponovo da pročita, ali nije imala vremena i morala je da se uzda u svoju intuiciju. Mogla je da se vrati kad god je htela, pošto je sada poznavala put.

Neko vreme je neodlučno stajala. Iznenada, bez mnogo razmišljanja, izvukla je jednu knjigu i sela na pod. Knjiga nije bila debela.

Spustila je knjigu u krilo, ali se plašila. Plašila se daje otvori i da se ništa ne desi. Plašila se da neće uspeti da pročita ono što u knjizi piše.

„Moram rizikovati. Ne smem se plašiti neuspeha", pomisli, dok je otvarala knjigu. Kako je spustila pogled na stranice ponovo joj se zamutilo u glavi.

„Onesvestiću se", uspela je da pomisli pre nego što je sve utonulo u mrak.

Probudile su je kapi vode koje su joj padale na lice. Sanjala je nešto veoma čudno, što nikako nije mogla da razume; katedrale koje lebde u vazduhu i biblioteke pune knjiga. Nikada u životu nije ušla u biblioteku.

- Loni, da li si dobro?

Ne, nije bila dobro. Nije osećala desno stopalo i znala je daje to loš znak. Još manje je htela da započinje razgovor jer nije htela da zaboravi san.

- Loni, probudi se.

Sigurno je pala u delirijum zbog visoke temperature. Deliri-jumi su delovali veoma stvarno. Htela je da prestanu da je dozivaju jer je san odlazio a da nije uspela da ga shvati.

Nebo je bilo oblačno, a niski oblaci skoro da su dodirivali najviše kule zamka. Posmatrala je oblake. Dobro je da nije mogla da vidi zvezde; sveštenici su govorili da ni zvezde nisu skroz dobre.

Kiša je stala ubrzo pošto je otvorila oči. Drago joj je bilo što je kiša padala jer je to značilo da je cisterna zamka puna vode. Polako je spustila pogled s oblaka i ponovo videla kulu, vatre u dvorištu zamka i masu ljudi koja je dezorijentisano bauljala s jedne strane na drugu.

- Talbo - reče ona tiho.

On je zagri. Osetila je hladnoću njegovog oklopa i miris čađi u kosi.

- Koliko je vremena prošlo? Koji je danas dan?

- Tri dana si bila u nesvesti - reče Talbo.

Pogledala je Talba i sažalila se na njega; smršao je, lice mu je bilo prljavo, koža beživotna. Ali ništa od svega toga nije bilo bitno - volela ga je.

- Žedna sam, Talbo.

- Nema vode. Francuzi su otkrili tajni put.

Iznova je čula Glasove u glavi. Dugo je mrzela te Glasove. Muž joj je bio ratnik, plaćenik koji je bio u ratu veći deo godine, i ona se plašila da će joj Glasovi reći da je poginuo u bici. Pronašla je način da Glasovi prestanu da govore - dovoljno je bilo da usredsredi misli na staro drvo koje se nalazilo u blizini njenog sela. Glasovi bi uvek prestali.

Sada je, međutim, bila suviše slaba i Glasovi su se vratili.

„Umrećeš", rekli su Glasovi. „Ali će on biti spašen."

- Padala je kiša, Talbo - insistirala je ona. - Treba mi vode.

- Palo je tek nekoliko kapi. Ničemu nisu vredele.

Loni ponovo pogleda oblake. Bili su tu već čitave sedmice -sakrili su sunce i učinili da zima bude hladnija, a zamak mračniji. Možda su francuski katolici bili u pravu. Možda je Bog na njihovoj strani.

Nekoliko plaćenika približilo se mestu gde su bili njih dvoje. Vatre su gorele na sve strane i Loni se činilo da je u paklu.

- Sveštenici zovu sve na sabor, komandante - reče jedan od njih Talbu.
- Unajmljeni smo da ratujemo, a ne da umremo - reče drugi.
- Francuzi su ponudili da se predamo - odgovori Talbo. - Rekli su da će pustiti na slobodu sve koji se pokrste ponovo u katoličanstvo.

„Parfei nikada neće pristati“, čula je Loni Glasove kako šapuću. Znala je to i sama. Dobro je poznavala Parfee. Zbog njih je Loni bila tamo, a ne kod svoje kuće - gde je obično čekala da se Talbo vrati iz rata. Parfei su četiri meseca bili opkoljeni u zamku, a žene iz sela su znale tajni put. Sve to vreme donosile su hranu, odeću, municiju; sve to vreme mogle su da se viđaju sa svojim muževima i zahvaljujući njima bilo je moguće nastaviti borbu. Sada je, međutim, tajni put otkriven, i ona nije mogla nazad. Kao ni ostale žene.

Pokušala je da sedne. Stopalo je nije više bolelo. Glasovi su joj govorili da je to loš znak.

- Nemamo veze s njihovim Bogom. Nećemo zbog toga da ginemo, komandante - reče drugi.
- Zamkom je odjeknuo zvuk gonga. Talbo ustade.

- Povedi me sa sobom, molim te - preklinjala ga je. Talbo pogleda drugove, a zatim i ženu koja je drhtala pred njim. U trenutku nije znao šta da radi; njegovi ljudi bili su naviknuti na ratovanje i samim tim su znali da se zaljubljeni ratnici čuvaju u borbi.

- Umreću, Talbo. Povedi me sa sobom, molim te.

Jedan od plaćenika pogleda komandanta.

- Ne bi bilo dobro ostaviti je ovde - reče plaćenik. – Francuzi mogu ponovo da zapucaju.

Talbo se napravi da je prihvatio razlog. Znao je da Francuzi neće pucati; trajalo je primirje za vreme pregovora o predaji Monsegira. Ali plaćenik je znao šta se dešava u Talbovom srcu - verovatno je i on bio zaljubljen čovek.

„On zna da ćeš umreti“, čula je Loni Glasove dok ju je Talbo uzimao u naručje. Loni nije htela da sluša Glasove; prisećala se jednog letnjeg popodneva kada su isto tako šetali kroz polje žita. Tog dana je takođe ožednela i pili su vode na jednom potoku koji se slivao s planine.

Masa ljudi skupila se kod velike stene koja se stapala sa zapadnim zidom tvrđave Monsegir. Bilo je muškaraca, vojnika, žena i dece. Depresivna tišina lebdela je u vazduhu, a Loni je znala da to nije zbog sveštenika, već iz straha od onoga što bi moglo da se desi.

Sveštenici su stigli. Bilo ih je mnogo, u crnim ogrtačima s ogromnim žutim krstovima izvezenim s prednje strane. Posedali su po steni, spoljnim stepenicama i po zemlji ispred kule. Poslednji koji je ušao bio je potpuno sed i on se popeo do najvišeg dela zidina. Njegova silueta bila je obasjana svetlom vatre, a vetar mu je talasao crni ogrtač.

Kada je stigao do vrha i tu zastao, skoro svi su kleknuli i sa spojenim dlanovima tri puta dodimuli glavom zemlju. Talbo i njegovi plaćenici ostali su na nogama; oni su bili unajmljeni samo da ratuju.

- Ponudili su da se predamo - reče sveštenik sa vrha zidina. - Ko god želi, može slobodno da ide.

Masa odahnu s olakšanjem.

- Duše Stranog Boga ostaće u carstvu ovog sveta. One koje pripadaju pravom Bogu vratiće se njegovoj beskrajnoj milosti. Rat će se nastaviti, ali taj rat neće biti večan. Zato što će Strani Bog na kraju pretrpeti poraz iako je iskvario jedan deo anđela.

Strani Bog će biti poražen i neće biti uništen; zauvek će obitavati u paklu, zajedno s dušama koje je uspeo da zavede.

Ljudi su gledali u čoveka na vrhu zidina. Sada već nisu bili toliko sigurni da žele da pobegnu da bi patili zauvek.

- Katarska Crkva je istinska Crkva - nastavio je sveštenik. - Zahvaljujući Isusu Hristu i Svetom

Duhu uspeli smo da se sjedinimo s Bogom. Ne moramo ponovo da se reinkarniramo. Ne moramo ponovo da se vratimo u carstvo Stranog Boga.

Loni je primetila da su se tri sveštenika izdvojila iz grupe i otvorila nekoliko Biblija ispred naroda.

- *Consolamentum* će sada biti podeljen onima koji žele s nama da umru. Tamo dole nas čeka lomača. To je užasna smrt uz mnogo patnje. Biće to spora smrt, a bol koji prouzrokuje vatra dok peče naše meso ne može se porediti ni sa jednim bolom koji ste ranije osetili.

„Neće, međutim, svi imati tu čast; samo istinski katari. Ostali su osuđeni na život.“

Dve žene se stidljivo približiše sveštenicima koji su držali otvorene Biblije. Jedan adolescent je uspeo da se istragne iz majčinog zagrljaja i takođe se prijavi.

Četiri plaćenika prišla su Talbu.

- Hoćemo da se pričestimo, komandante. Želimo da se krstimo.

„Tako se održava tradicija“, rekoše Glasovi. „Kada su ljudi spremni da umru za ideju.“

Loni je čekala da čuje Talbovu odluku. Plaćenici su celog života ratovali za pare, sve dok nisu otkrili da su neki ljudi u stanju da se bore samo za ono što smatraju ispravnim.

Talbo je najzad popustio. Gubio je neke od najboljih ljudi.

- Hajdemo odavde - reče Loni. - Hajdemo ka zidinama. Već su rekli da može da ide ko god hoće.

- Bolje da se malo odmorimo, Loni.

„Umrećeš“, ponovo su šaputali Glasovi.

- Želim da posmatram Pirineje. Želim da vidim dolinu još jednom, Talbo. Znaš da ću umreti.

Da, znao je. Kao čovek naviknut na bojište, umeo je da prepozna rane koje su bile fatalne za njegove vojnike. Lonina rana je tri dana bila otvorena i krv joj se zatrovala.

Ljudi čije rane nisu zarastale imali su dva dana ili dve nedelje života. Nikada više od toga.

Bližio se čas Lonine smrti. Groznica je popustila. Talbo je znao daje i to loš znak. Dok je stopalo bolelo i telo gorelo od temperature organizam se još uvek borio. Sada više nije bilo borbe -samo čekanje.

„Ne plašiš se“, rekoše Glasovi. Ne, Loni se nije plašila. Od detinjstva je znala daje smrt samo novi početak. U to vreme Glasovi su bili njeni veliki prijatelji. Imali su lica, tela, kretnje koje je samo ona mogla da vidi. Bile su to osobe koje su dolazile iz različitih svetova, razgovarale su i nikada je nisu ostavljale samu. Detinjstvo joj je bilo veoma zabavno - koristeći nevidljive prijatelje u šali je plašila drugu decu tako što je pomerala stvari ili proizvodila neočekivane zvuke. Tada je njena majka bila zahvalna što su živeli u katarskoj zemlji - „da su katolici ovde, živu bi te spalili“, umela je da kaže. Katari tome nisu pridavali pažnju -smatrali su da su dobri dobri, a loši loši, i da nijedna kosmička sila to ne može promeniti.

Ali onda su došli Francuzi i rekli da katarska zemlja ne postoji. Tako je od osme godine znala samo za rat.

Rat joj je doneo jednu veoma lepu stvar - muža. Njega su katarski sveštenici unajmili u nekoj dalekoj zemlji, jer se oni nikada nisu hvatali oružja. Doneo joj je, međutim, i nešto loše - strah da će biti živa spaljena, jer su katolici bili sve bliže njenom selu. Počela je da se plaši svojih nevidljivih prijatelja i oni su polako nestajali iz njenog života. Ali ostali su Glasovi. Oni su joj i dalje govorili šta će se desiti i kako treba da se ponaša. Međutim, ona nije želela njihovo prijateljstvo jer su uvek previše znali; onda ju je jedan Glas naučio triku sa svetim drvetom. I od kada je posled-nji krstaški pohod protiv katara počeo i francuski katolici dobijali bitku za bitkom, ona više nije čula Glasove.

Danas, međutim, nije imala više snage da misli na drvo. Glasovi su ponovo bili tu i nisu joj smetali. Naprotiv, bili su joj neophodni; oni će joj pokazati put pošto umre.

- Ne brini za mene, Talbo. Ne plašim se smrti - reče ona.

Popeli su se na zidine. Hladan vetar nije prestajao i Talbo je probao da se zakloni kabanicom. Loni više nije osećala hladnoću. Gledala je svetla nekog grada na horizontu i svetla logora u dnu planine. Vatre su gorele duž cele doline. Francuski vojnici su iščekivali odluku. Čuli su zvuk svirale koji je dopirao odozdo. Nekoliko glasova je zapevalo.

- To se vojnici čuju - reče Talbo. - Znajü da svakog trenutka mogu poginuti i zato im je život uvek veliko slavlje.

Loni odjednom oseti veliki gnev prema životu. Glasovi su joj govorili da će Talbo imati još žena i da će imati dece, i da će se obogatiti pustošeći gradove. „Ali nikada više nikoga neće voleti kao što voli tebe, jer si ti zauvek deo njega“, rekoše Glasovi.

Neko vreme su posmatrali pejzaž sa zidina i zagrljeni slušali pesmu ratnika. Loni oseti daje ta planina bila poprište drugih bitaka u prošlosti, ali to je bilo toliko davno da se čak ni Glasovi toga nisu sećali.

- Mi smo večni, Talbo. Glasovi su mi to rekli u vreme kada sam mogla da vidim njihova tela i lica.

Talbo je znao za Dar svoje žene. Dugo, međutim, o tome nije pričala. Možda je bunčala.

- Uprkos tome, nijedan život nije isti kao prethodni. Lako se može desiti da se nikada ponovo ne sretnemo. Želim da znaš da sam te volela celog života. Volela sam te pre nego što sam te upoznala. Ti si deo mene.

„Umreću. A pošto je sutrašnji dan dobar za umiranje kao i svaki drugi, želela bih da umrem sa sveštenicima. Nikada nisam razumela kako oni gledaju na svet, ali oni su mene uvek razumeli. Želim da ih ispratim u drugi život. Možda ću moći da im budem dobar vodič, jer sam već bila u drugim svetovima.“

Loni pomisli na ironiju sudbine. Plašila se Glasova jer je zbog njih mogla da završi na lomači. A lomača joj se svakako našla na putu.

Talbo je posmatrao svoju ženu. Oči su joj gubile sjaj, ali je i dalje bila zanosna kao kada su se upoznali. Neke stvari joj nikada nije rekao - nije joj pričao o ženama koje je dobijao kao nagradu u bitkama, o ženama koje je upoznao dok je putovao svetom, ženama koje su čekale da se jednog dana vrati. Nikada joj to nije ispričao jer je bio siguran da ona sve to zna i da mu oprašta, jer je ona bila njegova velika ljubav, a velika ljubav je iznad ovozemaljskih stvari.

Ali bilo je još stvari koje joj nije ispričao i koje verovatno ona nikada neće ni saznati; da je ona, sa svojom nežnošću i radošću bila odgovorna što je on ponovo video smisao života. Da ga je ljubav prema toj ženi terala do najudaljenijih krajeva sveta zato što je hteo da zaradi dovoljno da kupi imanje i živi mirno, s njom, ostatak života. Veliko poverenje koje je imao prema tom krhkom stvorenju čija se duša gasila terala gaje da se časno bori, zato što je znao da će posle bitke u njenom naručju moći da zaboravi užase rata. Jedino naručje koje je bilo stvarno njegovo, uprkos svim ženama ovog sveta. To je bilo jedino naručje u kome je mogao da zažmuri i spava kao dečak.

- Pozovi sveštenika, Talbo - reče ona. - Hoću da se pokrstim.

Talbo je na trenutak oklevao; samo su ratnici odlučivali kako će da umru. Ali žena koja je stajala ispred njega dala je život za ljubav - možda je za nju ljubav neka vrsta nepoznatog rata.

Ustao je i sišao niza stepenice. Loni je pokušala da se kon-centriše na melodiju koja je dopirala iz podnožja, jer je muzika smrt činila lakšom. Glasovi, međutim, nisu prestajali s pričom.

„Svaka žena u životu može da koristi Četiri Prstena Otkro-venja. Ti si koristila samo jedan, i to pogrešan“, rekoše Glasovi.

Loni je osmotrila svoje prste. Bili su izranjavljeni, a nokti prljavi. Na njima nije bilo nikakvog prstena. Glasovi se nasmejaše.

„Znaš o čemu pričamo“, rekoše. „Devica, svetica, mučenica, veštica.“

Loni je u srcu znala o čemu Glasovi govore. Ali nije mogla da se seti. Znala je to pre mnogo godina, u vreme kada su se ljudi drugačije oblačili i posmatrali svet na drugi način. Tada se ona drugačije zvala i govorila drugi jezik.

„To su četiri načina na koje žena može da opšti s Kosmosom“, rekoše Glasovi kao daje bilo bitno da se ona seti tako starih stvari.

„Devica ima moć muškarca i žene. Osuđena je na Samoću, ali Samoća otkriva svoje tajne. To je cena Device - nedostatak potrebe za drugima, sagoreti od ljubavi prema svima i otkriti mudrost sveta putem Samoće.“

Loni je i dalje gledala logor u podnožju. Da, znala je to.

„A Mučenica“, nastavljali su Glasovi, „Mučenica poseduje moć onih kojima bol i patnja ne mogu da naude. Preda se, pati, i putem Žrtvovanja otkriva mudrost sveta.“

Loni ponovo pogleda svoje šake. Prsten Mučenice nevidljivo je blistao na jednom od njenih prstiju.

„Mogla si da izabereš otkrovenje Svetice, makar to i ne bio tvoj prsten“, rekoše Glasovi. „Svetica ima habrost onih kojima je Davanje jedini način da prime. Oni su nepresušno vrelo iz koga ljudi stalno piju. Ukoliko zafali vode u njenom vrelu, Svetica će dati svoju krv da bi ljudi uvek imali šta da piju. Putem Predavanja, Svetica otkriva Mudrost sveta.“

Glasovi su učitali. Loni je čula Talbove korake kako se približavaju uz kameno stepenište. Znala je koji je bio njen prsten u ovom životu jer je to bio isti onaj koji je koristila u prethodnim životima kada se drugačije zvala i govorila druge jezike. U njenom prstenu se Mudrost Sveta otkrivala putem Zadovoljstva.

Ali nije želela toga da se seća. Prsten Mučenice nevidljivo je sijao na njenom prstu.

Talbo se približio. Odjednom, kada je podigla pogled ka njemu, Loni je primetila daje noć dobila neki magijski sjaj, kao da je sunčan dan.

„Probudi se“, govorili su Glasovi.

Ali bili su to drugačiji glasovi, koje nikada ranije nije čula. Osetila je da joj neko masira levi zglob na ruci.

- Hajde, Brido, ustani.

Otvorila je oči i odmah ih zatvorila jer je nebo bilo veoma svetio. Smrt je bila nešto neobično.

- Otvori oči - insistirala je Vika.

Ali ona je morala da se vrati u zamak. Čovek koga je volela otišao je po sveštenika. Nije mogla tek tako da pobegne. Bio je sam, bila mu je potrebna.

- Pričaj mi o svom Daru.

Vika joj nije davala vremena da razmisli. Znala je da je iskusila nešto neobično, nešto mnogo snažnije od iskustva s taro-tom. Uprkos tome, nije joj davala vremena. Nije razumela i nije poštovala njena osećanja; bila je zainteresovana samo da otkrije njen Dar.

- Pričaj mi o svom Daru - ponovi Vika još jednom.

Duboko je udahnula suzdržavajući bes. Ali druge nije bilo. Žena će navaljivati dok joj nešto ne kaže.

- Bila sam žena zaljubljena u...

Vika joj je brzo zapušila usta. Zatim je ustala, napravila nekoliko čudnih pokreta u vazduhu i ponovo pogledala u nju.

- Bog je reč. Pazi! Pazi šta pričaš u bilo kojoj situaciji ili trenutku u životu.

Brida nije razumela zašto se Vika tako ponaša.

- Bog se manifestuje u svemu, ali reč je jedan od njegovih omiljenih načina da dela. Zato što je reč misao pretvorena u vibraciju; ti u vazduh oko sebe šalješ ono što je pre toga bilo samo energija.

Pažljivo biraj reci kad god govoriš - nastavi Vika. „Reč ima veću moć od mnogih obreda.“ Brida i dalje nije razumela. Nije postojao drugi način da ispriča svoje iskustvo osim recima.

- Ta žena koju si spomenula - nastavi Vika - ti nisi bila ona. Ti si bila deo nje. Drugi ljudi mogu imati isto sećanje kao ti.

Brida se oseti kao da joj je nešto ukradeno. Ta žena je bila jaka i ne bi volela da je deli ni sa kim. Pored toga, tu je bio i Talbo.

- Pričaj mi o svom Daru - reče Vika još jednom. Nije smela da dozvoli da ovo iskustvo zbuni devojkju. Putovanja kroz vreme obično nose sa sobom dosta problema.

- Mnogo toga imam da pričam. I moram sve tebi da ispričam jer mi niko drugi neće verovati. Molim te - insistirala je Brida.

Ispričala joj je sve. Od trenutka kada je osetila da joj kiša kaplje po licu. Ukazala joj se prilika i nije smela daje propusti -prilika da bude s nekim ko veruje u neobično. Znala je daje niko drugi neće saslušati s istim poštovanjem, jer se ljudi plaše da saznaju kako je život magičan; naviknuti su na svoje kuće, svoje poslove, svoja očekivanja, i ako bi se pojavio neko ko bi im rekao daje moguće putovati kroz vreme - daje moguće videti dvorce u Kosmosu, tarot karte koje pričaju priču, ljude koji hodaju kroz Mračnu Noć - stekli bi osećaj da ih je život prevario jer oni to nisu dobili, njihov život se sastojao od istih dana, istih noći, istih vikenda.

Zato je Brida morala da iskoristi priliku; ako su reci Bog, neka bude zabeleženo u vazduhu da je

putovala u prošlost i da se svakog detalja sećala kao daje sadašnjost, kao daje šuma. Kada kasnije neko proba da dokaže da se ništa od toga nije desilo, kada vreme i prostor učine da čak i ona sama posumnja u sve, kada -najzad - ona bude sigurna da je sve to samo umislila, reci izgovorene tog popodneva, u šumi, i dalje će vibrirati u vazduhu i barem će jedna osoba, neka kojoj je magija deo života, znati da se sve to stvarno dogodilo.

Opisala je zamak, sveštenike u crnim i žutim odeždama, pogled na dolinu u kojoj su gorele vatre, muža čije je misli mogla da čuje. Vika je strpljivo slušala, pokazujući interesovanje samo kada je pričala o glasovima koji su se javljali u Loninoj glavi. U tim trenucima bi je prekidala i pitala da li su glasovi bili muški ili ženski (bilo je i jednih i drugih), da li su prenosili neko osećanje, kao na primer agresiju, ili utehu (ne, glasovi su bili bezlični),! da li je mogla da pobudi glasove kad god je želela (nije znala, nije bilo dovoljno vremena da to sazna).

- U redu, možemo da pođemo - reče Vika dok je svlačila tuniku i vraćala je u torbu. Bida je bila razočarana - mislila je da će dobiti nekakvu pohvalu. Ali Vika je delovala kao neki lekari koji pacijenta bezosećajno gledaju, zainteresovani više za simptome nego da razumeju bol i patnju koje ti simptomi izazivaju.

Dugo su putovale nazad. Svaki put kada bi Bida želela da priča o onome stoje doživela, Vika je pokazivala interesovanje za rast cena životnih namirnica, za popodnevnu saobraćajnu gužvu, i za teškoće koje joj je zadavao predsednik Saveta stanara.

Tek kada su ponovo sele u njene fotelje, Vika je prokomen-tarisala Bridino iskustvo.

- Želim nešto da ti kažem - reče. - Nemoj da se opterećuješ objašnjenjima emocija. Proživljavaj sve intenzivno i sve što osetiš čuvaj kao poklon od Boga. Ako misliš da nećeš moći da podneseš svet u kome je *živeti* bitnije od *razumeti*, odustani od magije.

„Najbolji način da uništiš most između vidljivog i nevidljivog je da probaš da objasniš emocije.“

Emocije su divlji konji i Bida je znala da razum nikada ne može u potpunosti da ih savlada. Jednom je imala dečka koji je raskinuo iz nekog tamo razloga. Bida je mesecima ostala u kući svakodneвно objašnjavajući samoj sebi loše strane te veze. Ali svakog dana se budila i mislila na njega, i znala je da bi prihvatila njegov poziv da izađu kada bi je pozvao. Pas zalaja u kuhinju. Bida je znala daje to znak daje poseta gotova.

- Molim te, nismo ni razgovarale! - molila je. - A moram da postavim bar dva pitanja.

Vika je ustala. Devojka je nekako uvek imala važna pitanja na kraju.

- Htela bih da znam da li su sveštenici koje sam videla stvarno postojali.

- Doživimo fantastično iskustvo i manje od dva sata kasnije već pokušavamo sebe da ubedimo da ono što smo videli nije bilo proizvod naše mašte - reče Vika dok je išla ka polici s knjigama. Bida se setila šta je u šumi mislila o ljudima koji se plaše neobičnih stvari. Postidela se.

Vika se vratila s knjigom u ruci.

- Katari, ili Parfei, bili su sveštenici crkve koja je osnovana na jugu Francuske krajem XII veka.

Verovali su u reinkarnaciju, u apsolutno Dobro i apsolutno Zlo. Svet je bio podeljen između odabranih i izgubljenih. Nije bilo svrhe pokušavati pokrstiti bilo koga.

„Indiferentnost katara prema zemaljskim vrednostima uticala je da mnogi feudarci oblasti Langdok prihvate njihovu veru; tako nisu više morali da plaćaju visoke poreze koje je tada nametala Katolička crkva. S druge strane, pošto su dobri i zli bili predodređeni još pre rođenja, katari su bili vrlo liberalni prema seksu, a naročito prema ženama. Bili su rigorozni samo prema sveštenicima.“

„Sve se lepo razvijalo dok se katarska vera nije proširila u mnogo gradovima. Katolička crkva se osetila ugroženom i započela krstaški rat protiv jeretika. Četrdeset godina katari i katolici su se borili u krvavim bitkama i na kraju su državne snage uz pomoć nekoliko zemalja

najzad uspele da unište sve gradove koji su prihvatili novu religiju. Preostalo je samo utvrđenje Monsegir u Pirinejima, gde su se katari uspešno branili dok tajni put - kojim su se snabdevali osnovnim namirnicama - nije otkriven. Jednog jutra u martu 1244. godine, posle predaje zamka, dvesta dvadeset katara se pevajući bacilo u ogromnu lomaču koja je gorela u podnožju planine na kojoj je zamak bio sazidan.“

Vika je sve to izgovorila držeći zatvorenu knjigu u naručju. Tek kada je završila s pričom otvorila je knjigu i potražila jednu fotografiju.

Brida pogleda sliku. Na njoj su bile ruševine, kula je bila skoro potpuno uništena, ali su zidine ostale netaknute. Tu je bilo i dvorište, stepenište uz koje su se Loni i Talbo popeli, stena koja se stapala sa zidinama i kulom.

- Rekla si da imaš još jedno pitanje.

Pitanje više nije bilo važno. Brida nije uspevala da misli kako treba. Čudno se osećala. Uz malo truda uspela je da se seti šta je htela da upita.

- Želim da znam zašto gubiš vreme sa mnom. Zašto želiš da me učiš.

- Zato što tako nalaže Tradicija - odgovori Vika. - Malo si se delila u svojim inkarnacijama. Pripadaš istoj vrsti ljudi kojoj pripadamo ja i moji prijatelji. Mi smo ljudi zaduženi da održavamo Tradiciju Meseca. „Ti si veštica.“

Brida nije obratila pažnju na Vikine reci. Nije joj palo na pamet ni da treba da zakaže novo viđenje: u tom trenutku jedino je želela da ode u susret stvarima koje će je vratiti u poznati svet; fleka od vlage na zidu, pakla cigareta na podu, zaboravljena pisma na portirovom stolu.

„Moram sutra na posao.“ Odjednom joj je bilo važno koliko je sati.

U prevozu je pri povratku kući počela da računa koliko je njena firma fakturisala izvoznih poslova prethodne nedelje, i uspela je da smisli kako da pojednostavi neke procedure u firmi. Bila je veoma zadovoljna: šefu bi se moglo svideti kako radi i, ko zna, možda joj dati povišicu.

Stigla je kući, večerala, gledala malo televiziju. Posle je proračune o izvoznim poslovima stavila na papir i ubrzo legla u krevet, premorena.

Naplata izvoza je dobila na vrednosti u njenom životu. Za taj posao je bila plaćena. Ostalo nije postojalo. Ostalo je bilo laž.

Cele sledeće nedelje Brida je ustajala na vreme, veoma predano radila svoj posao u trgovinskoj firmi i dobila zasluženu pohvalu od šefa. Nije propustila nijedno predavanje na fakultetu i zanimala su je sve teme o kojima su pisali časopisi koji su se mogli naći na kioscima. Sve što je trebalo da radi je da ne razmišlja. Kada bi se nesvesno setila da je upoznala Čarobnjaka u šumi i vešticu u gradu, ispiti koji su je čekali u sledećem semestru ili komentar drugarice o drugoj drugarici bi joj odagnali ta sećanja.

Došao je petak i njen dečko ju je sačekao posle fakulteta da idu u bioskop. Posle su otišli u bar u koji su redovno odlazili, razgovarali su o filmu, o prijateljima i o dešavanjima na poslu. Našli su se s prijateljima koji su se vraćali s neke zabave i večerali s njima hvaleći Boga što u Dablinu uvek ima poneki otvoren restoran.

Oprostili su se od prijatelja u dva ujutro i odlučili da odu kod nje. Čim su ušli, ona je stavila *Ajron Baterflaj* na gramofon i sipala im po dupli viski. Sedeli su zagrljeni na kauču, u tišini i u svojim mislima, dok je on milovao njenu kosu, a zatim i grudi.

- Ovo je bila luđačka nedelja - reče ona iznenada. - Radila sam non-stop, pripremila sve ispite, i pokupovala sve što mi je falilo.

Ploča se završila i ona ustade da okrene stranu.

- Sećaš se onih vrata od kuhinjskog elementa što su ispadala?

Najzad sam našla vremena da pozovem nekoga da mi to popravi.

„A morala sam i do banke da idem nekoliko puta. Jednom da podignem pare koji mi je tata poslao, onda da odnesem neke čekove za firmu, onda...“

Lorens ju je netremice gledao.

- Zašto me tako gledaš? - upita. Ton joj je bio agresivan. Taj tihi čovek koji sedi pred njom i stalno nešto gleda... nesposoban da kaže nešto zanimljivo... situacija je bila besmislena. Ne treba joj. Niko joj ne treba.

„Zašto me tako gledaš?“, upita iznova. Ali on ništa ne reče. Samo ustade i nežno je privuče nazad na kauč.

- Ti uopšte ne slušaš šta ti pričam - reče Brida zbunjeno.

Lorens je ponovo uze u naručje.

„Emocije su divlji konji.“

- Sve mi ispričaj - nežno reče Lorens. - Umeću da čujem i poštujem tvoju odluku. Čak i ako se radi o drugom čoveku. Pa i ako hoćeš da se oprostimo. Zajedno smo već neko vreme. Ne poznajem te u potpunosti, ne znam kakva si. Ali zato znam kakva nisi. A večeras nisi bila ti čele večeri.

Brida požele da zaplače. Ali mnogo suza je potrošila s mračnim noćima, tarotom koji govori, začaranim šumama. Emocije su divlji konji - jedino što je mogla da uradi je da ih oslobodi.

Sela je pred njega, prisećajući se da su i Čarobnjak i Vika voleli taj položaj. Zatim je, u jednom dahu, ispričala sve što joj se dešavalo od susreta s Čarobnjakom u planini. Lorens je slušao u potpunoj tišini. Kada je spomenula fotografiju, pitao je da li je na nekom od kurseva koje je pohađala čula za katare.

- Znam da ne veruješ ni u šta što sam ti ispričala - uzvratila. Ti misliš daje to bila moja pod-svest, da sam se setila stvari koje sam zaboravila. Ne, Lorens, nikada ranije nisam čula za katare. Ali znam da ti uvek imaš objašnjenje za sve.

Ruka joj se nekontrolisano tresla. Lorens ustade, uze list hartije i napravi u njemu dve rupe na nekih dvadeset centimetara razdaljine. Stavio je hartiju na sto poduprevši je flašom viskija, tako daje stojala uspravno.

Zatim je otišao do kuhinje i doneo pampur.

Seo je u čelo stola i postavio hartiju i flašu na drugi kraj. Zatim je stavio pampur ispred.

- Dođi ovamo - reče on.

Brida ustade. Pokušavala je da sakrije ruke, koje su drhtale, ali on kao da na to nije obraćao ni najmanju pažnju.

- Hajde da zamislimo da je ovaj pampur elektron, jedna od malih čestica od kojih je sačinjen atom. Važi?

Ona klimnu glavom.

- E, pazi sad. Kada bih ovde sada imao neke veoma složene uređaje koji bi mi omogućili da izvršim „elektronski pucanj“ i kada bih pucao u pravcu one hartije, elektron bi prošao kroz obe rupe. Samo što bi prošao kroz obe rupe *ne podelivši se*.

- Ne verujem - reče ona. - To je nemoguće.

Lorens zgužva hartiju i baci je u đubre. Zatim vrati pampur na mesto odakle ga je uzeo - bio je veoma uredan.

- Ne moraš da veruješ, ali istina je. Svi naučnici to znaju, iako ne mogu da objasne taj fenomen.

„Ni ja ne verujem ni u šta od onoga što si ispričala. Ali znam daje istina.“

Bridine ruke su se i dalje tresle. Ali nije plakala i nije gubila kontrolu. Samo je znala da više uopšte nije osećala posledice alkohola. Svest joj je bila bistra; bila je to čudna bistrina.

- I šta rade naučnici kada se susretnu s misterijama nauke?

- Uđu u Mračnu Noć, da upotrebim termin koji si me naučila.

Znamo da nas će misterija uvek biti, pa naučimo da ih prihvatamo i da živimo s njima.

„Verujem da ima mnogo takvih situacija u životu. Majka koja vaspitava dete sigurno se oseća kao da uranja u Mračnu Noć. Ili iseljenik koji odlazi daleko od svoje domovine u potrazi za poslom i novcem. Svi veruju da će im se trud isplatiti i da će jednog dana uspeti da razumeju šta im se usput desilo - ono što je u tom trenutku izgledalo zastrašujuće.“

„Ne vode nas objašnjenja napred, već naša volja da idemo dalje.“

Brida odjednom oseti neizdrživ umor. Morala je da legne. San je bio jedino magično carstvo u koje je bila sposobna da uđe.

Te noći je sanjala divan san - mora i ostrva prekrivena drvećem. Probudila se u zoru i bila srećna što je Lorens spavao pored nje. Ustala je i otišla do prozora da posmatra usnuli Dublin.

Setila se svog oca koji je to radio kada bi se ona budila u strahu. Ta uspomena je prizvala jednu drugu scenu iz detinjstva.

Bila je na plaži s ocem i on ju je zamolio da proven da li je voda dobra za kupanje. Imala je pet

godina i bila je srećna što može da pomogne; otišla je do obale i skvasila noge.

„Pokvasila sam noge, hladna je“, rekla mu je.

Otac ju je uzeo u naručje, prišao obali, i bez ikakvog upozorenja bacio je u vodu. Ona se uplašila, ali se zatim i obradovala igri.

„Kakva je voda?“, upitao je ponovo otac.

„Odlična“, odgovori ona.

„Zato, od sada, kada želiš da saznaš nešto, uroni u tu stvar.“

Brzo je zaboravila ovu lekciju. Iako je imala samo dvadeset jednu godinu, već se bila zainteresovala za mnoge stvari i odustala od njih podjednako brzo kao što se oduševila. Nije se plašila prepreka - plašila se obaveze da mora da izabere jedan put.

Izabrati jedan put podrazumevalo je napustiti ostale. Ceo život je bio pred njom i uvek je mislila da će se u budućnosti kajati zbog stvari koje je želela sada da radi.

„Plašim se da se posvetim nečemu“, pomisli. Htela je da ide mnogim putevima, a na kraju neće preći nijedan.

Čak ni u ljubavi, koja joj je bila najvažnija u životu, nije uspela da ide do kraja. Posle prvog razočaranja nikada se više nije predala u potpunosti. Plašila se patnje, gubitka, neizbežnog rastanka. Naravno, te stvari se uvek dešavaju na putu ljubavi - a jedini način da se izbegnu bio je da odbije da tim putem ide. Da se ne bi patilo potrebno je i ne voleti.

Kao kada bi, da ne bi videla ružne stvari u životu, sebi iskopala oči.

„Život je mnogo komplikovan.“

Neophodno je rizikovati, ići određenim putevima i napustiti ostale. Setila se Vikine priče o ljudima koji su sledili neki put samo da bi dokazali da on nije za njih. Ali to nije bilo najgore. Najgore je bilo izabrati i onda ostatak života provesti u razmišljanju da li je izbor bio pravi. Niko nije u stanju da izabere bez strepnje.

S druge strane, to je zakon života. To je Mračna Noć, i niko ne može da pobegne od Mračne Noći, sve i nikada ne donese nijednu odluku, i da ne smogne hrabrosti da ikada išta promeni; zato što je i to već samo po sebi bila odluka, promena. I to bez skrivenih blaga u Mračnoj Noći.

Možda je Lorens bio u pravu. Na kraju će se smežati strahovima koje su imali na početku. Kao što se ona smežala zmijama i škorpijama koje je zamišljala u šumi. U svom očaju nije se setila da je sveti Patrik, zaštitnik Irske, proterao sve zmije iz zemlje.

- Kako je lepo što postojiš, Lorens - reče tiho, plašeći se da će je čuti.

Vratila se u krevet i brzo zaspala. Ipak se pre toga setila još jedne priče s ocem. Bila je nedelja i cela porodica je bila na ručku kod bake. Tada je morala imati već četrnaest godina i žalila se da ne može da uradi neki zadatak za školu i da sve što započne ispadne skroz pogrešno.

„Možda te greške nečemu uče“, rekao je otac. Ali Bida je insistirala da je ničemu ne uče; da je krenula pogrešnim putem i da sada ništa nije moglo da se učini.

Otac ju je uzeo za ruku i odveo u sobu u kojoj je baka gledala televiziju. Tamo je bio jedan veliki stari sat koji već godinama nije radio jer nije bilo delova da se popravi.

„Ne postoji ništa skroz pogrešno na svetu, kćeri moja“, reče otac pokazujući joj sat.

„Čak i sat koji ne radi uspe da bude tačan dva puta dnevno.“

Hodala je po planini neko vreme dok nije naišla na Čarobnjaka. Sedeo je na jednoj steni blizu vrha, posmatrajući dolinu i planine koje su se nalazile na zapadu. Pogled odatle bio je prelep i Bida se seti da duhovi vole takva mesta.

- Da li je Bog samo Bog lepote? - reče čim se primakla. – Šta ćemo s ružnim ljudima i mestima ovog sveta?

Čarobnjak ne odgovori. Bida se sneveseli.

- Možda me se ne sećate. Bila sam ovde pre dva meseca.

Ostala sam čitave noći sama u šumi. Obećala sam sebi da ću se vratiti tek kada otkrijem svoj put.

„Upoznala sam ženu koja se zove Vika.“ Čarobnjak trepnu, znajući da devojka ništa nije

primetila. Ipak se nasmejao velikoj ironiji sudbine.

- Vika mi je rekla da sam veštica - nastavi devojka.
- Zar joj ne veruješ?

Bilo je to prvo pitanje koje joj je Čarobnjak uputio od kada je došla. Bida je bila srećna što je ipak slušao šta je pričala; do tog trenutka nije bila sigurna.

- Verujem joj - odgovori. - Verujem i u Tradiciju Meseca. Ali znam da mi je Tradicija Sunca pomogla kada me je naterala da shvatim Mračnu Noć. Zato sam ponovo ovde.

- Onda sedi i posmatraj zalazak sunca - reče Čarobnjak.
- Neću ponovo da ostanem sama u šumi - odgovori ona. - Poslednji put kada sam bila...

Čarobnjak je prekide:

- Ne govori to. Bog je u recima.

To je i Vika rekla.

- Šta sam pogrešno rekla?
- Ako kažeš da je to bio „poslednji“ put, on se stvarno može pretvoriti u poslednji. Ti si u stvari htela da kažeš „kada sam prošli put bila...”

Bida se zabrinu. Od sada će morati pažljivo da bira reci. Odlučila je da sedne i čuti, da radi ono što joj je Čarobnjak rekao - da posmatra zalazak sunca.

Posmatranje zalaska sunca ju je činilo nervoznom. Još sat vremena mrak neće pasti, a ona je imala o mnogo čemu da razgovara, mnogo toga da kaže i pita. Svaki put kada bi stala i posmatrala nešto imala je osećaj da gubi skupoceno vreme i da gubi priliku da radi neke stvari i viđa se s ljudima; uvek je mogla da iskoristi vreme mnogo bolje, jer je još uvek imala toliko toga da nauči. Međutim, kako se sunce približavalo horizontu, a oblaci se punili zlatnim i ružičastim munjama, Bida je sticala osećaj da će svrha sve njene borbe u životu biti da jednog dana može da sedne i posmatra jedan takav zalazak sunca.

- Umeš li da se moliš? - upita Čarobnjak u jednom trenutku.

Naravno da je umela. Nema čoveka na svetu koji ne ume da se moli.

- Onda se pomoli čim sunce dodirne horizont. U Tradiciji Sunca ljudi opšte s Bogom putem molitvi. Kada se moli recima iz duše, molitva je mnogo moćnija od svih obreda.

- Ne umem da se molim jer moja duša čuti - odgovori Bida.

Čarobnjak se nasmeja.

- Samo veliki prosvetljeni ljudi imaju duše koje čute.
- Zašto onda ne umem da se molim iz duše? .
- Zato što ti nedostaje poniznosti da je čuješ, da znaš šta ona želi. Stid te je da slušaš želje svoje duše. I plašiš se da te želje preneseš Bogu, jer misliš da On nema vremena da se time bavi.

Pred njom je bio zalazak sunca, a pored nje mudrac. Međutim, svaki put kada bi joj se tako nešto desilo u životu, imala je utisak da ništa od toga nije zaslužila.

- Tačno je da se osećam nedostojnom. Smatram da je duhovno traganje stvoreno za osobe koje su bolje od mene.

- Te osobe - ako i postoje - ne moraju ništa da traže. One su već sama manifestacija duha. Traganje je stvoreno za ljude kao što smo mi.

Rekao je „kao mi“, a bio je mnogo ispred nje.

- Bog je u visinama, kako u Tradiciji Sunca, tako i u Tradiciji Meseca - reče Bida, shvatajući daje Tradicija bila ista i da su se razlikovali samo načini prenošenja znanja.

„Onda me, molim te, nauči da se molim.“ Čarobnjak se okrenu pravo ka suncu i zatvori oči.

- Ljudska smo bića i ne poznajemo svoju veličinu, Gospode.

Daj nam poniznosti da tražimo ono što nam treba, Gospode, zato što nijedna želja nije isprazna i nijedan zahtev nije beznačajan. Svako zna čime da hrani svoju dušu; daj nam hrabrosti da svoje želje posmatramo kao da su stigle s izvora Tvoje večne Mudrosti.

Samo ako prihvatimo svoje želje, možemo shvatiti ko smo, Gospode. Amin.

„Sada si ti na redu“, reče Čarobnjak.

- Gospode, učini da shvatim da zaslužujem sve dobro što mi se u životu dešava. Učini da shvatim da je ono što me pokreće da tragam za Tvojom istinom ista snaga koja je pokretala svece, i da su sumnje koje imam iste sumnje koje su sveci imali, i da su slabosti koje osećam iste koje su sveci osećali. Učini da budem do voljno ponizna da prihvatim da se ne razlikujem od ostalih, Gospode. Amin.

Zatim su u tišini posmatrali zalazak sunca dok se i poslednji tračak tog dana nije izgubio u oblacima. Duše su im se molile, tražile svašta, i zahvaljivale što su zajedno.

- Hajdemo u kafanu - reče Čarobnjak.

Brida se obu i oni krenuše nadole. Još jednom se setila dana kada je krenula u planinu da ga traži. Obećala je sebi da će tu priču ispričati samo još jednom u životu; nije morala sebe stalno da ubeđuje.

Čarobnjak je posmatrao devojku koja se spušta ispred njega i pokušava da pokaže da je naviknuta na vlažno tie i kamenje, a sapliće se svaki čas. Srce mu se malo razgalilo, ali se ubrzo vratilo u gard.

Neki božiji blagoslovi stižu uz razbijanje svih stakala u paramparčad.

Kako je dobro što je Brida pored njega, pomisli Čarobnjak dok su silazili niz planinu. I on je bio kao drugi ljudi, sa istim manama i istim vrlinama - i do dana današnjeg nije se navikao na ulogu Učitelja. U početku, kada su ljudi dolazili u Šumu iz raznih krajeva Irske u potrazi za njegovim učenjem, on im je govorio o Tradiciji Sunca i tražio da shvate stvari koje ih okružuju. U njima je Bog sačuvao svoju mudrost i svi su mogli daje shvate putem nekoliko vežbi, ništa više. Metod učenja Tradicije Sunca Apostol je opisao još pre dve hiljade godina: „i pred vama sam se pojavio u slabosti i strahu i u velikom trepetu; moja reč i moja propoved ne behu u nagovorljivim recima ljudske mudrosti, nego u dokazivanju Duha i sile - da se vaša vera ne zasniva na ljudskoj mudrosti, nego na Božijoj sili.“

A ljudi su delovali kao da nisu u stanju da shvate njegovo učenje o Tradiciji Sunca, i bili su razočarani jer je Učitelj bio čovek kao i svaki drugi.

On je govorio da nije, da je Učitelj, i da naprosto svakome pruža način da pronade sopstveni put do Mudrosti. Ali njima je trebalo mnogo više - bio im je potreban vodič. Nisu shvatali Mračnu Noć, nisu shvatali da će im bilo koji vodič u Mračnoj Noći svojom lampom osvetljavati samo ono što on sam želi da vidi. I, ako bi se kojim slučajem lampa ugasila, ljudi bi bili izgubljeni jer ne bi znali put nazad.

Ali njima je bio potreban vodič. A da bi bio dobar Učitelj, morao je i da prepozna potrebe drugih.

Onda je počeo da popunjava svoje učenje nepotrebnim ali fascinantnim stvarima, tako da su svi mogli da prihvate i shvate. Novi metod je doneo rezultate. Ljudi su učili Tradiciju Sunca, i kada bi najzad shvatili da su mnoge stvari koje im je Čarobnjak govorio da rade bile potpuno bespotrebne, smejali su se sami sebi. A Čarobnjaka je to činilo srećnim jer je napokon savladao veštinu podučavanja.

Brida je bila druga osoba. Njena molitva duboko je dirnula Čarobnjakovu dušu. Uspela je da shvati da nijedna osoba koja je koračala ovom planetom nije drugačija od ostalih. Malo ljudi je bilo sposobno da glasno kaže da su Učitelji u prošlosti imali iste mane i vrline ostalih ljudi, a da im to nimalo ne smanji spremnost da traže Boga. Smatrati sebe gorim od drugih za njega je bio jedan od najnasilnijih načina da se iskaže ponos jer je to bio najdestruk-tivniji način da se bude različit.

Kada su stigli u kafanu, Čarobnjak je naručio dva viskija.

- Pogledaj ljude - reče Brida. - Sigurno dolaze ovamo svako veče. Sigurno uvek rade iste stvari.

Čarobnjak već nije više bio toliko ubeđen da je Brida bila uverena da je ista kao ostali.

- Mnogo brineš za druge - odgovori. - Oni su tvoje ogledalo.

- Znam to. Već sam otkrila šta me veseli, a šta žalosti. Najednom sam shvatila da je potrebno menjati ta uverenja. Ali nije to lako.

- Šta te je nateralo da promeniš mišljenje?

- Ljubav. Poznajem čoveka koji me upotpunjuje. Pre tri dana nije pokazao daje i njegov svet pun misterija. To znači da nisam sama.

Čarobnjak je uspeo da ostane hladan. Ali setio se božijih blagoslova koji lome stakla.

- Voliš li ga?

- Otkrila sam da mogu da ga volim još više. Ako od sada na ovom putu ne naučim ništa novo, naučila sam makar nešto važno: treba rizikovati.

On je pripremao divnu noć dok su silazili niz planinu. Hteo je da joj pokaže koliko mu je potrebna, da pokaže da je čovek kao svaki drugi, umoran od tolike samoće. Ali ona je samo htela odgovore na svoja pitanja.

- Oseća se nešto čudno u vazduhu - reče devojka. - Kao da se ambijent promenio.

- To su glasnici - odgovori Čarobnjak. - Veštački demoni, oni što nisu božija leva ruka, oni što nas ne vode ka svetlosti.

Oči su mu se sjajile. Stvarno se nešto promenilo - a i pričao je o demonima.

„Bog je stvorio legiju Svoje Leve Ruke da nas usavrši, da bismo znali šta da radimo sa svojom misijom“, nastavi on. „Ali ostavio je čoveku slobodu da koncentriše mračne sile i da stvori sopstvene demone.“

Upravo je on to sada činio.

- Isto tako možemo da koncentrišemo i sile dobra - reče devojka, pomalo uplašena.

- Ne možemo.

Dobro je bilo što je postavljala pitanja, morao je da skrene misli. Nije želeo da stvori demona. U Tradiciji Sunca oni se zovu Glasnici i mogu da čine mnogo dobra, ili mnogo zla -samo veliki Majstori imaju dozvolu da ih prizovu. On je bio veliki Majstor, ali nije želeo to sada da uradi - zato stoje snaga glasnika opasna, pogotovo kada se pomeša s razočaranjima u ljubavi.

Bridu je odgovor zbunio. Čarobnjak se čudno ponašao. - Ne možemo da koncentrišemo Dobro - nastavi on, svesrdno se trudeći da se koncentriše na sopstvene reci. - Sila Dobra se uvek širi, kao Svetlost. Kada emituješ vibracije Dobra, činiš korist celom čovečanstvu. Ali kada koncentrišeš snagu Glasnika, činiš korist - ili štetu - samo sebi.

Oči su mu se sjajile. Pozvao je vlasnika i platio račun.

- Hajdemo do mene - reče. - Skuvaću nam čaj i ti ćeš mi reći koja te pitanja najviše teraju na razmišljanje.

Brida je oklevala. On je privlačan čovek. Ona je takođe privlačna. Plašila se da joj ta noć ne pokvari stečeno znanje.

„Treba rizikovati“, ponovila je u sebi.

Čarobnjakova kuća bila je podalje od sela. Brida je primetila da je enterijer, iako se veoma razlikovao od Vikinog, bio udoban i lepo sređen. Nijednu knjigu, međutim, nije mogla da vidi u kući. Preovladavao je prazan prostor s malo nameštaja.

Otišli su u kuhinju da skuvaju čaj i vratili se u dnevnu sobu.

- Zašto si danas došla ovamo? - upita Čarobnjak.

- Obećala sam sebi da ću se vratiti kada nešto naučim.

- Jesi naučila?

- Malo. Znam da je put jednostavan, što ga čini težim nego što sam očekivala. Ali pojednostaviću svoju dušu. Moje prvo pitanje je zašto si gubio svoje vreme sa mnom?

„Zato što si ti moj Drugi Deo“, pomisli Čarobnjak.

- Zato što i meni treba sagovornik - odgovori on.

- Šta misliš o putu koji sam izabrala, o Tradiciji Meseca?

Čarobnjak je morao reći istinu. Iako bi više voleo daje istina bila drugačija.

- To je tvoj put. Vika je potpuno u pravu. Ti si veštica. U pamćenju Vremena ćeš naučiti lekcije koje je Bog preneo.

Razmišljao je zašto je život takav, zašto je sreo Drugi Deo koji može da uči jedino putem Tradicije Meseca.

- Imam samo još jedno pitanje - reče Brida. Bilo je već kasno, uskoro će prestati da voze autobusi. - Moram da znam odgovor, a Vika me tome neće naučiti. Znam to, jer je ona žena kao i ja - uvek će biti moja Učiteljica, ali kada se o ovome radi, uvek će biti žena.

„Želim da saznam kako da nađem svoj Drugi Deo.“

„Evo ga ispred tebe“, pomisli Čarobnjak.

Ali ne odgovori ništa. Otišao je do zida i ugasio svetla. Ostavio je upaljenu samo jednu skulpturu od akrila koju Brida nije ni primetila kada je ušla; u njoj je bila voda, a mehuri su se kretali nagore i nadole, ispunjavajući prostoriju odrazima crvenih i plavih zraka.

- Ovo je drugi put da se srećemo - reče Čarobnjak, ne skidajući pogled sa skulpture. - Imam dozvolu da podučavam samo putem Tradicije Sunca. Tradicija Sunca u bićima budi mudrost predaka koju oni već poseduju.

- Kako putem Tradicije Sunca mogu da otkrijem svoj Drugi Deo?

- To je velika potraga ljudi po licu zemaljskom - ponovi Čarobnjak, nenamerno, Vikine reci. Možda su učili kod istog Učitelja, pomisli Brida.

„A Tradicija Sunca je na ovom svetu postavila znak Drugog Dela koji svi mogu da vide: sjaj u očima.”

- Videla sam mnogo očiju koje se sjaje - reče Brida. - Evo i večeras su se u kafani tvoje oči sjajile. To je način na koji svi traže.

„Već je zaboravila svoju molitvu”, pomisli Čarobnjak. Ponovo je verovala da se razlikuje od ostalih. „Nije u stanju da vidi ono što joj Bog tako darežljivo pokazuje.”

- Ne razumem se u oči - nastavi ona. - Želim da saznam kako ljudi otkrivaju svoj Drugi Deo putem Tradicije Meseca.

Čarobnjak se okrenu ka Bridi. Oči su mu bile hladne i bezizražajne.

- Razočarala sam te, znam - nastavi ona. - Razočaran si jer još uvek ne uraem da učim kroz jednostavne stvari. Ono što ti ne razumeš je da ljudi pate, traže se i ubijaju se zbog ljubavi a da ne znaju da su u božijoj misiji potrage za svojim Drugim Delom. Zaboravio si, jer si mudrac i ne sećaš se više običnih ljudi, da u sebi nosim milenijume razočaranja i da nisam u stanju da neke stvari naučim putem jednostavnosti života.

Čarobnjak nije pokazivao nikakvu reakciju.

- Tačka - reče on. - Svetlosna tačka iznad levog ramena Drugog Dela. Tako je u Tradiciji Meseca.

- Idem - reče ona. A nadala se da će joj reći da ostane. Svidelo joj se kod njega. Odgovorio joj je na pitanje.

Čarobnjak je, međutim, ustao i otpratio je do vrata.

- Naučiću sve što znaš - reče ona. Otkriću kako može da se vidi ta tačka.

Čarobnjak je gledao za Bridom dok nije nestala niz put. Nije se brinuo, jer je imala autobus za Dublin za pola sata. Zatim je otišao u baštu i izveo večernji obred. Naviknut je bio već na njega, ali ponekad mu je trebalo mnogo truda da postigne potrebnu koncentraciju. Danas je bio posebno depresivan.

Kada je završio s ritualom, seo je na prag kuće i gledao nebo. Razmišljao je o Bridi. Mogao je da je vidi u autobusu, sa svetlo-snom tačkom iznad levog ramena, koju je samo on mogao da vidi, jer je ona bila njegov Drugi Deo. Razmišljao je kako mora da je nestrpljiva da završi traganje koje je počelo na dan kada se rodila. Setio se kako je bila hladna i na distanci od trenutka kada su ušli u njegovu kuću i kako je to bio dobar znak. To je značilo da je zbunjena sopstvenim osećanjima; branila se od onoga što nije mogla da razume.

Setio se takođe, s određenom strepnjom, da je zaljubljena.

„Ne postoje ljudi koji ne mogu da nađu svoj Drugi Deo, Bri-do”, glasno reče Čarobnjak biljkama u bašti. Ali duboko u sebi takođe je primetio da on, uprkos dugogodišnjem poznavanju Tradicije, još uvek mora da ojačava svoju veru pa je pričao sam sa sobom.

„Svi se u nekom trenutku u životu sretnemo s njim i prepoznamo ga”, nastavi. „Da nisam Učitelj, i da nisam mogao da vidim tačku na tvom levom ramenu, trebalo bi mi malo više da te prihvatim. Ali ti bi se borila za mene i ja bih jednog dana prime-tio sjaj u tvojim očima.”

„Ja sam, međutim, Čarobnjak i sada ja moram da se borim za tebe. Da bi se sve što znam pretvorilo u mudrost.”

Dugo je posmatrao noć i mislio na Bridu u autobusu. Bilo je hladnije nego obično - leto će se uskoro završiti.

„U Ljubavi nema rizika, i to ćeš sama naučiti. Hiljadama godina se ljudi traže i nalaze.”

Ali, najednom, shvati da možda nije u pravu. Uvek je postojao rizik, jedan jedini rizik.

Da se jednoj osobi ukrsti put s više od jednog Drugog Dela u istoj inkarnaciji. To se takođe dešavalo već hiljadama godina.

Zima i proleće

U sledeća dva meseca Vika je uvela Bridu u prve misterije čarobnjaštva. Tvrdila je da žene te stvari brže uče od muškaraca, jer se u njihovim telima svakog meseca odvija kompletan prirodni ciklus: rođenje, život i smrt. „Mesečev ciklus”, reče on.

Brida je morala da kupi novu svesku i u nju da zapisuje sva svoja psihička iskustva od kada se prvi put sreła s Vikom. Sveska je morala redovno da se ispisuje i na koricama je morala da bude zvezda s pet krakova - što je asociralo na sve što je napisano u Tradiciji Meseca. Vika joj je ispričala da su sve čarobnice imale takvu svesku, poznatu kao *Knjiga Senki*, u čast stradalim sestrama u vreme četiristogodišnjeg lova na veštice.

- Zašto moram sve to da radim?

- Treba da probudimo Dar. Bez njega možeš upoznati samo Male Misterije. Putem Dara služiš svetu na svoj način.

Brida je morala da odvoji u svom stanu jedan kutak koji nije bio mnogo prometan i da u njega smesti mali oltar sa svećom koja je gorela i danju i noću. Sveca je, po Tradiciji Meseca, bila simbol četiri elementa, jer je u sebi imala zemlju sadržanu u fitilju, vodu u parafinu, vatru koja je gorela i vazduh koji je činio da vatra gori. Sveca je takođe bila važna zato što ju je podsećala da postoji misija koja treba da se obavi, i daje ona uključena u tu misiju. Samo je sveca bila na vidljivom mestu - ostatak je morao da bude skriven u nekom ormariću ili fioci; još od Srednjeg veka Tradicija Meseca je zahtevala da veštice svoje aktivnosti obaviju velom najstrože tajne - nekoliko proročanstava upozoravalo je da će se Mračna Vremena vratiti na kraju milenijuma.

Svaki put kada bi Brida došla kući i ugledala plamen svece, osetila bi neku čudnu, gotovo svetu odgovornost.

Vika joj je naredila da uvek obraća pažnju na šum sveta. „Bilo gde da se nalaziš, možeš čuti šum sveta”, reče čarobnica. „To je šum koji nikada ne prestaje i koji se može čuti u planini, u gradu, na nebu i na dnu mora. Taj šum - koji slični nekoj vibraciji - je Duša Sveta koja se transformiše na svom putu ka svetlu. Čarobnica mora uvek biti svesna toga, jer je ona važan deo tog puta.”

Vika joj je takođe objasnila da su Stari razgovarali s našim svetom putem simbola. Čak i kada niko ne sluša, čak i kada je jezik simbola bio skoro zaboravljen, Stari nikada nisu prestajali da razgovaraju.

- Da li su oni stvorenja kao mi? - upita Brida jednog dana.

- Mi smo oni. I odjednom shvatimo sve što smo naučili u prethodnim životima, i sve što su veliki mudraci ostavili zapisano u Kosmosu. Isus je rekao: „Carstvo Nebesko je kao čovek kad baci seme u zemlju: on spava i ustaje, noću i danju, ali seme klija i raste a da on i ne zna kako.”

„Ljudski rod se uvek napaja iz tog nepresušnog izvora - i kada svi kažu daje izgubljen, on nađe načina da preživi. Preziveo je kada su ga majmuni oterali s drveća, kada je voda prekrila zemlju. Preživeće i kada se svi budu spremali za poslednju katastrofu.”

- Odgovorni smo za Kosmos jer smo mi Kosmos. - Što je više bila s njom, Brida je više uviđala koliko je Vika lepa.

Vika je nastavila da uči Bridu Tradiciji Meseca. Naložila joj je da napravi bodež sa dve oštrice, i da oštrice budu nepravilne kao plameni jezičci. Brida je tražila u mnogim radnjama, ali ništa slično nije našla. Na kraju je Lorens resio problem tako što je zamolio jednog metalurškog hemičara koji je

radio na univerzitetu da napravi takvo sečivo. Zatim je izdeljao dršku i poklonio joj bodež. To je bio njegov način da pokaže da poštuje Bridino traganje.

Vika je osveštala bodež komplikovanim obredom koji su činile magijske reci, crteži ugljem po sečivu i nekoliko udaraca drvenom kašikom. Bodež je trebalo da bude produžetak njene ruke i da svu energiju tela koncentriše u sečivu. U istu svrhu vile su koristile čarobni štapić, a čarobnjaci mač.

Kada je Brida pokazala čuđenje zbog uglja i drvene kašike, Vika joj je objasnila da su čarobnice u vreme lova na veštice bile primorane da za obrede koriste stvari iz svakodnevnog života da ne bi bile sumnjive. Ta tradicija se održala kroz vreme u slučaju sečiva, uglja i drvene kašike. Izvorni predmeti koje su Stari koristili za obrede potpuno su se izgubili.

Brida je naučila da pali tamjan i da koristi bodež u magijskim krugovima. Postojao je i obred koji je morala da obavi svaki put kada bi mesec menjao menu; s peharom vode bi otišla do prozora i pustila da se mesec ogleda u vodi. Zatim bi se ona ogledala u vodi tako da joj odraz meseca bude tačno na sredini čela. Kada bi postigla potpunu koncentraciju, ranjavala je vodu bodežom, tako da se i ona i mesec razlože na nekoliko odraza.

Tu vodu je trebalo odmah popiti, i moć meseca je tako rasla u njoj.

- Ništa od svega ovoga nema smisla - prokomentarisala je Brida jednom prilikom. Vika se nije obazirala - i ona je nekada tako mislila. Ali setila se Isusovih reci kako stvari rastu u svakome a da se ne zna kako.

- Nema veze da li ima ili nema smisla - naglasi. - Seti se Mračne Noći. Što više ti to budeš radila, više će Stari komunicirati. Prvo na način koji ne razumeš - to je period kada samo tvoja duša sluša. Jednog lepog dana glasovi će ponovo biti probuđeni.

Brida nije htela samo da probudi glasove - htela je da upozna svoj Drugi Deo. Ali o tome s Vikom nije pričala.

Bilo joj je zabranjeno da se ponovo vraća u prošlost. Vika je rekla da je to neophodno u retkim slučajevima.

- Takođe nemoj da koristiš karte da bi videla budućnost. Karte služe samo za napredovanje bez reci, ono koje se neprimetno dešava.

Brida je morala da otvara tarot tri puta nedeljno i da posmatra karte. Nije uvek imala vizije - a i kad ih je imala, skoro uvek su bile nerazumljive. Kada se žalila na vizije, Vika je odgovarala da te vizije imaju tako duboko značenje da ona još uvek nije u stanju da ih shvati.

- Zašto ne treba da pričem sudbinu?

- Samo sadašnjost ima moć nad našim životima – odgovori Vika. - Kada čitaš sudbinu iz karata, dovodiš budućnost u sadašnjost. To može da prouzrokuje ozbiljnu štetu: sadašnjost može da zbuni budućnost.

Jednom nedeljno išli su u šumu i čarobnica je uvodila svoju učenicu u tajne biljaka. Po Viki, sve što postoji na ovome svetu nosilo je na sebi potpis Boga - a pogotovo biljke. Neki listovi su izgledali kao srce i bili su dobri za srčane bolesti, dok su cvetovi čiji je oblik podsećao na oči lečili očne bolesti. Brida je počela da primećuje da veliki broj biljaka stvarno liči na ljudske organe - a u jednom pregledu narodne medicine koji je Lorens uzeo iz Univerzitetske biblioteke otkrila je da su istraživanja ukazivala da je tradicija koja se očuvala među seljacima i čarobnicama verovatno bila u pravu.

- Bog je u šume smestio svoju apoteku - reče Vika jednog dana dok su se zajedno odmarale na nekom drvetu. - Da bi svi mogli da budu zdravi.

Brida je znala da njena učiteljica ima još učenika, ali to je bilo teško otkriti - pas nikada nije zakasnio sa svojim lavežom. Ipak, ona se na stepeništu već mimoišla s jednom gospođom, jednom devojkom njenih godina i s jednim gospodinom u odelu. Brida je diskretno osluškivala njihove korake kroz hodnik zgrade, i stare podne ploče su odavale njihovo odredište: Vikin stan.

Jednog dana Brida se odvaži da upita za druge učenike.

- Snaga veštičarstva je kolektivna snaga - odgovori Vika. — Različiti Darovi održavaju radnu energiju uvek u pokretu. Jedno zavisi od drugog.

Vika joj je takođe objasnila da postoji devet Darova, i da su se kako Tradicija Sunca, tako i Tradicija

Meseca starale da se oni prenesu kroz stoleća.

- Koji su to Darovi?

Vika joj reče da je lenja, da stalno nešto pita, i da je prava veštica osoba zainteresovana za sve vrste duhovnog traganja koje na svetu postoje. Naložila je Bridi da više čita Bibliju („gde se nalazi sve istinsko okultno znanje“) i da potraži Darove u Prvoj Poslanici Svetog Pavla Korinćanima. Brida je potražila i otkrila devet Darova: reč mudrosti, reč poznavanja, vera, izlečenje, činjenje čuda, proroštvo, razgovor s duhovima, jezici i sposobnost tumačenja.

Tek tada je shvatila koji Dar traži: razgovor s duhovima.

Vika je naučila Bridu da igra. Rekla joj je da treba da pokreće telo u skladu sa šumom sveta, vibracijom koja je uvek prisutna. Nije postojala nikakva posebna tehnika - dovoljno je bilo napraviti bilo kakav pokret koji nam u tom trenutku naiđe. Bridi je ipak trebalo vremena da se navikne da se nelogično ponaša i igra.

- Čarobnjak iz Folka te je naučio šta je Mračna Noć. U obe Tradicije - koje su u stvari samo jedna - Mračna Noć je jedini način da se razvijaš. Kada uroniš u put magije, prva stvar koju treba da uradiš je da se predaš višoj sili.

„Ništa neće biti logično na način na koji smo navikli. Razu-mećemo stvari samo srcem, a to može malo i da uplaši. Putovanje će dugo delovati kao mračna noć. Celokupno traganje je čin vere.

„Ali Bog, koga je teže shvatiti nego Mračnu Noć, ceni naš čin vere. Drži nas za ruku, i vodi nas kroz Misteriju.“

Vika je o Čarobnjaku govorila bez ikakve ogorčenosti ili bola.

Brida je pogrešila; Vika nikada nije imala vezu s njim - to joj se videlo u očima. Možda se onog dana iznervirala samo zbog razlike u putevima. Vešci i čarobnjaci su tašti, i svako od njih želi da dokaže drugom da je njegovo traganje bilo ispravnije.

Odjednom shvati šta je pomislila.

Vika nije bila zaljubljena u Čarobnjaka - to se moglo videti po njenim očima.

Gledala je filmove koji o tome govore. Knjige. Svako ume da prepozna oči zaljubljene osobe.

„Jednostavne stvari mogu da shvatim tek kada se upletem u komplikovane“, pomisli. Možda će jednog dana moći da sledi Tradiciju Sunca.

Bila je već sredina jeseni i hladnoća je postajala nepodnošljiva, kada je Vika pozvala Bridu telefonom.

- Hajde da se nađemo u šumi za dva dana, u noći mladog meseca, pred smrkavanje - bilo je sve što je rekla.

Brida je dva dana razmišljala o susretu. Obavila je redovne obrede, igrala uz šum sveta. „Draže bi mi bilo da je muzika u pitanju“, razmišljala je kad god je trebalo da igra. Ali skoro da se već navikla da pokreće telo prema toj čudnoj vibraciji koju je lakše primećivala noću - ili na tihim mestima kao što su crkve. Vika je rekla da se igranjem na muziku sveta duša bolje navikava na telo i da se samim tim tenzije smanjuju. Brida je počela da primećuje kako ljudi hodaju ulicama i ne zanju šta da rade s rukama, ne pokreću kukove i ramena. Osetila je potrebu da svima objasni kako svet svira jednu melodiju; kada bi malo igrali na tu muziku, kada bi dozvolili da im se telo nelogično kreće nekoliko minuta dnevno, osećali bi se mnogo bolje.

Ta igra je, međutim, pripadala Tradiciji Meseca, i samo su je veštice znale. Trebalo bi da postoji nešto slično u Tradiciji Sunca. Uvek je postojalo nešto slično u Tradiciji Sunca, iako niko nije voleo da uči putem nje.

- Ne umemo više da živimo s tajnama sveta - govorila je Lorensu. - A sve su nam pred očima. Želim da postanem veštica da bih mogla da ih vidim.

Dogovorenog dana Brida se uputila ka šumi. Hodala je između drveća i osećala magijsko prisustvo duhova prirode. Pre šeststo godina ta šuma je bila sveto mesto za druide - sve dok sveti Patrik nije proterao zmije iz Irske, a druidski kultovi nestali. Uprkos tome, poštovanje prema tom mestu prenosilo se s kolena na koleno i dan-danas žitelji obližnjeg sela poštuju i plaše se tog mesta.

Vika ju je već čekala na čistini u svom ogrtaču. S njom je bilo još četvoro ljudi - svi su bili obučeni u

svakodnevnu odeću, i sve su bile žene. Na mestu gde je ranije bio pepeo gorela je vatra. Brida je s neobjašnjivim strahom posmatrala vatru - nije znala da li je to zbog dela Loni, koji je nosila u sebi, ili je lomača bila iskustvo koje se ponavljalo u drugim inkarnacijama.

Pristiglo je još žena. Bilo ih je njenih godina, a bilo ih je i starijih od Vike. Sve ukupno bilo ih je devet.

- Danas nisam pozvala muškarce. Sačekajmo Mesečevo kraljevstvo.

Noć je bila Mesečevo kraljevstvo.

Stajale su oko vatre i razgovarale o najobičnijim stvarima na svetu, a Brida je stekla utisak da je došla na žensku sedeljku -samo u drugačijem okruženju.

Međutim, kada su zvezde prekrile nebo, ambijent se promenio. Vika nije morala ništa da naredi; malo-pomalo, razgovor je zamro i Brida se upitala da li su one tek sada primetile šumu i vatru.

Nakon određenog vremena provedenog u tišini, Vika je progovorila.

- Jednom godišnje, u ovoj noći, veštice celog sveta se okupljaju da se pomole i odaju počast svojim prethodnicama. Tako nalaže Tradicija; desetog Meseca u godini treba da se okupimo oko vatre, koja je bila i život i smrt naših progonjenih sestara.

Vika iz ogrtača izvadi drvenu kašiku.

- Ovo je simbol - reče, pokazujući drvenu kašiku svima.

Žene su stale i uhvatile se za ruke. Zatim su podigle ruke uvis i slušale Vikinu molitvu.

„Neka nas večeras blagoslovi Devica Marija i njen sin Isus. U našem telu spava Drugi Deo naših predaka; neka nas blagoslovi Devica Marija.

„Neka nas blagoslovi zato što smo žene i zato što živimo u svetu u kome nas muškarci sve više vole i razumeju. Ipak, na telu i dalje nosimo tragove prošlih života i ti ožiljci još uvek bole.

„Neka nas Devica Marija oslobodi tih tragova i zauvek ugasi naš osećaj krivice. Osećamo krivicu kada izlazimo iz kuće jer ostavljamo svoju decu da bismo zaradile za njihovo izdržavanje. Osećamo krivicu kada ostanemo kod kuće zato što nam se čini da ne koristimo slobodu sveta. Osećamo krivicu za sve, a ne možemo biti krive jer smo uvek bile daleko od donošenja odluka i od moći.

„Neka nas Devica Marija uvek podseti ko smo bile mi, žene, koje smo ostale uz Isusa u trenutku kada su muškarci pobešli i odricali se njegove vere. Da smo mi plakale dok je on nosio krst, da smo mi bile uz njega kada je umirao, da smo mi bile te koje su zatekle praznu grobnicu. Da ne treba da budemo krive.

„Neka nas Devica Marija uvek podseti da smo bile spaljivane i proganjane zato što smo propovedale Religiju Ljubavi. Dok su ljudi snagom greha pokušavali da zaustave vreme, mi smo se okupljale na zabranjenim proslavama da slavimo ono što je od lepog preostalo na svetu. Zbog toga smo bile osuđivane i spaljivane na trgovima.

„Neka nas Devica Marija uvek podseti da se ženama na trgovima sudilo zbog preljube, dok se muškarcima na istim tim trgovima sudilo zbog međa.

„Neka nas Devica Marija podseti na naše prethodnice koje su morale da se prerušavaju u muškarce - kao sveta Jovanka Orle-anka da bi ispunila reč Gospodnju. I ipak smo umirale na lomači.”

Vika uze drvenu kašiku s dve ruke i ispruži je napred.

„Evo simbola muceništva naših prethodnica. Neka vatra koja je progutala njihova tela zauvek održi plamen naših duša. Jer su one u nama. Jer smo mi one.”

Zatim je bacila drvenu kašiku u vatru.

Brida je nastavila da obavlja obrede koje je naučila od Vike. Sveca je uvek gorela, igrala je uz šum sveta. Zapisivala je u *Knjigu Senki* svoje susrete s vešticom i odlazila je u svetu šumu dva puta nedeljno. 1 sama se iznenadila kada je primetila da je počela da se razume u trave i biljke.

Ali glasovi koje je Vika želela da pobudi nisu se javljali.

Još manje je mogla da vidi svetlosnu tačku.

„Ko zna, možda još uvek ne poznajem svoj Drugi Deo”, pomislila je s određenim strahom. To je bila sudbina onih koje su poznavale Tradiciju Meseca: nikad se ne prevariti po pitanju čoveka svog života. To je značilo da od trenutka kada postane prava veštica nikada više neće imati iluzije koje drugi imaju po pitanju ljubavi. To je takođe značilo da će manje patiti, možda da uopšte neće patiti, jer će mnogo

intenzivnije moći sve da voli; Drugi Deo je božanska misija svake osobe. Čak i ako jednog dana mora da ode, ljubav prema Drugom Delu - tako su učile Tradicije - bila je krunisana slavom, razumevanjem i pročišćujućom čežnjom.

Ali to je takođe značilo da od trenutka kada bude mogla da vidi svetlosnu tačku neće više prolaziti kroz zanesenosti Mračne Noći Ljubavi. Bida se setila mnogih situacija kada je htela da svisne zbog ljubavi, neprospavanih noći u iščekivanju telefonskog poziva koji se nikada nije dogodio, romantičnih vikenda posle kojih se veza rasturala pre sledećeg vikenda, zabava s pogledima iščekivanja u svim pravcima, radosti uspešnog osvajanja samo da bi se dokazalo da je moguće, tuge i usamljenosti kada je definitivno shvatila daje momak njene prijateljice jedini čovek na svetu koji može daje usreći. Sve je to bio deo njenog sveta - i sveta svih ostalih ljudi koje je poznavala. To je bila ljubav, i na taj način ljudi su tragali za Drugim Delom od kad je sveta i veka - gledajući u oči, tražeći sjaj i želju. Nikada nije vrednovala te stvari - naprotiv - smatrala je daje beskorisno patiti zbog nekoga i daje beskorisno umirati od straha zato što nismo našli osobu s kojom bismo delili život. Sada kada je bila u prilici da se zauvek oslobodi tog straha, više nije bila sigurna šta želi.

„Da li zaista želim da vidim svetlosnu tačku?“ Setila se Čarobnjaka - počela je da misli daje on u pravu i da je Tradicija Sunca jedini ispravan način da se nosi s Ljubavlju. Ali sada nije mogla da se predomisli; upoznala je jedan put i morala je ići njime do kraja. Znala je da će joj, ako odustane, biti sve teže da u životu napravi bilo kakav izbor.

Jednog popodneva, posle dugačkog časa o obredima koje su stare veštice koristile da prizovu kišu, a koje je Bida morala da upiše u svoju Knjigu Senki iako ih nikada neće koristiti - Vika ju je upitala da li koristi svu garderobu koju poseduje.

- Naravno da ne - bio je odgovor.
- Onda od ove nedelje koristi sve što imaš u ormanu.

Bida pomisli da nije dobro razumela.

- Sve što ima našu energiju treba uvek da je u pokretu – reče Vika. Odeća koju si kupila čini deo tebe i predstavlja posebne trenutke. Trenutke kada si izlazila iz kuće spremna da sebi pokloniš nešto, zato što si bila zadovoljna svetom. Trenutke kada ti je neko učinio nažao i morala si to da kompenzuješ. Trenutke kada si mislila da je neophodno promeniti život.

„Odeća uvek pretvara osećanje u materiju. To je jedan od mostova između vidljivog i nevidljivog. Postoji i odeća koja može da učini i nažao, jer je napravljena za nekog drugog, a završila je u tvojim rukama.“

„Bridi je bilo jasno šta Vika govori. Bilo je stvari koje nije volela da nosi; svaki put kada bi ih obukla desilo bi se nešto loše.

- Otarasi se odeće koja nije pravljena za tebe - insistirala je Vika. - I koristi svu ostalu. Bitno je da nam je zemlja uvek okopana, da nam talas ima penu i da su nam osećanja u pokretu. Ceo Kosmos se kreće: ne smemo biti statične.

Kada je došla kući, Bida je izvadila sve iz ormana i stavila na krevet. Razgledala je svaki komad odeće - mnoge je već zaboravila; neki su je podsećali na srećne trenutke, ali su već izašli iz mode. Bida ih je ipak čuvala jer joj se činilo daje ta odeća čarobna i da će se odreći lepih trenutaka koje je u njima doživela ako ih se odrekne.

Pogledala je odeću za koju je verovala da poseduje „loše vibracije“. Uvek se nadala da će se te vibracije jednog dana preokrenuti i da će moći ponovo da je nosi - ali svaki put kada ih je „testirala“ iskrsavali su neki problemi.

Shvatila je da je njen odnos prema odeći očigledno komp-likovaniji nego što izgleda. Uprkos svemu, bilo je teško prihvatiti činjenicu da Vika želi da se mesa u najintimnije stvari njenog života - njen stil oblačenja. Neka odeća mora da se čuva za posebne prilike, i samo ona je znala kada je prilika prava. Drugi komadi, opet, nisu bili zgodni ni za posao ni za izlaske vikendom. Zašto se Vika mešala u to? Nikada nije dovela u pitanje nijedan njen zahtev, stalno je igrala i palila svece, zarivala bodeže u vodu i učila stvari koje nikada neće koristiti. To je mogla da prihvati -sve je to bio deo jedne Tradicije, tradicije koju nije razumela, ali koja se možda stvarno obraćala njenoj nepoznatoj strani. Mešajući se u

njeno oblačenje, međutim, ona se mešala u njen način postojanja na ovom svetu.

Ko zna, možda se Vika osilila previše. Ko zna, možda se mešala u nešto u šta ne bi trebalo.

„Ono što je spolja teže se menja od onog što je unutra.”

Nekoje nešto rekao. Brida je instinktivno pogledala oko sebe, uplašena. Ali znala je da neće videti nikoga.

Bio je to Glas.

Glas koji je Vika želela da probudi.

Savladala je uzbuđenje i strah. Čutala je čekajući da čuje još nešto - a sve što je čula bilo je buka ulice, udaljeni televizor i sveprisutni šum sveta. Pokušala je da se namesti u isti položaj u kome je bila, da razmišlja o istim stvarima o kojima je razmišljala kada gaje čula. Sve se tako brzo desilo da se ona nije ni preplašila niti oduševila ili bila ponosna na sebe.

Ali Glas je nešto rekao. Čak i da joj svi ljudi ovog sveta dokažu da je to bio plod njene mašte, sve i da se obnovi lov na veštice i da ona mora da se suoči sa suđenjima i umre na lomači zbog toga, bila je potpuno sigurna i uverena da je čula glas koji nije bio njen.

„Ono što je spolja teže se menja od onog što je unutra.” Glas je mogao da kaže nešto impresivnije prilikom prvog javljanja u ovoj inkarnaciji. Ali, iznenada, Brida oseti nalet ogromne radosti. Dobila je želju da telefonira Lorensu, poseti Čarobnjaka, da ispriča Viki da joj se Dar javio, i da ona sada može da bude deo Tradicije Meseca. Šetala je levo-desno, popušila nekoliko cigareta, i tek pola sata kasnije uspela je da se smiri dovoljno da ponovo sedne na krevet na kome je bila naslagana odeća.

Glas je bio u pravu. Brida je predala svoju dušu nepoznatoj ženi i, ma koliko besmisleno zvučalo, mnogo je lakše bilo predati dušu nego stil odevanja.

Tek sada je shvatila koliko su one vežbe koje naizgled nisu imale nikakvog smisla uticale na njen život. Tek sada, kada se menja spolja, mogla je da primeći koliko se promenila iznutra.

Prilikom sledećeg susreta Vika je želela da sazna sve o Glasu. Svaki detalj bio je zabeležen u *Knjizi Senki*, što je Viku veoma obradovalo.

- Čiji je to glas? - upita Brida.

Vika je, naravno, imala da kaže mnogo važnije stvari nego da odgovara na večita pitanja svoje učenice.

- Do danas sam ti pokazala kako da se vratiš na put kojim tvoja duša ide kroz nekoliko inkarnacija. Probudila sam to znanje razgovarajući direktno s njom - s dušom - putem simbola i obreda naših predaka. Bunila si se, ali tvoja duše je bila zadovoljna jer se ponovo vraćala svojoj misiji. Dok su te vežbe nervirale, igra ti bila dosadna, obredi te uspavljivali, tvoja skrivena strana se iznova napajala iz mudrosti Vremena, prisećala se stajе naučila i seme je raslo, a da ti ne znaš kako. Sada je došao trenutak da učiš nove stvari. To se zove Inicijacija, jer se tu nalazi tvoj stvarni početak za stvari koje treba da naučiš u ovom životu. Glas kazuje na to da si već spremna.

„U Tradiciji veštica Inicijacija se uvek obavlja na Ravnodne-vicu, kada dan i noć podjednako traju. Prva koja sledi je Prolećna Ravnodne-vica 21. marta. Volela bih da to bude datum tvoje Inicijacije, jer sam i ja bila inicirana na Prolećnu Ravnodnevicu. Ti si već ovladala instrumentima i poznaješ neophodne obrede putem kojih je most između vidljivog i nevidljivog uvek otvoren. Tvoja duša se i dalje priseća lekcija iz prošlih života svaki put kada obaviš obred koji već poznaješ.

„Čuvši glas, ti si u vidljivi svet donela ono što se dešavalo u nevidljivom svetu. Ili, još bolje, shvatila si da ti je duša spremna za sledeći korak. Prvi veliki cilj je postignut.”

Brida se setila daje ranije želela da vidi i svetlosnu tačku. Ali od kada je razmišljala o traganju u ljubavi, ta sposobnost je svakim danom gubila na vrednosti.

- Treba da prodeš samo još jedan ispit da bi mogla biti inicirana na proleće. Ukoliko sada ne uspeš, ne brini, imaćeš još mnogo Ravnodne-vica u životu i jednog dana ćeš biti inicirana. Do sada si se bavila samo svojom muškom stranom: znanjem. Ti znaš, ti si u stanju da shvatiš ono što znaš, ali još uvek se nisi dotakla velike ženske sile, jedne od velikih sila transformacije. A znanje bez transformacije nije mudrost.

„Ta sila je uvek predstavljala Moć u Prokletstvu veštica, generalno gledano, i žena, intimno. Svako ljudsko biće koje korača ovim svetom poznaje tu silu. Svi znaju da su nama, ženama, poverene njene tajne. Zbog te sile smo osuđene da lutamo opasnim i negostoljubivim svetom; mi smo tu silu probudile, a postojala su mesta gde je ona smatrana odvratnom. Ko se dotakne te sile, čak i u neznanju, njen je za ceo život. Može joj biti gospodar ili rob, može je pretvoriti u magijsku snagu, ili je koristiti do kraja života ne znajući za njenu ogromnu moć. Ta sila je u svemu što nas okružuje, ima je u vidljivom svetu ljudi i u nevidljivom svetu mistika. Može biti masakrirana, ponižena, sakrivena, ili čak negirana. Može godinama biti uspavana, zaboravljena u nekom bu-džaku, mogu ljudi prema njoj da se odnose bilo kako, osim na jedan način: u trenutku kada neko upozna tu silu, nikada više, dok je živ, ne može daje zaboravi.“

- Koja je to sila?
- Nemoj mi stalno postavljati glupa pitanja - odgovori Vika.
- Znam da znaš.

Znala je Brida.

Seks.

Vika je pomerila jednu od besprekorno belih zavesa i pokazala kroz prozor. Pogled se širio na reku, stare zgrade i planine u daljini. Na jednoj od tih planina živeo je Čarobnjak.

- Šta je ono? - Upita Vika pokazujući na vrh jedne crkve.
- Krst. Simbol hrišćanstva.

- Jedan Rimljanin nikada ne bi ušao u građevinu koja na sebi ima krst. Mislio bi da unutra muče ljude -jer je simbol na njenom vrhu jedno od najodvratnijih oruđa za mučenje koje je čovek izmislio.

„Krst je isti, ali se značenje promenilo. Isto tako, kada su ljudi bili bliski Bogu, seks je bio simbolični čin sjedinjavanja s božanskim. Seks je bio ponovni susret sa smislom života.“

- Zašto se ljudi koji tragaju za Bogom obično udalje od seksa?

Viku je ubačeno pitanje iznerviralo, ali je resila da odgovori.

- Kada govorim o sili, ne mislim samo na seksualni čin. Neke osobe koriste tu silu bez obavljanja čina. Sve zavisi od puta za koji se neko odluči.

- Poznajem tu silu. Znam kako daje koristim.

Vreme je bilo da se vrati na temu.

- Možda znaš kako da se nosiš sa seksom u krevetu. To nije isto što i poznavati silu. I muškarac i žena su podjednako osetljivi na tu silu jer u njoj zadovoljstvo i strah imaju istu važnost.

- A zašto zadovoljstvo i strah idu ruku podruku?

Devojka je najzad pitala nešto što zavređuje odgovor.

- Zato što onaj ko upražnjava seks zna da se nalazi pred nečim što se dešava punim intenzitetom samo kada se izgubi kontrola. Kada smo u krevetu s nekim, dajemo dozvolu da ta osoba ne opšti samo s našim telom, već s celom našom ličnošću. To su čiste životne sile koje komuniciraju, nezavisno od nas - tako da ne možemo da sakrijemo ko smo.

„Nije bitna predstava koju imamo o sebi. Nisu bitne poze, spremljeni odgovori, časna opravdanja. U seksu je teško prevariti partnera -jer se tada svako pokazuje kakav stvarno jeste.“

Vika je govorila kao neko ko dobro poznaje tu silu. Oči su joj sijale, a u glasu se osećao ponos. Možda ju je ta sila i dalje činila toliko privlačnom. Dobro je bilo što od nje uči: jednog dana će otkriti i tajnu njene zanosnosti.

- Da bi Inicijacija mogla da se obavi, moraš da se susretneš s ovom silom. Seks veštica i druge slične stvari spadaju u Velike Misterije, i to ćeš otkriti posle ceremonije.

- Kako onda da se susretnem s njom?

- Primenićeš jednu jednostavnu formulu, a kao sve jednostavne stvari, njeni rezultati su složeniji od svih komplikovanih obreda kojima sam te do sada naučila.

Vika je prišla Bridi, uhvatila je za ramena, i pogledala pravo u oči.

„Formula glasi ovako: koristi, sve vreme, svojih pet čula. Ako se svih pet spoje u trenutku orgazma, bićeš prihvaćena za Inicijaciju.“

- Došla sam da se izvinim - reče devojka.

Bili su na istom mestu gde su se i prethodni put našli; na ste-nama s desne strane planine, odakle se videla prostrana dolina.

- Ponekad mislim jedno a radim drugo - nastavi ona. – Ali ako si jednom iskusio ljubav, znaš kako je patiti zbog nje.

- Da, znam - odgovori Čarobnjak. To je bilo prvi put da je pričao o intimnim stvarima.

- Bio si u pravu za svetlosnu tačku. Život pomalo gubi na dinamici. Otkrila sam da traganje može biti interesantno koliko i nalaženje.

- Ukoliko se pobedi strah.

- Istina.

Bridi je bilo drago što je saznala da i on, sa svim svojim znanjem, i dalje oseća strah.

Celog popodneva su šetali šumom koja je bila prekrivena snegom. Razgovarali su o biljkama, pejzažu, o načinu na koji paukovi prave mreže u tom kraju. U jednom trenutku sreli su pastira koji je vodio svoje stado ovaca.

- Zdravo, Santjago! - Čarobnjak pozdravi pastira. Zatim se okrenu ka njoj:

„Bog ima posebnu sklonost ka pastirima. Oni su naviknuti na prirodu, na tišinu, i na strpljenje. Imaju sve neophodne vrline da opšte s Kosmosom.”

Nikada pre o tome nisu razgovarali, a Brida nije htela da preduhitri odgovarajući trenutak. Ponovo je pričala o svom životu i dešavanjima u svetu. Šesto čulo ju je upozorilo da izbegava Lo-rensovo ime - nije znala šta se dešava, nije znala zašto joj Čarobnjak posvećuje toliku pažnju, ali je znala da mora da održi taj plamen. Moć u Prokletstvu, rekla je Vika. Imala je zadatak i on je bio jedini koji je mogao da joj pomogne da ga izvrši.

Mimoišli su se s nekoliko jaganjaca koji su u snegu ostavljali ljupke tragove. Ovoga puta pastira nije bilo, ali jaganjci kao da su znali gde treba da idu i šta žele da nađu. Čarobnjak je dugo po-smatrao životinje, kao da se nalazi pred nekom velikom tajnom Tradicije Sunca koju Brida ne može da razume.

Kako se svetlost dana gubila, gubio se i osećaj straha i poštovanja koji ju je obuzimao svaki put kada bi srela tog čoveka; po prvi put je bila mima i samouverena u njegovom prisustvu. Možda zato što više nije morala da pokazuje svoje darove - već je čula Glas, i njen ulazak u svet tih muškaraca i žena bio je samo pitanje vremena. Ona je takođe pripadala putu misterija, i od trenutka kada je čula Glas, čovek koji je tog trenutka bio pored nje postao je deo njenog Kosmosa.

Dobila je želju da ga uzme za ruke i zatraži da joj malo pokaže Tradiciju Sunca, baš kao što je od Lorensa tražila da joj priča o starim zvezdama. To je bio način da kaže da vide iste stvari - iz različitih uglova.

Nešto joj je govorilo da mu je to potrebno, i to nije bio misteriozni Glas Tradicije Meseca, već nemirni glas, a ponekad i luckast, njenog srca. Glas koji nije imala običaj mnogo da sluša, jer ju je stalno vodio putevima koje nije mogla da razume.

Pored svega, osećanja su bila divlji konji i tražila su da ih čuje. Brida ih je pustila da neko vreme trče dok se ne umore. Osećanja su joj govorila koliko bi lepo bilo to veče daje zaljubljena u njega. Jer kada je bila zaljubljena, bila je sposobna sve da nauči, i uputi se u stvari koje nije smela ni da pomisli, jer je ljubav bila ključ za razumevanje svih misterija.

Zamišljala je razne ljubavne scene, dok nije najzad ponovo ovladala svojim osećanjima. Onda je rekla sebi da nikada ne bi mogla da voli takvog čoveka. Zato što je on razumeo Kosmos, a sva ljudska osećanja su mala kada se gledaju iz daljine.

Stigli su do ruševina stare crkve. Čarobnjak je seo na jednu od mnogih gomila klesanog kamena koje su se tu mogle naći, a Brida je očistila sneg s parapeta jednog prozora.

- Mora da je lepo živeti ovde, provoditi dane u šumi i uveče spavati u toploj kući - reče ona.

- Da, lepo je. Poznajem pesmu ptica, znam da čitam božije signale, naučio sam Tradiciju Sunca i Tradiciju Meseca.

- „Ali sam sam”, htela da kaže. „I ništa ne vredi razumeti ceo Kosmos kada si sam.”

Tu, ispred njega, naslonjen na parapet prozora, bio je njegov Drugi Deo. Mogao je da vidi tačku svetlosti iznad njenog levog ramena i bi mu žao što je naučio Tradicije. Možda zato što se upravo zbog te tačke zaljubio u nju.

„Pametna je. Predosetila je opasnost i sada ne želi više da uči o svetlosnim tačkama.”

- Čula sam svoj Dar. Vika je odlična Učiteljica.

Po prvi put je ona pokrenula priču o magiji tog dana.

- Taj Glas će te uvesti u misterije sveta, misterije koje su zarobljene u vremenu i koje veštice prenose s kolena na koleno.

Govorio je a da nije obraćao pažnju na sopstvene reci. Pokušao je da se seti kada je prvi put sreo svoj Drugi Deo. Usamljeni ljudi gube osećaj za vreme - sati su dugi, a dani beskrajni. Ipak, znao je da su bili zajedno samo dva puta. Brida je mnogo brzo učila.

- Poznajem obrede i na Ravnodnevicu ću biti inicirana u Velike Misterije.

Tenzija se ponovo javljala.

- Postoji, međutim, jedna stvar koju još ne znam. Radi se o sili koju svi poznaju i koju poštuju kao misteriju.

Čarobnjak shvati zašto je tog dana došla. Nije došla samo da se seta po šumi i da ostave dva traga stopala u snegu - dva traga koji su se svakog trenutka sve više približavali.

Brida podiže kragu preko lica. Nije znala da li je to uradila zato što je hladnije kada se stoji, ili zato što je htela da sakrije nervozu.

- Želim da naučim da probudim silu seksa. Pet čula – reče najzad. - Vika ne priča o tome. Samo kaže da ću i to otkriti kao što sam otkrila Glas.

Nekoliko minuta su počitali. On je razmišljao da li da o tome priča baš na ruševinama crkve. Ali setio se da postoje mnogi načini da se radi na sili. Monasi koji su tu živeli koristili su apstinenciju - i razumeli bi šta je hteo da kaže.

- Tražila sam na sve moguće načine. Osećam da postoji neki trik, kao onaj s telefonom koji je koristila za tarot. Nešto što Vika nije želela da mi pokaže. Imam utisak da je ona naučila na teži način i sada želi da i ja prođem kroz iste teškoće.

- Zato si danas došla? - prekide je on.

Brida ga pogleda pravo u oči.

-Da.

Mislila je da će ga odgovor ubediti. Ali od trenutka kada su se sreli, više nije bila sigurna. Put kroz snegom prekrivenu šumu, odblesak sunca u snegu, neobavezan razgovor o stvarima koje se dešavaju u svetu - sve je to učinilo da njena osećanja galopiraju kao divlji konji. Morala je ponovo da ubedi sebe da je tog dana tamo došla samo zato stoje želela da postigne cilj i je ništa u tome neće sprečiti. Zato što je Bog bio žena pre nego što je postao muškarac.

Čarobnjak je ustao s gomile kamenja i otišao do jedinog zida koji je još uvek bio čitav. U sredini zida bila su vrata, i on se naslonio na okvir. Večernje svetlo mu je dolazilo s leđa, tako da Brida nije mogla da mu vidi lice.

- Ima jedna stvar koju te Vika nije naučila - reče Čarobnjak.

- Možda je zaboravila. Možda je htela da je sama otkriješ.

- Zato evo mene ovde. Otkrivam sama.

Upitala se da nije to bila suština plana njene Učiteljice: da se sretne s tim čovekom.

- Naučiću te - reče on najzad. - Pođi sa mnom.

Otišli su do dela šume u kome je drveće bilo više i deblje. Brida primeti da su za neka stabla pričvršćene merdevine. Na vrhu svakih merdevina bila je nekakva koliba.

„Ovde mora da žive pustinjaci Tradicije Sunca”, pomisli.

Čarobnjak je pažljivo posmatrao kolibu po kolibu, odlučio se za jednu i rekao Bridi da se popne s njim.

Počela je da se penje. Na pola puta se uplašila jer je shvatila da bi poginula kada bi pala. Ipak je

odlučila da nastavi: bila je na svetom mestu koje su štitili šumski duhovi. Čarobnjak nije tražio dozvolu, ali možda u Tradiciji Sunca to i nije neophodno.

Kada su stigli na vrh, duboko je uzdahnula; pobedila je još jedan od svojih strahova.

- Ovo je dobro mesto da te naučim put - reče on. - Ovo je zamka, lovačka čeka.

- Čeka?

- To su lovačke kolibe. Moraju da budu visoko da životinje ne bi osetile miris čoveka.

„Tokom cele godine oni tu bacaju hranu. Tako naviknu lovinu da stalno dolazi, dok je, jednog lepog dana, ne ubiju.“

Brida primeti da je bilo čaura po zemlji. Bila je šokirana.

- Pogledaj dole - reče on.

Nije bilo dovoljno mesta za dve osobe, i njeno telo skoro da se dodirivalo s njegovim. Odigla se i pogledala nadole; drvo na koje su se popeli bilo je verovatno najviše od svih, tako da je mogla da vidi krošnje drugog drveća, dolinu, a na horizontu su bile planine prekrivene snegom. Mesto je bilo divno; nije trebalo da joj kaže da je zamka.

Čarobnjak je uklonio cirađu koja je prekrivala kolibu i odjednom se prostor ispunio zracima sunca. Bilo je hladno, a Brida je imala utisak da se nalazi na magičnom mestu, na vrhu sveta. Emocije su joj ponovo galopirale, ali morala je da zadrži potpunu kontrolu.

- Nisam morao da te dovedem ovamo da bih ti objasnio ono što želiš da saznaš - reče Čarobnjak. - Ali želeo sam da još malo upoznaš ovu šumu. Zimi, kada su lovci i lovina daleko, imam običaj da se penjem na ovo drveće i posmatram Zemlju.

Stvarno je želeo s njom da podeli svoj svet. Bridina krv poče brže da teče. Osećala je mir, predana jednom od onih trenutaka u životu u kojima samo možeš da izgubiš kontrolu.

- Ceo čovekov odnos sa svetom se odvija putem pet čula. Uranjanjem u svet magije otkrivamo nepoznata čula - a seks nas gura ka nekim od tih vrata.

Ton njegovog glasa odjednom je postao drugačiji. Sada je delovao kao neki profesor koji drži čas biologije. „Možda je bolje tako“, pomisli ona, mada ne baš ubeđena u to.

- Nije bitno da li u sili seksa tražiš zadovoljstvo ili mudrost; on će uvek biti potpuno iskustvo. Zato što je on jedina ljudska aktivnost koja pokreće - ili bi bar trebalo da pokrene - svih pet čula istovremeno. Svi naši kanali prema partneru su otvoreni.

„U trenutku orgazma pet čula nestaju i tada ulaziš u svet magije; nisi više sposobna ni da vidiš, ni da čuješ, ni da osetiš ukus, ni dodir, ni miris. Tokom tih dugačkih sekundi sve nestaje i ekstaza osvaja prostor. Ekstaza potpuno ista kao ona koju mistici dostižu posle mnogo godina odricanja i discipline.“

Brida je poželela da pita zašto mistici ne probaju da je nađu putem orgazma. Ali setila se potomaka anđela.

- Ono što čoveka gura ka ekstazi su pet čula. Što su ona više stimulisana, jače će biti gurnut.

Tako će ekstaza biti dublja. Shvataš?

Naravno. Sve je razumela i klimnula je glavom. Ali to pitanje ju je udaljilo. Volela bi da je pored nje, kao dok su šetali šumom.

- To je sve - reče on.

- Ali sve to znam i opet ne uspevam! - Brida nije smela da priča o Lorensu. Predosećala je da je opasno. - Rekao si mi da postoji način da se to postigne!

Bila je nervozna. Osećanja su počela da galopiraju i ona je gubila kontrolu.

Čarobnjak je ponovo gledao šumu ispod njih. Brida se upitala da li se i on bori s osećanjima. Ali nije želela i nije trebalo da veruje u ono što je mislila.

Znala je šta je Tradicija Sunca. Znala je da njeni Učitelji podučavaju putem prostora, u trenutku. Mislila je o tome pre nego što gaje potražila. Zamišljala je da bi mogli da budu sami, baš kao sada, da nema nikoga u blizini. Takvi su bili Učitelji Tradicije Sunca - uvek su podučavali kroz praksu i nikada nisu dozvoljavali da teorija postane važnija. O svemu tome je razmišljala pre nego što je došla u šumu. I pored svega toga je došla, jer joj je put koji je izabrala bio važniji od bilo čega. Morala je da nastavi tradiciju

svojih mnogih života.

Ali on se ponašao kao Vika, koja je samo pričala o stvarima.

- Nauči me - reče ona još jednom.

Čarobnjak nije skidao pogled s krošnji bez lišća koje su sada bile prekrivene snegom. Mogao je u tom trenutku da zaboravi da je Učitelj i da bude samo Čarobnjak, čovek kao i svaki drugi. Znao je da je njegov Drugi Deo pred njim. Mogao je da joj kaže za svetlost koju vidi, ona bi poverovala, i ponovni susret bio bi upražnjen. Čak i da ode ljuta i u suzama, na kraju bi se vratila jer je on govorio istinu - a koliko je ona njemu bila potrebna, bio je potreban i on njoj. To je bila mudrost Drugih Delova - nije moglo da se desi da se ne prepoznaju.

Ali, on je bio Učitelj. Jednom je u jednom selu u Španiji položio svetu zakletvu. Između ostalog, u toj zakletvi je stajalo da Učitelj ne sme nikoga da navede na odluku. Jednom je počinio tu grešku i zbog toga je toliko godina bio izopšten iz sveta. Sada je drugačije, ali, ipak, nije želeo da rizikuje. „Mogu da se odreknem Magije zbog nje“, pomisli na trenutak i vrlo brzo shvati koliko je to bilo glupo. Ljubav nije tražila takvo odricanje. Istinska Ljubav je dozvoljavala da svako sledi svoj put - znajući da to nikada ne udaljava Delove.

Morao je da bude strpljiv. Morao je i dalje da posmatra pastire, znajući da će pre ili kasnije njih dvoje biti zajedno. To je bio Zakon. U to je verovao celog života.

- To što tražiš je jednostavno - reče najzad. Ovladao je sobom; disciplina je pobedila.

„Trudi se da, kada dodiruješ partnera, svih pet čula funkcionišu. Zato što seks ima sopstveni život. Od trenutka kada prestaneš da kontrolišeš ti njega - on počinje da kontroliše tebe. I ono što si mu donela - svoje strahove, želje, svoju senzualnost - ostaće tu sve vreme. Tako ljudi postaju impotentni. U seks unesi samo ljubav i uključenih pet čula. Samo tako ćeš iskusiti jedinstvo s Bogom.“

Brida je posmatrala čaure na zemlji. Nije pokazivala svoja osećanja. Sada je, najzad, znala trik. I rekla je sama sebi da je to sve što je interesuje.

- To je sve čemu te mogu naučiti.

Ona je i dalje ćutala. Divlje konje je krotila tišina.

- Udahni mirno sedam puta, uključi svih pet čula pre fizičkog dodira. Daj vremena vremenu.

Bio je Učitelj Tradicije Sunca. Položio je još jedan ispit. Mnogo stvari je učio zahvaljujući svom Drugom Delu.

„Pokazao sam ti pogled odavde. Možemo da sidemo.“

Odsutno je posmatrala decu kako se igraju na trgu. Neko joj je jednom rekao da svaki grad ima „magično mesto“, mesto gde obično idemo kada treba ozbiljno da razmislimo o životu. Ovaj trg bio je njeno „magično mesto“ u Dublinu. U blizini se nalazio stan u kome je živela kada je stigla u Dublin, puna snova i očekivanja. Tada joj je cilj u životu bio da se upiše na koledž Trinitii i da postane profesorka književnosti. Mnogo vremena je provodila na klupi na kojoj je i sada sedela, pišući pesme i pokušavajući da se ponaša kao njeni književni uzori.

Ali pošto otac nije mogao da joj šalje dovoljno novca, morala je da se zaposli u trgovinskoj firmi. Nije joj bilo žao; bila je zadovoljna poslom, i u ovom trenutku posao je za nju bio jedna od najvažnijih stvari u životu - jer on ju je vraćao u stvarnost, i pomagao joj da ne poludi. On je omogućavao nasušnu ravnotežu između vidljivog i nevidljivog sveta.

Deca su se igrala. Sva ta deca su, kao i ona nekada, slušala bajke o vešticama, u kojima su čarobnice bile obučene u crno i nudile otrovne jabuke jadnim devojkicama u šumi. Nijedno dete tamo nije moglo da zamisli da ih u tom trenutku s klupe gleda jedna prava čarobnica.

Tog popodneva, Vika joj je naložila da uradi vežbu koja nema nikakve neze s Tradicijom Meseca; svako je to mogao uspešno da obavi. Svrha ove vežbe bila je da se most između vidljivog i nevidljivog uvek drži otvoren.

Vežba je bila jednostavna: trebalo je da legne, opusti se i zamisli neku trgovačku ulicu u gradu, a zatim izlog u toj ulici - do najsitnijih detalja kao što su roba, cene, način na koji je izlog aranžiran. Po završetku vežbe trebalo je da ode do te prodavnice i sve proveriti.

Sada je sedela na klupi. Upravo se vratila iz radnje, i sva roba koju je zamislila dok se koncentrisala bila je tamo, potpuno ista. Upitala se da lije vežba stvarno za obične ljude, ili su joj pomogli meseci obuke za vešticu. Odgovor nikada neće saznati.

Ulica koju je zamislila u vežbi bila je blizu njenog „magičnog mesta“. „Ništa nije slučajno“, pomisli. Srce joj je bilo uznemireno zbog nečega što nije mogla najbolje da resi: Ljubavi. Bila je sigurna da voli Lorensa. Znala je da će kada ovlada Tradicijom Meseca videti svetlosnu tačku iznad njegovog levog ramena. Jednog popodneva kada su izašli na toplu čokoladu blizu kule koja je bila inspiracija Džejsmu Džojosu u *Uliksu*, videla je sjaj u njegovim očima.

Čarobnjak je bio u pravu. Tradicija Sunca je bila put svih muškaraca i bila je tu da je dešifruje svako ko je mogao da se moli, imao strpljenja i želje da je uči. Što je više uranjala u Tradiciju Meseca, bolje je shvatala i divila se Tradiciji Sunca.

Čarobnjak. Ponovo je mislila o njemu. On ju je doveo do „magičnog mesta“. Od kada su zajedno bili u lovačkoj Čeki često joj je bio u mislima. I sada je želela da ode do njega da porazgovaraju o vežbi koju je završila, ali znala je da je to samo opravdanje, razlog i nada da će je on opet pozvati u Šetnju po šumi. Bila je sigurna da će je lepo primiti i počela je da veruje da on, iz nekog misterioznog razloga na koji nije smela ni da pomisli, takođe voli njeno društvo.

„Uvek sam imala sklonost ka potpunom ludilu“, pomislila je pokušavajući da izbacila Čarobnjaka iz glave. Znala je, međutim, da će se uskoro vratiti.

Nije želela da nastavi. Ona je žena, i dobro poznaje znake zaljubljenosti; morala je to da izbegne po svaku cenu. Volela je Lorensa i želela je da tako ostane. Njen svet se dovoljno promenio.

Lorens ju je pozvao telefonom u subotu ujutru.

- Hajdemo na izlet - reče. - Idemo na litice.

Brida je pripremila nešto za jelo. Putovali su skoro sat vremena autobusom u kome nije radilo grejanje. Oko podneva su stigli u selo.

Brida je bila uzbuđena. Na prvoj godini književnosti na fakultetu mnogo je čitala o pesniku koji je živeo u tom mestu u 19. veku. On je bio tajanstven čovek, veliki poznavalac Tradicije Meseca, bio je član tajnih društava i u svojim knjigama ostavio je skrivenu poruku za one koji tragaju za duhovnim putem. Zvao se V. B. Jejts. Prisjetila je nekih njegovih stihova, stihova koji kao da su pisani za to hladno jutro u kome su galebovi nadletali čamce usidrene u maloj luci:

„raširio sam snove pred tvoja stopala; hodaj lako, jer hodaš po mojim snovima“.

Ušli su u jedinu kafanu, popili viski da bolje podnesu hladnoću, i krenuli ka liticama. Mala asfaltna ulica se uskoro pretvorila u uzbrdicu i oni su se pola sata kasnije našli na mestu koje su meštani zvali „hridi“. Bio je to rt od stenovitih formacija koje su se prema moru završavale liticom. Postojao je put kojim je moglo da se ide skroz duž litice i nazad; ako bi brzo hodali, prešli bi ceo put za manje od četiri sata; zatim bi seli na autobus i vratili se u Dublin.

Brida je bila očarana planom. Nezavisno od toga koliko joj je emocija za tu godinu život pripremio, uvek je teško podnosila zimu. Aktivnosti je svela na odlazak na posao preko dana, fakultet uveče i bioskop vikendom. Obrede je izvodila u zadato vreme i igrala je kako ju je Vika naučila. Ali želela je da učestvuje u životu sveta, da izađe u prirodu.

Bilo je oblačno, oblaci su bili nisko, ali fizička aktivnost i viski uspeli su da je zagreju. Staza je bila suviše uzana da bi uporedo hodali; Lorens je išao napred, a Brida ga je sledila nekoliko metara iza. U takvim okolnostima nije bilo zgodno razgovarati. Uprkos tome, s vremena na vreme bi razmenili koju reč, dovoljno da osete da je ovo drugo blizu, da dele prirodu koja ih okružuje.

Brida je s dečjim oduševljenjem posmatrala pejzaž. Sigurno se hiljadama godina nije menjao, bio je tu i kada nije bilo gradova, ni luka, ni pesnika, ni devojaka koje su tragale za Tradicijom Meseca; tada su postojale samo stene, more koje se lomilo o njih, i galebovi koji plove nebom ispod niskih oblaka. S vremena na vreme Brida bi pogledala u ambis i osetila blagu vrtoglavicu. More je govorilo stvari koje nije mogla da razume, galebovi su iscrtavali oblike koje nije mogla da prati. Ipak, posmatrala je taj primitivni svet kao da je u njemu sačuvana, više nego u svim knjigama koje je čitala, ili u svim obredima

koje je obavljala, istinska mudrost Kosmosa. Kako su se udaljavali od luke, sve ostalo je gubilo važnost - njeni snovi, njena svakodnevica, njeno traganje. Ostajalo je samo ono stoje Vika nazivala „božiji potpis“.

Ostajao je samo taj primitivni trenutak zajedno s čistim silama prirode - osećaj da je živa, pored nekoga koga voli.

Posle skoro dva sata pešačenja staza je postala šira i oni su odlučili da sednu da odmore. Nisu smeli dugo da se zadrže; hladnoća će uskoro postati neizdrživa i moraće ponovo da se kreću. Ali ona je želela da bar malo bude pored njega, da posmatraju oblake i slušaju huk mora.

Brida oseti miris mora i ukus soli u ustima. Lice naslonjeno na Lorensovu jaknu se ugrijalo. Bio je to intenzivan trenutak potpunog postojanja. Njenih pet čula bilo je uključeno.

Njenih pet čula bilo je uključeno.

U milisekundi je pomislila na Čarobnjaka i zaboravila ga. Sve što ju je u tom trenutku interesovalo bila su njena čula. Svih pet. Trebalo je da ostanu uključena. To je bio trenutak.

- Hoću o nečemu da razgovaram s tobom, Loreense.

Lorens nešto promrmlja, ali mu je srce bilo uplašeno. Dok je posmatrao oblake i bezdan, shvatio je da mu je ta žena najvažnija stvar na svetu. Daje ona objašnjenje, jedini razlog za postojanje tih stena, tog neba, te zime. Da ona nije tamo s njim, pa i da svi anđeli siđu s neba da ga teše - Raj ne bi imao nikakvog smisla.

- Želim da ti kažem da te volim - reče Brida nežno. - Zato što si mi pokazao radost ljubavi.

Osećala se ispunjenom, potpunom, dok joj je pejzaž obuzimao dušu. Lorens počeo daje miluje po kosi. A ona je bila ubedena da bi, kada bi rizikovala, mogla da iskusi ljubav kakvu nikada nije.

Brida ga poljubi. Osetila je ukus njegovih usta, dodir njegovog jezika. Osećala je svaki pokret i znala je da se isto i njemu dešava - zato što se Tradicija Sunca uvek otkriva svima koji svet gledaju kao da ga prvi put vide.

- Želim ovde da te volim, Loreense.

On nijednog trenutka nije pomislio da se nalaze na javnom mestu, da bi neko mogao da naiđe, neko dovoljno lud da bi usred zime tuda šetao. Ali neko ko bi bio u stanju to da uradi takođe bi mogao da razume da neke sile, kada se uključe, ne mogu više da se isključe.

Spustio je šake na njen džemper i osetio joj grudi. Brida se potpuno predala - sve sile sveta ulazile su kroz njenih pet čula i pretvarale se u energiju koja je preuzimala kontrolu nad njom.

Legli su na zemlju, između stene, bezdna, mora, između života galebova tamo gore i smrti na stenama tamo dole. Počeli su da se vole bez straha, jer Bog čuva nevine.

Više nisu osećali hladnoću. Krv im je tako brzo tekla daje ona strgla deo svoje odeće, a zatim i on. Više ni bola nije bilo; kolena i leđa su se grebala o kameno tie, ali to je još više upotpunjavalo zadovoljstvo. Brida je osetila da se orgazam približava, ali bio je to veoma udaljeni osećaj, jer je ona bila potpuno priključena na svet, njeno i Lorensovo telo su se mešali s morem, kamenjem, životom i smrti. Ostala je u takvom stanju koliko god je bilo moguće, dok je jedan njen drugi deo primećivao, iako veoma ovlaš, da radi stvari koje nikada ranije nije. Ali bio je to ponovni susret njene prave prirode sa smislom života, bio je to povratak u eden-ski vrt, trenutak kada je Eva ponovo ulazila u Adama i dva Dela su se preobražavala u Postanak.

Odjednom, više nije mogla da kontroliše svet oko sebe, njenih pet čula kao da su želela da se otrgnu, a ona nije imala snage da ih zadrži. Kao da ju je sveta munja pogodila, ona ih je pustila, a svet, galebovi, ukus soli, ogoljena zemlja, miris mora, oblaci, sve je potpuno nestalo - zamenila ih je ogromna zlatna svetlost koja je rasla, rasla, sve dok nije dotakla najudaljenije zvezde galaksije.

Polako se spuštala iz tog stanja i more i oblaci se ponovo pojaviše. Ali sve je bilo uronjeno u vibraciju dubokog mira, mira kosmosa koji, makar i na nekoliko trenutaka, ima objašnjenje, zato što je opštila sa svetom. Otkrila je još jedan most koji spaja vidljivo i nevidljivo i nikada više neće zaboraviti put.

Sutradan je telefonirala Viki i ispričala joj sve što se desilo. Vika nije odmah odgovorila.

- Čestitam - reče najzad. - Uspela si.

Objasnila joj je da će od tog trenutka snaga seksa duboko uticati na način na koji vidi i oseća svet.

- Spremna si za slavlje na Ravnodnevicu. Potrebna je samo još jedna stvar.
- Još jedna stvar? Ali rekla si daje ovo sve!
- Ovo je lako. Treba da sanjaš haljinu. Haljinu koju ćeš obući tog dana.
- A šta ako ne uspem?
- Hoćeš. Najteže si već postigla.

Odjednom je promenila temu razgovora, kao što je često činila. Rekla je da je kupila nova kola i da bi volela da ide u kupovinu. Pitala je Bridu da krene s njom.

Brida je bila ponosna što ju je Vika pozvala i pitala je šefa da je tog dana ranije pusti s posla. To je bio prvi put da Vika pokazuje bilo kakvu naklonost prema njoj - makar to samo bio poziv da idu zajedno u kupovinu. Svesna je bila da bi mnogi učenici žarko želeli da budu na njenom mestu.

Ko zna, možda će u toku tog popodneva moći da pokaže koliko joj Vika znači u životu i koliko bi volela da budu prijateljice.

Bridi je bilo teško da razdvoji prijateljstvo od duhovnog traganja i bilo joj je krivo što Učiteljica do tada nije pokazala nikakvo zanimanje za njen život. Njeni razgovori nikada nisu išli dalje od onog što je bilo neophodno da može dobro da napreduje u okviru Tradicije Meseca.

U dogovoreno vreme, Vika je čekala u MG kabrioletu sa spuštenim krovom. Automobil, klasični model britanske auto-indu-strije, bio je besprekorno očuvan, sa uglancanom limarijom i voskiranom drvenom komandnom tablom. Brida se nije ni usudila da pomisli koliko bi mogao da košta. Malo se plašila činjenice da jedna čarobnica može da ima tako skup automobil. Pre nego što je upoznala Tradiciju Meseca u detinjstvu je slušala mnoge priče o vešticama koje su pravile strašne ugovore s Đavolom u zamenu za novac i moć.

- Zar ne misliš da je malo hladno da se vozimo sa spuštenim krovom? - upitala je dok je ulazila.
- Ne mogu da dočekam leto - odgovori Vika. - Prosto ne mogu. Umirem od želje da se ovako vozim.

Odlično. Barem je u ovome bila kao sav normalan svet. Dok su se vozile ulicama, pratili su ih pogledi divljenja starijih osoba i nekoliko zvižduka i dobacivanja muškaraca.

- Drago mi je što se ne opterećuješ sanjanjem haljine- reče Vika. Brida je već bila zaboravila na telefonski razgovor.

„Nikada nemoj da prestaneš da sumnjaš. Kada sumnje nestanu, znači da si zastala na svom putu. Onda dođe Bog i sve rastavi, jer tako on kontroliše svoje izabranike; tera ih da uvek prelaze ceo put koji treba da pređu. On nas tera da se krećemo kada stanemo iz bilo kog razloga - samozadovoljstva, lenjosti, ili lažnog osećaja da znamo ono što je neophodno.

„Ali obrati pažnju na jednu stvar: nikada nemoj da dozvoliš da te sumnje zaustave u tvojim namerama. Uvek donosi odluke koje moraš da doneseš, bez obzira na to da li si sigurna da si donela ispravnu odluku. Niko ne greši kada dela, ukoliko uvek ima u glavi jednu staru nemačku izreku koju je Tradicija Meseca prenela do današnjih dana. Ako se uvek budeš sećala ove izreke, uvek ćeš pogrešnu odluku umeti da preokreneš u ispravnu. „Izreka glasi: *Đavo je u detaljima.*”

Vika je iznenada skrenula u auto-servis.

- Za ovu izreku je vezano jedno sujeverje - reče. - Setimo je se samo kada nam je potrebna.

Upravo sam kupila auto i Đavo je u detaljima.

Iskočila je iz kola čim se mehaničar približio.

- Da li vam je krov pokvaren, gospođo?

Vika ga nije udostojila odgovora. Tražila je da urade kompletan pregled automobila. Preko puta je bila poslastičarnica; sele su tamo da popiju toplu čokoladu dok je mehaničar pregledao kola.

- Obrati pažnju na mehaničara - reče Vika dok su posmatrale servis iz izloga poslastičarnice.

Mehaničar je nepomično stajao nad otvorenom haubom motora.

„Ništa ne dira, samo posmatra. Iskusan je majstor i zna da auto s njim komunicira na posebnom jeziku. U ovom trenutku ne radi njegov razum, već osećaj.”

Odjednom je mehaničar počeo da radi na jednom delu motora.

- Našao je kvar - nastavi Vika. - Nije izgubio vreme jer je komunikacija između njega i mašine savršena. Takvi su svi dobri majstori koje poznajem.

„Takvi su i oni koje ja poznajem”, pomisli Brida. Ali ona je mislila da se majstori tako ponašaju jer ne znaju odakle da krenu. Nikada se nije potrudila da primeti da uvek počinju odande gde treba.

- Zašto osobe koje imaju znanje Sunca nikada ne pokušaju da shvate osnovna pitanja Kosmosa? Zašto više vole da popravljaju kola ili da služe kafu u barovima?

- A šta tebe navodi da pomisliš da mi, sa ovim ovim našim putem i posvećenošću, bolje razumemo Kosmos od ostalih?

„Imam mnogo učenika. Oni su ljudi kao i svi drugi. Plaču u bioskopu i očajni su kada im deca kasne, iako znaju da smrt ne postoji. Veštičarstvo je samo jedan od načina da se bude blizu Vrhovne Mudrosti - ali čime god čovek da se bavi može dođe da stigne; dokle god radi s ljubavlju i iz srca. Čarobnice mogu da razgovaraju s Dušom Sveta, da vide svetio na levom ramenu svog Drugog Dela, da posmatraju beskraj kroz sjaj i tišinu jedne svece. Ali ne umemo da popravljamo kola. Kao što smo mi potrebne mehaničarima, tako su i oni potrebni nama. Oni svoj most ka nevidljivom imaju u motoru automobila, a mi u Tradiciji Meseca. Ali to je isto nevidljivo.

„Radi svoj deo i ne opterećuj se drugima. Veruj da Bog i s njima razgovara, i da se oni trude podjednako kao ti da otkriju smisao ovog života.”

- Auto je u dobrom stanju - reče mehaničar kad su se njih dve vratile u servis. - Ali izbegli ste veliki problem; jedno crevo zamalo da pukne.

Vika se malo žalila na cenu, ali je bila zahvalna što se setila izreke.

Otišle su u kupovinu u jednu od glavnih trgovačkih ulica u Dublinu - baš u onu u kojoj je Brida radeći vežbu zamislila izlog. Kad god bi tema razgovora krenula ka ličnim stvarima, Vika je neodređeno odgovarala ili izbegavala odgovor. Ali s velikim žarom je pričala o trivijalnim stvarima - cenama, odeći, neljubaznosti prodavačica. Sve što je kupila tog popodneva govorilo je da ima prefinjen ukus.

Brida je znala da nije pristojno pitati nekoga odakle mu novac. Međutim, njena znatiželja je bila tolika daje umalo prekršila to osnovno pravilo pristojnosti.

Popodne su završile u najstarijem japanskom restoranu u gradu, s porcijom sašimija na stolu.

- Neka Bog blagoslovi našu hranu - reče Vika.

„Plovimo morem koje ne poznajemo; neka nam uvek da hrabrosti da prihvatimo tu misteriju.”

- Ali ti si Učiteljica Tradicije Meseca - reče na to Brida. – Ti znaš odgovore.

Vika je neko vreme odsutno posmatrala hranu. - Umem da putujem između sadašnjosti i budućnosti - reče posle izvesnog vremena. - Poznajem svet duhova, i već sam se u potpunosti sjedinjavala s tako zadivljujućim silama da reci svih jezika ne mogu da ih opišu. Možda mogu da kažem da posedujem tiho znanje o putu koji je ljudski rod doveo do ovog trenutka.

„Baš zato što sve to znam, i zato što sam Učiteljica, takođe znam da nikada, ali baš nikada nećemo znati krajnju svrhu našeg postojanja. Moći ćemo da saznamo kako, gde, kada, na koji način smo dospeli ovamo. Ali pitanje *zašto?* uvek će ostati bez odgovora. Glavni cilj velikog Arhitekta Kosmosa samo je Njegov i ničiji više.”

Kao da je tišina ovladala celim prostorom.

- U ovom trenutku, dok mi ovde jedemo, devedeset devet odsto ljudi na planeti se na svoj način nosi s tim pitanjem. *Zašto smo ovde?* Mnogi misle da su odgovor našli u svojoj religiji ili u svom materijalizmu. Drugi padaju u očaj i ceo život i sav novac potroše pokušavajući da razumeju to značenje. Retki su pustili da ih to pitanje mimoide i žive samo za trenutak, ne brinu se za rezultate i posledice.

„Samo najhrabriji, i oni koji poznaju Tradiciju Sunca i Tradiciju Meseca znaju da je jedini mogući odgovor na ovo pitanje: NE ZNAM.

„U prvom trenutku to može da zvuči strašno i da učini da se osećamo napuštenim u svetu, zastrašenim od svega, i može da ugrozi naš osećaj postojanja. Međutim, pošto prvi šok prođe, polako se navikavamo na jedino moguće rešenje, a to je da sledimo svoje snove. Imati hrabrosti da napravimo

korake koje smo uvek želeli da napravimo je jedini način da pokažemo da veruje-mo u Boga.

„U trenutku kada to prihvatimo, život za nas dobij a sveti smisao i doživljavamo istu emociju kao Devica kada joj se određenog popodneva njenog običnog postojanja pojavio jedan stranac i nešto joj ponudio. 'Neka mi bude po reci tvojoj', rekla je Devica. Zato što je shvatila da je prihvatanje Tajne najveća stvar koju ljudsko biće može da iskusi na ovom svetu."

Posle dužeg ćutanja, Vika se ponovo maši svog pribora za jelo i nastavi s obrokom. Brida ju je posmatrala, ponosna što je u njenom društvu. Sada već nije razmišljala o pitanjima koja nikada ne bi postavila, da li je zarađivala novac, ili da li je u nekoga zaljubljena, ili da li je bila ljubomorna na nekog muškarca. Razmišljala je o veličini duša istinskih mudraca. Mudraca koji su ceo život tražili odgovor kojeg nema, a kada su to shvatili, nisu izmislili odgovor. Počeli su ponizno da žive u Kosmosu koji nikada neće moći da razumeju. Ali mogli su da učestvuju, a jedini način da to urade bio je da slede svoje želje, svoje snove - zato što tako čovek postaje oruđe u rukama Boga.

- Čemu onda traganje? - upita ona.

- Ne tragamo. Prihvatamo, a tada život postaje mnogo intenzivniji i sjajniji, jer smo svesni da svaki naš korak u svakom trenutku našeg života ima veću vrednost od nas samih. Svesni smo da, na nekom mestu u vremenu i prostoru, to pitanje ima odgovor.

Svesni smo da postoji motiv da budemo ovde, i to je dovoljno.

„S verom uranjamo u Mračnu Noć, izvršavamo ono što su stari alhemičari nazivali Ličnom Legendom, čitavi se predajemo u svakom trenutku, uvek svesni da nas vodi jedna ruka: na nama je da to prihvatimo ili ne prihvatimo."

Te noći Brida je satima slušala muziku, potpuno predana čudu života. Setila se svojih omiljenih pisaca. Jedan od njih joj je samo jednom rečenicom dao svu potrebnu veru da krene u potragu za znanjem. To je bio engleski pesnik koji je živeo pre mnogo veka-va i zvao se Vilijem Blejk. Rečenica je glasila ovako:

„Postoji odgovor na svako pitanje koje može da se formuliše."

Bilo je vreme za obred. Trebalo je neko vreme da posmatra plamen svece. Sela je ispred svog malog kućnog oltara. Sveca ju je prenela u popodne kada su ona i Lorens vodili ljubav na litici. Galebovi su leteli visoko kao oblaci i nisko kao talasi.

Ribe su se verovatno pitale između sebe kako je moguće le-teti, jer su s vremena na vreme neka misteriozna bića zaranjala u njihov svet i nestajala na isti način kako su se pojavila.

Ptice su se verovatno pitale kako je moguće disati pod vodom, jer su se hranile životinjama koje žive ispod talasa.

Postojale su ptice i postojale su ribe. Bila su to dva univerzuma koji su ponekad komunicirali, ali da ni jedan ni drugi nisu mogli da odgovore na pitanja onog drugog. Međutim, oba su imala pitanja. A ta pitanja su imala odgovore.

Brida je gledala u svedu i oko nje počeo da se stvara magijska atmosfera. To se obično dešavalo, ali te noći intenzitet je bio drugačiji.

Činjenica da je ona bila u stanju da postavi neko pitanje značila je da u drugom Univerzumu postoji odgovor. Neko ga je znao, čak i ako ga ona nikada ne sazna. Više nije bilo potrebno da razume značenje života; dovoljno je bilo sresti Nekoga ko zna. Zatim spavati u njegovom naručju snom deteta, jer zna daje neko jači od nje štiti od sveg zla i svih opasnosti.

Kada je završila obred, u molitvi se zahvalila za korake koje je do tada napravila. Zahvalila se za to što prva osoba koju je pitala za magiju nije pokušala da joj objasni Kosmos - umesto toga ostavio ju je da čitavu noć provede u mračnoj šumi.

Trebalo je da ode do njega i zahvali mu se na svemu što je od njega naučila.

Kad god je odlazila kod tog čoveka tragala je za nečim; kada bi dobila staje tražila jednostavno bi otišla, često i bez pozdrava. Ali baš taj čovek ju je postavio pred vrata kroz koja je želela da prođe na sledeću Ravnodnevicu. Htela je da mu makar kaže „hvala".

Ne, nije se plašila da će se zaljubiti u njega. U Lorensovim očima je već videla skrivenu stranu njegove duše.

Mogla je da se dvoumi oko sanjanja haljine, ali što se svoje ljubavi tiče, sve joj je bilo jasno.

Hvala ti što si prihvatio moj poziv - reče ona Čarobnjaku čim su seli. Bili su u jedinjoj kafani u selu, tamo gde je primetila čudni sjaj u njegovim očima.

Čarobnjak ne reče ništa. Primetio je da joj se energija potpuno promenila; uspela je da probudi Silu.

- Onog dana kada sam ostala sama u šumi obećala sam da ću se vratiti ili da ti se zahvalim ili da te prokunem. Obećala sam da ću se vratiti kada budem znala svoj put. Nijedno od tih obećanja nisam održala; uvek sam dolazila tražeći pomoć i ti me nikada nisi ostavio na cedilu kada si mi bio potreban.

„Možda uobražavam, ali želim da ti kažem da si bio oruđe u božijim rukama. Zato bih volela da večeras budeš moj gost.“

Ona je htela po običaju da naruči dva viskija, ali on ustade, ode do šanka i vrati se s flašom vina, flašom vode i dve čaše.

- U staroj Persiji - reče - kada bi se dve osobe sastale da zajedno piju, jedna od njih bi bila izabrana za Kralja Večeri. To je obično bio domaćin, ili onaj ko je predložio susret.

Nije znao da li mu glas zvuči sigurno. Zaljubljen je, a Bridina energija se promenila.

Stavio je pred nju vino i vodu.

- Na Kralju Večeri je bilo da odredi ton razgovora. Ako bi u prvu čašu sipao više vode nego vina, to je značilo da treba da razgovaraju o ozbiljnim stvarima. Ako bi ih sipao u istoj razmeri, razgovor je trebalo da bude i o ozbiljnim i o prijatnim stvarima. Na kraju, ukoliko bi čašu napunio vinom i dolio samo nekoliko kapi vode, noć je bila planirana za opuštanje i prijatne teme.

Brida napuni čaše do vrha i kanu samo po jednu kap vode u svaku.

- Došla sam samo da se zahvalim - ponovi. - Na tome što si me naučio daje život čin vere. I da sam dostojna tog traganja. Sve to mi je mnogo pomoglo na putu koji sam odabrala.

Zajedno su, u jednom gutljaju, ispili prvu čašu. On zato što je bio napet. Ona zato što je bila opuštena.

- Lake teme, zar ne? - upita Brida.

Čarobnjak reče da je ona Kralj Večeri i da ona bira teme.

- Želim da znam nešto o tvom privatnom životu. Želim da znam da li si nekada bio u vezi s Vikom.

On klimnu glavom. Brida oseti neobjašnjivu ljubomoru - ali nije znala da li je ljubomorna na njega ili nju.

- Nikada, međutim, nismo mislili da ostanemo zajedno - nastavi on. Oboje su poznavali Tradicije. Oboje su znali da nemaju pred sobom svoj Drugi Deo.

„Ne želim nikada da naučim da vidim svetlosnu tačku“, pomisli Brida, iako je znala da je to neizbežno. Bilo je takvih stvari u ljubavi veštaca.

Popila je još malo. Bila je blizu cilja, još malo je vremena ostalo do Prolećne Ravnodnevice i mogla je da se opusti. Odavno nije sebi dozvolila da nekontrolisano pije. Ali sada joj je ostalo samo još da sanja haljinu.

Nastavili su s razgovorom i pićem. Brida je htela da se vrati na temu, ali znala je da on mora još da se opusti. Stalno je dopunjavala čaše i prva flaša je bila ispijena dok su razgovarali o lošim stranama života u malom selu kao što je bilo njegovo. Meštani su smatrali daje Čarobnjak u vezi s Đavolom.

Brida je bila srećna što mu je važna u životu: sigurno je mnogo usamljen. Verovatno mu se ljudi u selu nisu ni obraćali, osim možda par učtivih reci u prolazu. Načeli su drugu flašu i ona se iznenadila kada je videla da i Čarobnjak, čovek koji provodi dane u šumama u traganju za opštenjem s Bogom, može da pije i da se napije.

Kada su došli do dna druge flke, ona je već zaboravila da je tamo došla samo da se zahvali čoveku s kojim je sedela za stolom. Tek je sada shvatila da je njihov odnos uvek bio skriveni izazov. Ne bi volela da ga vidi kao običnog čoveka, a upravo je nepogrešivo išla ka tome. Više joj se sviđala slika mudraca s kojim se pela u lovačku čeku na vrhu drveća, i koji satima posmatra zalazak sunca.

Počela je da priča o Viki, ne bi li izazvala neku njegovu reakciju. Rekla je daje Vika odlična Učiteljica, daju je naučila svemu što je trebalo da zna do tog trenutka - ali na tako prefinjen način da je ona uvek mislila da zna sve što uči.

- Ali uvek si i znala - reče Čarobnjak. - To je Tradicija Sunca.

„Znam da on ne priznaje da je Vika dobra Učiteljica“, pomisli Bida. Ispila je još jednu čašu vina i nastavila da priča o svojoj Učiteljici. Čarobnjak, međutim, nije više reagovao.

- Pričaj mi o vašoj ljubavi - reče ona nadajući se da će ga isprovocirati. U stvari nije želela da zna, ne bi volela da zna. Ali to je bio najprikladniji način da izmami bilo kakvu reakciju.

- Mladalačka ljubav. Mi smo generacija koja nije znala za granice, koja je slušala Bittse i Rolingstone.

Iznenadila se kada je to čula. Umesto da je opušta, piće ju je činilo napetom. Oduvek je želela to da sazna, a sada je shvatala da je odgovori ne čine srećnom.

- U to vreme smo se upoznali - nastavi on svoju priču ništa ne primećujući. - Oboje smo tražili svoje puteve i oni su se ukrstili kada smo se našli kod istog Učitelja. Zajedno smo upoznali Tradiciju Sunca i Tradiciju Meseca i svako je na svoj način postao Učitelj.

Bida je odlučila da nastavi s tom pričom. Dve flaše vina dva stranca učine drugovima iz detinjstva. I ljudima daju hrabrosti.

- Zašto ste raskinuli?

Sada je bio Čarobnjakov red da naruči flašu. Primetila je to i još više se stegla. Ne bi joj se svidelo da čuje da je još uvek zaljubljen u Viku.

- Raskinuli smo jer smo naučili šta je Drugi Deo.

- Da niste učili o svetlosnim tačkama i sjaju u očima, da li biste danas bili zajedno?

- Ne znam. Znam samo da to ne bi bilo dobro ni za jedno od nas. Život i Kosmos razumemo samo kada pronađemo svoj Drugi Deo.

Bida neko vreme nije znala šta da kaže. Čarobnjak je prekinuo tišinu.

- Hajdemo napolje - reče on pošto je samo probao sadržaj treće flaše. - Potrebno mi je da osetim vetar i svež vazduh na licu.

„Hvata ga piće“, pomisli ona. „I plaši se.“ Bila je ponosna na sebe - mogla je više od njega da popije i uopšte se nije plašila da izgubi kontrolu. Te večeri je izašla da se zabavi.

- Još malo. Ja sam Kralj Večeri.

Čarobnjak popi još jednu čašu. Ali znao je daje došao do svog maksimuma.

- Ne pitaš me ništa o meni - reče ona izazivački. - Ništa te ne zanima? Ili putem svojih moći možeš sve videti?

U deliću sekunde joj se učini da je otišla predaleko, ali nije tome pridala važnost. Samo je primetila da su se Čarobnjakove oči promenile, da imaju potpuno drugačiji sjaj. Kao da se nešto u Bidi otvorilo - ili još bolje - imala je osećaj da je zid pao i da je od tog trenutka sve dozvoljeno. Setila se njihovog prošlog susreta, svoje želje da mu bude blizu, i njegovog hladnog ophođenja prema njoj. Sada je shvatala da ovog puta nije došla da se zahvali. Došla je da se osveti. Da mu kaže da je otkrila Silu s drugim čovekom, čovekom koga je volela.

„Zašto imam potrebu da mu se svetim? Zašto se ljutim na njega?“ Ali vino joj nije dozvoljavalo da nađe jasan odgovor.

Čarobnjak je posmatrao devojkicu, dok mu se želja da pokaže Moć javljala i nestajala. Pre mnogo godina mu je jedan ovakav dan promenio ceo život. Tada su postojali Bitlsi i Rolingstonsi, istina. Ali postojale su i osobe koje su tragale za nepoznatim silama a da nisu verovala u njih, koristile su magijske moći jer su mislili da su jače od njih, i bile su sigurne da mogu da odu iz Tradicije kad im dosadi. On je bio jedan od njih. Ušao je u sveti svet putem Tradicije Meseca, naučio je obrede i prelazio most koji je povezivao vidljivo i nevidljivo.

Prvo se bavio tim silama bez ičije pomoći, samo pomoću knjiga. Kasnije je pronašao Učitelja. Već pri prvom susretu Učitelj mu je rekao da će bolje naučiti putem Tradicije Sunca - ali Čarobnjak nije želeo.

Tradicija Meseca je bila izazovnije, sastojala se od starih obreda i mudrosti vremena. Učitelj ga je onda uputio u Tradiciju Meseca - objašnjavajući to argumentom daje možda to njegov način da dođe do Tradicije Sunca.

U to vreme bio je siguran u sebe, siguran u život, siguran u svoja osvajanja. Pred njim je bila sjajna karijera i hteo je da postigne svoje ciljeve putem Tradicije Meseca. Da bi na to imao pravo, veštičarstvo zahteva da on prvo bude proglašen za Učitelja. Drugo, da se nikada ne ogreši o jedino ograničenje koje se postavlja pred Učitelje Tradicije Meseca: da menja tuđu volju.

Mogao je sebi da otvara put u životu koristeći svoje magijsko znanje, ali nije smeo da sklanja druge sa svog puta, niti da ih natera da ga prelaze umesto njega. To je bila jedina zabrana, jedino drvo čiji plod nije smeo da okusi.

Sve je išlo kako treba dok se nije zaljubio u učenicu svog Učitelja i ona se zaljubila u njega. Oboje su poznavali Tradicije; on je znao da nije njen čovek, ona je znala da nije njegova žena. Uprkos tome predali su se jedno drugom i prepustili životu odgovornost da ih razdvoji kada za to dođe vreme. Umesto da to umanju prepustanje jedno drugom, svaki trenutak su živeli kao da je poslednji, i njihova ljubav dobila je snagu stvari koje postaju večne zto što znaju da će umre ti.

Sve dok jednog dana ona nije našla drugog čoveka. Čoveka koji nije poznao Tradicije i nije imao svetlosnu tačku na ramenu niti sjaj u očima koji bi odavao Drugi Deo. Ali ona se zaljubila, jer ljubav ne poštuje razum; za nju je vreme provedeno s Čarobnjakom isteklo.

Raspravljali su se, svađali, on ju je ubeđivao i molio. Podvrgao se svim vrstama poniženja kojima zaljubljene osobe mogu da se podvrgnu. Naučio je stvari koje nije sanjao da će naučiti zahvaljujući ljubavi: čekanje, strah, prihvatanje. „Rekla si mi da on čak nema ni svetlost na ramenu“, pokušavao je daje odgovori. Ali nju ništa nije moglo da dotakne - resila je da upozna muškarce i svet pre nego što sretno svoj Drugi Deo.

Čarobnjak je ustanovio granicu svog bola. Kada tu granicu dostigne, zaboraviće je. Jednog dana je stigao do te granice - danas se više ne seća ni kako - ali, umesto daje zaboravi, shvatio je daje njegov Učitelj u pravu, da su osećanja divlja, i daje potrebna mudrost da bi se savladala. Njegova strast je bila jača od svih godina proučavanja Tradicije Meseca, jača od kontrole uma koju je naučio, jača od stroge discipline kojoj je morao da se podvrgne da bi stigao tamo gde jeste. Strast je bila šlepa sila, i u uvo mu je samo šaputala da ne sme izgubiti tu ženu.

Njoj ništa nije mogao jer je i ona bila Učiteljica - i poznavala je svoj poziv kroz mnoge inkarnacije, neke pune priznanja i slave, a neke obeležene lomačom i patnjom. Ona bi umela da se odbrani.

Međutim, u toj besnoj borbi strasti postojala je i treća osoba. Čovek uhvaćen u misterioznu igru sudbine, paukovu mrežu koju ni Čarobnjaci ni Čarobnice ne mogu da razumeju. Običan čovek, verovatno zaljubljen u tu ženu kao i on, koji želi daje vidi srećnu, želi da joj pokloni najbolji deo sebe. Običan čovek koga su tajanstveni putevi Providenja odjednom bacili usred furiozne borbe muškarca i žene koji su poznavali Tradiciju Meseca.

Jedne večeri, kada više nije mogao da kontroliše bol, okusio je voće sa zabranjenog drveta. Koristeći moći i znanje koje je naučio od mudrosti Vremena, udaljio je tog čoveka od žene koju je voleo.

Do danas nije znao da li je žena to ikada saznala; možda se ona tada već bila zadovoljila svojim zavodničkim uspehom i nije mnogo pridavala važnosti onome što se desilo. Ali njegov Učitelj je znao. Njegov Učitelj je znao sve i Tradicija Meseca je bila neumoljiva prema Iniciranima koji posegnu za Crnom Magijom, pogotovo u onome što je najvažnije i najosetljivije kod ljudskog roda: Ljubavi.

Kada se suočio sa svojim Učiteljem, shvatio je da je nemoguće prekršiti svetu zakletvu koju je položio. Shvatio je da su sile kojima je mislio da vlada i da ih koristi mnogo moćnije od njega. Shvatio je da je na putu koji je izabrao, ali da to nije bio put kao svaki drugi; ovaj nije smeo da se prekida. Shvatio je da u ovoj inkarnaciji nije mogao da ga napusti.

Sada kada je pogrešio, morao je da plati cenu. A cena je bila da popije najokrutniji otrov - samoću - dok Ljubav ne shvati da se on ponovo pretvorio u Učitelja. Tada će ista ta Ljubav koju je povredio da ga oslobodi i pokaže mu najzad njegov Drugi Deo.

- Ne pitaš ništa o meni. Ništa te ne zanima, ili putem svojih moći možeš sve da „vidiš“?

Život mu je prošao pred očima u deliću sekunde, dovoljno da odluči da li da pusti da stvari idu kako idu u Tradiciji Sunca. Ili da joj kaže za svetlosnu tačku i utiče na sudbinu.

Brida je želela da bude veštica, ali još uvek nije bila. Setila se lovačke čeke na drvetu gde je malo nedostajalo da pokrene tu temu. Sada se iskušenje ponavljalo jer je on spustio svoj mač, zaboravio je daje Đavo u detaljima. Ljudi su gospodari svoje sudbine. Uvek mogu da počine iste greške. Uvek mogu da pobegnu od svega što žele i što im život darežljivo stavlja na put.

Ili se tada mogu predati Božanskom Proviđenju, držati Boga za ruku, i boriti se za svoje snove, znajući da oni stižu u pravo vreme.

- Hajdemo napolje - ponovi Čarobnjak. Brida ovog puta shvati da je ozbiljan.

Insistirala je da plati - ona je bila Kralj Večeri. Obukli su kapute i izašli na zimu koja više nije bila toliko oštra - nedostajalo je još nekoliko nedelja do proleća.

Otišli su zajedno do stanice. Za nekoliko minuta kretao je autobus. Zima je Bridinu iznerviranost pretvorila u zbunjenost i to nije umela da objasni. Nije želela da uđe u taj autobus - nešto nije bilo u redu, činilo joj se da glavni cilj večeri nije postignut i da je morala sve da ispravi pre nego što ode. Došla je da mu se zahvali, a on se ponašao kao i prilikom pređašnjih poseta.

Rekla je da joj je muka i propustila je autobus.

Posle petnaest minuta došao je drugi.

- Ne želim sada da idem - reče ona. - Ne zato što mi je zlo od pića, već zato što sam sve upropastila. Nisam ti se zahvalila kako priliči.

- Ovo je poslednji autobus večeras - reče Čarobnjak.

- Uхватиću taksu kasnije. Neka košta koliko košta.

Kada je autobus otišao, Brida se pokaja što je ostala. Bila je zbunjena, nije imala predstavu šta želi. „Pijana sam“, pomisli.

- Hajde malo da prošetamo. Hoću da se otreznim.

Hodali su po pustim ulicama sela u kojima su bandere svetlele, a prozori bili u mraku. „Neverovatno. Videla sam sjaj u Lorensovim očima, a ipak želim da ostanem ovde s ovim čovekom.“ Sve ukazuje na vulgarnu i nestalnu ženu, nedostojnu svog znanja i iskustava koje joj veštičarstvo pruža. Stidela se sebe: nekoliko gutljaja vina učinilo je da Lorens, Drugi Deo i sve što je u Tradiciji Meseca naučila izgubi važnost. Zatim pomisli da možda nije u pravu - možda sjaj u Lorensovim očima nije onaj o kome Tradicija Sunca govori. Ali lagala je samu sebe; niko se ne prevari kada vidi sjaj u očima Drugog Dela.

Kada bi ga videla u nekoj gužvi, a da se nikada ranije nisu sreli niti čuli jedno za drugo, u trenutku kada bi im se pogledi sreli znala bi da stoji pred čovekom svog života. Probala bi da mu se približi i on bi prihvatio, jer Tradicije nikada ne greše, Drugi De-lovi se uvek na kraju sretnu. I pre nego stoje čula za to, čula je za Ljubav na Prvi Pogled, koju niko nikada nije uspeo da objasni na pravi način.

I bez pomoći bilo kakve magijske sile svako ljudsko biće može da prepozna taj sjaj. Ona ga je poznavala i pre nego što je čula za njega. Videla gaje, na primer, u Čarobnjakovim očima one večeri kada su prvi put sedeli u kafani.

Najednom stade.

„Pijana sam“, pomisli opet. Morala je brzo to da zaboravi. Morala je da prebroji novac, da vidi da li ima dovoljno da se vrati taksijem. To je bilo veoma važno.

Ali u Čarobnjakovim očima je videla sjaj. Sjaj koji joj ukazuje na njen Drugi Deo.

- Bleda si - reče Čarobnjak. - Verovatno si previše popila.

- Proći će. Hajde da sednemo malo da me prođe. Posle idem kući.

Seli su na klupu dok je ona prevrtala po tašni i skupljala sitniš. Mogla je da ustane, uđe u taksu i ode zauvek; imala je Učiteljicu, znala je kako da nastavi svoj put. Imala je i svoj Drugi Deo; ako bi odlučila da ustane s te klupe i ode opet bi ispunila misiju koju joj je Bog namenio.

Ali imala je dvadeset jednu godinu. Za to vreme je uspela da nauči da je moguće sresti dva Druga

Dela u istoj inkarnaciji, i da je rezultat toga bol i patnja.

Kako je mogla da pobegne od toga?

- Ne idem kući - reče. - Ostaću.

Čarobnjakove oči zasjaše i ono što je nekada bila nada postade stvarnost.

Nastavili su da šetaju. Čarobnjak je video da je Bridina aura više puta promenila boju i nadao se da je na pravom putu. Znao je kako grmi i kakvi se zemljotresi dešavaju u tom trenutku u duši njegovog Drugog Dela - ali takav je bio proces transformacije. Tako se transformišu zemlja, zvezde i ljudi.

Izašli su iz sela i stigli do polja. Hodali su u pravcu planina gde su se uvek sretali, kada je Bida zatražila da stanu.

- Hajde ovde da skrenemo - reče ona, i skrenu na put koji se završavao u polju žita. Nije znala zašto to radi. Osećala je samo da joj je neophodna snaga prirode, prijateljski duhovi koji od postanka sveta nastanjuju sva lepa mesta na planeti. Ogroman mesec je sijao na nebu i zahvaljujući njemu mogli su da vide put i polja oko njih.

Čarobnjak je u tišini sledio Bridu. U srcu je zahvaljivao Bogu što je verovao. I što nije počinio istu grešku, jer je bio na pragu da je poćini - minut pre nego što je dobio ono što je tražio.

Ušli su u polje žita koje je mesećina pretvorila u posrebreno more. Bida je hodala bez cilja i bez ikakve ideje šta će joj biti sledeći korak. Unutrašnji glas joj je govorio da može da ide dalje, da je snažna kao i njene prethodnice - i da se ne brine jer je one vode i štite Mudročću Vremena.

Stali su usred polja. Bili su okruženi planinama, a na jednoj od njih bila je stena s koje se lepo video zalazak sunca, najviša lovaćka ćeka, i mesto gde se jedne noći jedna devojka suoćila s užasom i mrakom.

„Spremna sam“, pomisli. „Spremna sam i znam da sam zašćićena.“ Vizualizovala je upaljenu sveću kod kuće, svoju vezu s Tradicijom Meseca.

- Ovde je dobro - reče ona zastajući.

Uzela je granu i isćrtala veliki krug u zemlji dok je izgovarala sveta imena koja je naućila od svoje Ućiteljice. Nije koristila svoj obredni bodež, nije imala nijedan sakralni predmet, ali njene prethodnice su bile tu i govorile joj da su one osveštavale kuhinjske predmete da bi izbegle lomaću.

- Sve na ovom svetu je sveto - reče. - Ova grana je sveta.

- Da - odgovori Čarobnjak. - Sve na ovom svetu je sveto. Jedno zрно peska može biti most ka nevidljivom.

- U ovom trenutku, međutim, most ka nevidljivom je moj Drugi Deo - odgovori Bida.

Oći mu se ispuniše suzama. Bog je pravedan. Oboje ućoše u krug i ona ga obredno zatvori. Bila je to zaštita koju su ćarobnjaci i ćarobnice koristili od pre pamćiveka.

- Darežljivo si mi pokazao svoj svet - reče Bida. - Ovaj obred vršim da bih ti pokazala da njemu pripadam.

Podigla je ruke prema mesecu i prizvala magijske sile prirode. Mnogo puta je videla kako njena Ućiteljica to radi kada su odlazile u šumu - ali ovoga puta ona je to ćinila, ubećena da ne može da pogreši. Sile su joj govorile da ne treba ništa da ući, već samo da se seti mnogih vremena i mnogih života koje je provela kao vešćica. Molila se zatim da žetva bude bogata, i da to polje nikada ne prestane da raća. To je bila ona, svešćenica koja je u drugim vremenima sjedinila znanje o zemlji s preobraženjem se-mena i molila se dok je njen ćovek obraćivao zemlju.

Čarobnjak je pustio da Bida napravi prve korake. Znao je da u odrećenom trenutku mora da preuzme kontrolu; ali morao je da dozvoli da u prostoru ostane zabelećeno da je ona zapoćela proces. Njegov Ućitelj, koji je u tom trenutku boravio u astralnoj sferi i ćekao sledeći život, sigurno je bio prisutan na polju žita, kao što je bio prisutan i u kafani prilikom njegovog poslednjeg iskušenja - i sigurno je bio zadovoljan stoje iz patnje izvukao nauk. U tišini je slušao Bridina prizivanja, dok nije zastala.

- Ne znam zašto sam ovo uradila. Ali znam da sam svoj deo odradila.

- Ja ću nastaviti - reče on.

Okrenuo se na sever i imitirao pesmu ptica koje su sada živele samo u mitovima i legendama. Samo

je taj deo falio - Vika je bila dobra Učiteljica i naučila je svoju učenicu skoro sve osim samog kraja.

Kada su bili prizvani zvuči svetog pelikana i feniksa, krug se ispunio svetlošću, misterioznom svetlošću koja nije osvetljavala ništa oko sebe, a ipak je bila svetlost. Čarobnjak je pogledao svoj Drugi Deo. Stajala je pred njim blistajući u svom večnom telu; aura joj je bila sva zlatna, a zraci svetlosti izbijali su iz njenog pupka i čela. Znao je da ona vidi isto, i da vidi svetlosnu tačku iznad njegovog levog ramena, mada malo iskrivljenu zbog vina koje su popili.

- Moj Drugi Deo - reče ona tiho, kada je primetila tačku.

- Prošetaću s tobom kroz Tradiciju Meseca - reče Čarobnjak. Istog trenutka žitno polje se pretvorilo u sivu pustinju u kojoj se nalazio hram ispred čije su ogromne kapije igrale žene obučene u belo. Bida i Čarobnjak su posmatrali tu scenu s vrha dine i ona nije znala da li žene mogu da ih vide.

Bida je osećala da je Čarobnjak pored nje i želela je da ga upita za značenje scene koju su posmatrali, ali nije uspevala ni reč da prozbori. On je primetio strah u njenim očima i oni se vratili u krug na žitnom polju.

- Šta je to bilo? - upita ona.

- Moj poklon tebi. To je jedan od jedanaest tajnih hramova Tradicije Meseca. Poklon ljubavi, u znak zahvalnosti što postojiš i što sam toliko čekao da te sretnem.

- Povedi me sa sobom - reče ona. - Nauči me da putujem tvojim svetom.

Njih dvoje zaploviše vremenom, prostorom, Tradicijama.

Bida je videla cvetna polja, životinje koje je poznavala samo iz knjiga, tajanstvene zamke i gradove koji kao da su lebdeli u oblacima svetlosti. Nebo je bilo svetlo dok joj je Čarobnjak iscr-tavao svete simbole Tradicije po polju. U jednom trenutku je izgledalo kao da su na jednom od polova Zemlje, pejzaž je bio prekriven ledom, ali to je bila druga planeta; drugačija bića, manja od ljudi, s dugim prstima i drugačijim očima radila su na ogromnom vasijskom brodu. Svaki put kada je htela nešto da kaže, slike su nestajale i pojavljivale su se druge. Bida je svojom ženskom dušom shvatila da se čovek koji je bio pored nje trudio da joj pokaže sve što je za tolike godine naučio, i da je sačuvao sve to vreme samo da bi joj priuštio poklon. Mogao je bez straha da joj se preda, jer je ona bila njegov Drugi Deo. Mogla je da putuje s njim Jelisejskim poljima, gde borave prosvetljene duše, i gde ponekad svraćaju duše koje su u potrazi za prosvetljenjem, da se ispune nadom.

Nije znala tačno da odredi koliko vremena je prošlo do trenutka kada se sa svetlosnim bićem ponovo našla u krugu koji je sama iscr-tala. Do tada je već iskusila ljubav, ali do te večeri ljubav je značila i strah. Taj strah, ma kako mali bio, uvek je bio kao veo -kroz njega je sve moglo da se vidi, osim boja. A u tom trenutku je, gledajući u svoj Drugi Deo shvatila da je ljubav osećaj veoma vezan za boje - kao da su na hiljade duga jedna iznad druge.

„Koliko sam samo stvari propustila iz straha da ne propustim“, pomisli dok je posmatrala duge.

Ležala je, a svetlosno biće je bilo na njoj, sa svetlosnom tačkom iznad levog ramena i svetlosnim zracima koji su izbijali iz njegovog čela i pupka.

- Htela sam da ti se obratim, ali nisam mogla - reče.

- To je zbog pića - odgovori on.

Za Bidu je to već bilo daleko sećanje: kafana, vino, i osećaj da je iznervirana nečim što nije želela da prihvati.

- Hvala ti za vizije.

- Nisu to bile vizije - reče svetlosno biće. - Videla si mudrost Zemlje i jedne daleke planete.

Bida nije želela da priča o tim stvarima. Nije želela lekcije. Htela je samo ono što je iskusila.

- Da li i ja svetlim?

- Isto kao ja. Ista boja, isto svetlo. I isti zraci energije.

Boja je sada bila zlatna, a zraci energije koji su izbijali iz pupka i čela bili su blistavo svetloplavi.

- Osećam da smo bili izgubljeni i da smo sada spašeni - reče Bida.

- Umoran sam. Moramo da se vratimo. I ja sam mnogo popio.

Bida je znala da tu negde postoji svet s kafanama, poljima

žita i autobuskim stanicama. Ali nije htela da mu se vrati - želela je samo da ostane tu zauvek. Čula je udaljeni glas koji ju je prizivao, dok se svetlost oko nje gasila sve dok nije potpuno utihnula. Ogroman mesec se ponovo upalio na nebu, osvetlivši polje. Bili su goli, zagrljeni. Nisu osećali ni hladnoću ni stid.

Čarobnjak je tražio da Brida završi obred jer gaje i započela. Izgovorila je reci koje je znala, uz njegovu pomoć. Kada su formule izrečene do kraja, Čarobnjak je otvorio magijski krug. Obukli su se i seli na zemlju.

- Hajdemo odavde - reče Brida posle izvesnog vremena. Čarobnjak ustade i ona za njim. Nije znala šta da kaže, bilo joj je neprijatno, kao i njemu. Priznali su jedno drugom da se vole i sada su, kao svaki drugi par koji prođe kroz to iskustvo, izbegavali da se pogledaju u oči.

Čarobnjak prekide tišinu.

- Moraš se vratiti u grad. Znam gde možemo da nađemo taksi.

Brida nije znala da li je osetila razočaranje ili olakšanje kada je čula njegove reci. Osećaj radosti počele su da smenjuju mučnina i glavobolja. Bila je sigurna da bi te noći bila loše društvo.

- Dobro - odgovori.

Iznova su promenili pravac i vratili se u selo. Iz govornice je pozvao taksi. Seli su na ivičnjak da ga sačekaju.

- Želim da se zahvalim za ovu noć - reče ona.

On ne reče ništa.

- Ne znam da li je slavlje Ravnodnevice slavlje samo za čarobnice. U svakom slučaju biće to važan dan za mene.

- Slavlje je slavlje.

- Onda bih volela da te pozovem.

On napravi pokret kao da želi da promeni temu. Verovatno je kao i ona u tom trenutku razmišljao kako je teško rastati se od svog Drugog Dela kada ga jednom nađemo. Zamisljala gaje kako se sam vraća kući pitajući se kada će ona ponovo doći. A doći će - jer joj je srce tako nalagalo. Međutim, samoću šume je mnogo teže istrpeti nego samoću gradova.

- Ne znam da li se ljubav javlja iznenada - nastavi Brida. -

Ali znam da sam otvorena za nju. Spremna za nju.

Taksije stigao. Brida još jednom pogleda u Čarobnjakove oči i oseti da je mnogo mladi nego što je bio.

-1 ja sam spreman za Ljubav - bilo je sve što je rekao.

Kuhinja je bila velika i zruci sunca su ulazili kroz besprekorno čiste prozore.

- Jesi lepo spavala, čero?

Majka stavi vruću čokoladu na sto, zajedno s tostom i sirom. Zatim se vratila do šporeta da pripremi jaja sa slaninom.

- Jesam. Da li mi je haljina spremna? Trebaće mi za slavlje koje je prekosutra.

Majka donese i jaja sa slaninom i sede za sto. Znala je da joj se s ćerkom dešava nešto što ne treba, ali nije mogla ništa da učini. Volela bi danas da razgovara s njom kao nikada do sada, ali to ništa ne bi promenilo. Tamo napolju je postojao jedan novi svet koji ona još nije poznavala.

Plašila se, jer je volela svoju ćerku, a ona je bila sama u tom novom svetu.

- Hoće li haljina biti spremna, mama? - insistirala je Brida.

- Još pre ručka - odgovori. To je oraspoloži. Svet se barem u nečemu nije promenio. Majke su i dalje ćerkama rešavale neke probleme.

Malo je oklevala. Ali je na kraju ipak upitala.

- Kako je Lorens, čero?

- Dobro. Doći će večeras po mene.

Laknulo joj je, ali se u isto vreme i rastužila. Problemi srca uvek rane dušu, i ona zahvali Bogu što joj se ćerka ne nalazi pred tako nečim. Opet, s druge strane, to je možda bila jedina oblast u kojoj je mogla da joj pomogne; ljubav se vrlo malo promenila kroz vekove.

Izašle su da prošetaju gradićem u kome je Brida odrasla. Kuće su bile iste, ljudi su se još uvek bavili istim poslovima. Čerka joj je sreća nekoliko školskih drugarica koje su sada radile u jedinoj filijali banke ili u papirnici. Svi su se znali po imenu i pozdravljali su Bridu; neki su komentarisali kako je porasla, a drugi su insistirali na tome da je izrasla u lepu ženu. U deset su popile čaj u istom restoranu u koji je običavala da ide subotom pre nego što je upoznala muža - u potrazi za nekim susretom, nekom iznenadnom ljubavlju, nečim što će naglo nestati u svakodnevici koja se ponavlja.

Majka je ponovo pogledala ćerku dok su pričale o novostima u životima sugrađana. Bridu je ta tema i dalje zanimala, što je majku činilo srećnom.

- Haljina mi treba danas - ponovi Brida. Delovala je uznemireno, ali verovatno ne zbog toga. Znala je da je majka nikada nije izneverila ma šta da je tražila.

Morala je ponovo da rizikuje. Da postavi pitanja koja deca ne podnose jer su svoji ljudi, slobodni, sposobni da se brinu o sebi.

- Ima li nekih problema, ćero?

- Mama, da li si nekada volela dva čoveka u isto vreme? - Bilo je nečeg izazivačkog u njenom tonu, kao da je samo njoj život postavljao zamke.

Majka je umočila keks u čaj i u slast ga pojela. Oči su joj tražile vreme koje se zamalo izgubilo.

- Da. Jesam.

Brida zastade i zapanjeno je pogleda.

Majka se nasmeja. I pozva je da nastave šetnju.

- Tvoj otac je bio moja prva i najveća ljubav - reče kada su izašle iz restorana. - Pored njega sam srećna. Dao mi je sve o čemu sam sanjala u vreme kada sam bila dosta mlađa nego ti danas. U to vreme smo moje drugarice i ja verovala da je ljubav jedini razlog za život. Ko ne bi našao nekoga, ne bi mogao da kaže da je ostvario svoje snove.

- Vрати se na temu, mama. - Brida je bila nestrpljiva.

- Moji snovi su unekoliko bili drugačiji. Sanjala sam, na primer, da kao i ti odem i živim u velikom gradu, da upoznam svet izvan svog sela. Jedini način da moji roditelji to prihvate bio je da kažem da hoću da učim školu koje nema ovde u okolini.

„Probdela sam mnoge noći planirajući razgovor s njima. Planirala sam svaku rečenicu koju ću izgovoriti, zamišljala njihove odgovore i šta bih ja na to uzvratila.”

Nikada nije čula majku da tako priča. Brida ju je s nežnošću slušala i osetila određen žal. Mogle su još neki put da uživaju u ovakvim trenucima, ali svaka je bila zarobljena u svom svetu i svojim vrednostima.

- Dva dana pred razgovor s njima upoznala sam tvog oca.

Pogledi su nam se sreli i videla sam u njegovim očima poseban sjaj, kao da sam našla osobu koju sam najviše na svetu želela da nađem.

- Poznato mi je to, mama.

- Pošto sam upoznala tvog oca, shvatila sam i da je moje traganje završeno. Nije mi više bilo potrebno da tražim objašnjenje ovog sveta, niti sam se osećala frustrirano što sam živela ovde, među istim ljudima, radeći iste stvari. Svaki dan je postao različit zbog velike ljubavi koju smo osećali jedno prema drugom.

„Verili smo se i venčali. Nikada ti nisam pričala o svojim snovima da živim u velikom gradu i da upoznam nova mesta i nove ljude zato što je iznenada ceo svet mogao da stane u moje selo. Ljubav je objašnjavala život.”

- Spomenula si još nekog, mama.

- Želim nešto da ti pokažem - bilo je sve što je rekla.

Otišle su do stepeništa koje je vodilo ka jedinoj katoličkoj crkvi u selu, više puta rušenoj u verskim ratovima i isto toliko puta obnovljanoj. Brida je nekada išla tamo svake nedelje na misu i dok je bila dete uspinjanje uz te stepenice bilo joj je prava muka. Na početku ograde od stepeništa bile su statue svetaca - sveti Pavle s leve strane i apostol Jakov s desne - koje su već bile prilično oštećene od

vremena i turista. Tlo je bilo pokriveno suvim lišćem, kao da je u to mesto stizala jesen, a ne proleće.

Crkva je bila na vrhu brda i s mesta gde su njih dve bile nije mogla da se vidi od drveća. Bridina majka je sela na prvi stepenik i predložila ćerki da i ona sedne.

- Ovde se to desilo - reče majka. - Jednog dana, iz razloga kojeg se više ne sećam, odlučila sam da se popodne pomolim. Osećala sam potrebu da budem sama, da razmislim o svom životu, i učinilo mi se da je ona crkva tamo gore pravo mesto za to.

„Međutim, kada sam stigla do tamo, naišla sam na jednog čoveka. Sedeo je tu gde si ti sada, s dva kofera pored sebe i delovao je izgubljeno - očajnički je tražio nešto u knjizi koju je držao u rukama. Pomislila sam da je turista koji traži hotel i resila da mu pridem. Ja sam započela razgovor. On se u početku malo uplašio, ali uskoro se smirio.

„Rekao mi je da se nije izgubio. Bio je arheolog i krenuo je kolima na sever, gde su otkrili neke ruševine, ali mu se auto pokvario. Pozvao je majstora, a on je iskoristio vreme da obiđe crkvu. Pitao me je razne stvari o selu, o okolnim mestima, o istorijskim spomenicima.

„Problemi koje sam imala tog popodneva kao nekim čudom su nestali. Osetila sam se korisnom i počela sam da mu pričam sve što sam znala, shvatajući da su sve godine koje sam proživela u ovoj oblasti dobijale smisao. Prema mnom je bio čovek koji proučava ljude i narode, koji je mogao da sačuva zauvek, za sve buduće generacije, sve što sam čula ili otkrila još od detinjstva. Taj čovek na stepeništu me je naučio da sam važna svetu i istoriji moje zemlje. Osetila sam se potrebnom, a to je jedan od najboljih osećaja koji ljudsko biće može imati.

„Kada sam završila priču o crkvi, nastavili smo priču o drugim stvarima. Rekla sam mu da se ponosim svojim mestom, a on mi je odgovorio rečenicom jednog pisca čijeg se imena više i ne sećam - 'tvoje selo ti daje univerzalnu moć'."

- Lav Tolstoj - reče Brida.

Ali njena majka je putovala kroz vreme kao što je i ona jednom. Samo što joj nisu bile potrebne katedrale u svemiru, podzemne biblioteke i prašnjave knjige; dovoljna su bila sećanja na jedno proleće popodne i jednog čoveka s koferima na stepeništu.

- Razgovarali smo neko vreme. Imala sam celo popodne slobodno da budem s njim, ali automehaničar je mogao svakog časa da se pojavi. Resila sam da maksimalno iskoristim svaki sekund. Zamolila sam ga da mi kaže nešto o svom svetu, o radu na iskopinama, izazovu da se u sadašnjosti traži prošlost. On mi je pričao o ratnicima, mudracima i gusarima koji su nastanjivali naše krajeve.

„Kada sam se prizvala k svesti, sunce samo što nije bilo zašlo. Nikada mi u životu nijedno popodne nije tako brzo proteklo.

„Shvatila sam da je i s njim bio isti slučaj. Stalno mi je postavljao pitanja, ne želeći da prekine razgovor, ne dajući mi vremena da kažem da moram da idem. Pričao je bez prestanka, ispričao ceo svoj život do tog trenutka i isto je želeo da čuje od mene. Vi-dela sam mu u očima da me želi, iako sam tada imala skoro duplo više godina nego ti danas.

„Bilo je proleće i u vazduhu je bio umilni miris novih stvari, 1 ja sam se ponovo osetila mladom. Ovde u okolini postoji cvet koji cveta samo u jesen; e, tog popodneva sam se osetila kao taj cvet. Kao da se odjednom, u jesen mog života, kada sam mislila da sam proživela sve što sam mogla, pojavio čovek na stepeništu da mi kaže da nijedno osećanje - kao na primer ljubav - ne stari zajedno s telom. Osećanja su deo sveta koji ne poznajem, ali to je svet u kome ne postoji ni vreme, ni prostor, ni granice."

Poćutala je neko vreme. Oči su joj i dalje bile izgubljene u daljini, u tom proleću.

- Stajala sam tu kao tridesetogodišnja šiparica, osećajući da me neko ponovo želi. On nije želeo da odem. Sve dok, u jednom trenutku, nije prestao da govori. Pogledao me je pravo u oči i nasmejao se. Kao daje srcem razumeo o čemu sam razmišljala i kao da je želeo da kaže da, istina je, njemu sam veoma važna. Neko vreme smo ćutali i onda smo se oprostili. Majstora još nije bilo.

„Danima sam razmišljala da li je taj čovek stvarno postojao, ili je to bio anđeo koga je Bog poslao da me nauči tajnim životnim lekcijama. Na kraju sam došla do zaključka da je bio čovek. Čovek koji me je voleo makar jedno popodne i tog popodneva mi je predao sve što je čuvao celog života - svoje borbe, svoje zanose, svoje teškoće i svoje snove. Ja sam mu se takođe predala tog popodneva - bila sam mu

drugarica, supruga, slušateljka, ljubavnica. U nekoliko sati sam mogla da osetim ljubav celog jednog života."

Majka pogleda ćerku. Volela bi kada bi sve shvatila. Ali u dubini duše je mislila da Brida živi u svetu gde takvoj ljubavi više nema mesta.

- Nikada nisam prestala da volim tvog oca, makar i na jedan dan - zaključila ona. - Uvek je bio pored mene, pružio mi najviše što je mogao i želim s njim da provedem ostatak života. Ali srce je misterija i nikada neću znati šta se desilo. Znam samo da me je taj susret učinio sigurnijom u sebe, pokazao mi je da još uvek mogu da volim i da budem voljena, i naučio me je nečemu što nikada neću zaboraviti: kada naiđeš na nešto važno u životu to ne mora da znači da treba da se odrekneš svega ostalog.

„Ponekad pomislim na njega. Volela bih da znam gde je, da li je našao to što je tražio onog popodneva, da li je živ, ili je Bog preuzeo brigu o njegovoj duši. Znam da se nikada neće vratiti, jer sam samo tako mogla da ga volim toliko silno i toliko sigurno. Zato što nikada nisam mogla da ga izgubim; ceo mi se predao tog popodneva.

Majka ustade.

- Mislim da moram da krenem kući da završim tvoju haljinu - reče.

- Ostaću još malo ovde - uzvratila Brida.

Prišla je ćerki i poljubila je najnežnije.

- Hvala što si me saslušala. Prvi put sam ispričala ovu priču. Uvek sam se plašila da će umreti sa mnom i tako zauvek nestati s lica zemlje. Sada ćeš mi je ti čuvati.

Brida se uspela uz stepenište i stala ispred crkve. Okruglo malo zdanje bilo je veliki ponos cele oblasti; predstavljalo je jedno od prvih svetih mesta hrišćanstva u tim krajevima i svake godine su ga posećivali naučnici i turisti. Od originalne građevine iz V veka ništa nije ostalo, osim nekih delova poda; prilikom svakog rušenja je, međutim neki deo preživeo, tako da posetioци mogu u jednoj građevini da vide tragove različitih arhitektonskih stilova.

Unutra su svirale orgulje i Brida je stajala neko vreme slušajući muziku. U toj crkvi stvari su bile lepo objašnjene, kosmos je bio tamo gde treba da bude i ko god bi kročio kroz ta vrata ne bi morao ni o čemu više da brine. Tamo nisu postojale misteriozne sile koje su bile iznad ljudi, Mračnih Noći u kojima se mora verovati bez razumevanja. Više se nije pričalo o lomačama i sve religije sveta su živele zajedno kao da su saveznice, nanovo povezujući čoveka s Bogom. Njena zemlja je još uvek bila izuzetak u toj slozi - na Severu su se ljudi ubijali u ime vere. Ali i to će se završiti za nekoliko godina. Bog je bio skoro objašnjen. On je darežljivi otac, svi su spašeni.

„Ja sam čarobnica", reče u sebi, boreći se sa sve većim nagonom da uđe. Sada je njena Tradicija bila druga - i pored toga što je Bog bio isti, ulaskom bi oskrnavila to mesto, i ono bi nju.

Zapalila je cigaretu i zagledala se u daljinu pokušavajući da više ne misli na to. Pokušala je da se koncentriše na svoju majku. Imala je želju da otrči kući, legne joj u krilo i ispriča joj da će za dva dana biti inicirana u Velike Misterije čarobnica. Da je putovala kroz vreme, da je upoznala snagu seksa, da može da zna šta se nalazi u nekom izlogu koristeći veštine Tradicije Meseca. Potrebni su joj bili nežnost i razumevanje, jer je i ona znala priče koje nije mogla nikome da ispriča.

Muzika je prestala i Brida ponovo začu zvuke mesta, pev ptica, vetar koji je udarao o granje i najavljivao dolazak proleća. Vrata su se otvorila i zatvorila na stražnjem delu crkve - neko je izašao. U jednom trenutku joj se učini kao da je ponovo mala i da je nedeljica i da stoji tu iznervirana što je misa dugačka, a nedeljica je jedini dan kada može da trči po poljima.

„Moram da uđem." Možda bi njena majka shvatila šta oseća; ali u tom trenutku ona je bila daleko. Pred sobom je imala praznu crkvu. Nikada nije upitala Viku kakva je uloga hrišćanstva u svemu što se dešavalo. Imala je utisak da će izdati sestre spaljene na lomači ako prođe kroz ta vrata.

„Ali i ja sam spaljena na lomači", reče u sebi. Setila se Vikine molitve onog dana kada su slavile mučeništvo veštica. U toj molitvi ona je citirala Isusa i Devicu Mariju. Ljubav je bila iznad svega, a u

ljubavi nema mržnje - samo povremene greške. Možda su ljudi u nekom trenutku resili da budu predstavnici Boga i tako počinili svoje greške.

Ali Bog nije imao ništa s tim.

Nikoga nije bilo u crkvi kada je najzad ušla. Nekoliko upaljenih sveca je ukazivalo da se tog jutra nekoliko osoba postaralo da obnovi svoju vezu sa silom koju su samo osećali i na taj način su prešli most između vidljivog i nevidljivog. Pokajala se zbog svojih predašnjih misli: ni tu ništa nije bilo objašnjeno, ljudi su morali sami da procenjuju, da uranjaju u Mračnu Noć Vere. Pred njom, s rukama raširenim na krstu, bio je onaj Bog koji je delovao suviše jednostavno.

Nije mogao da joj pomogne. Bila je sama sa svojim odlukama i niko nije mogao da joj pomogne. Morala je da nauči da rizikuje. Nije imala prednost koju je razapeti pred njom imao - da zna svoju misiju, jer je bio Sin Božiji. Nikada nije grešio. Nikada nije upoznao ljudsku ljubav, samo ljubav prema Ocu. Sve što je trebalo da uradi bilo je da prikaže svoju mudrost, i da ponovo nauči ljude put ka nebu.

Ali da li je stvarno samo to? Setila se časa veronauke jedne nedelje kada je sveštenik bio nadahnutiji nego obično. Tog dana radili su Isusovu molitvu Bogu, kada mu je iz čela umesto znoja kapala krv i kada je molio da od njega ukloni čašu koju je trebalo da popije.

„Ali ako je znao da je Sin Božiji, zašto je to tražio?“ upitala je sveštenika.

„Zato što je on to znao samo srcem. Da je u to bio potpuno siguran, njegova misija bi izgubila smisao, jer se ne bi potpuno pretvorio u čoveka. Biti čovek znači sumnjati a ipak ostati na svom putu.“

Ponovo je pogledala prikaz, i po prvi put u životu je osetila da mu je bliska; možda je on bio usamljeni čovek koji, suočen sa smrću, pita: „Oče, Oče, zašto si me napustio?“. Ako je to rekao, znači da ni on nije bio siguran u svoje korake. Sam je procenio - uronio je u Mračnu Noć kao i svi ljudi, znajući da će odgovor saznati tek kada pređe ceo put. I on je morao da prođe kroz muku donošenja odluka u životu, napuštanja oca, majke i svog rodnog sela da bi išao u potragu za tajnama ljudi i misterijama Zakona.

Ako je prošao kroz sve to, onda je upoznao i ljubav, iako Jevanđelja to nigde ne spominju - ljubav između ljudi je mnogo teža za razumevanje od ljubavi prema nekom Uzvišenom Biću. Ali sada se setila i toga daje prva osoba kojoj se prikazao kada je vaskrsao bila žena, koja je bila uz njega do kraja.

Nemi prizor kao da se slagao s njom. Okusio je vino, hleb, zabave, ljude i lepote sveta. Nije moguće da nije upoznao ljubav neke žene, i zato mu je umesto znoja tekla krv u Maslinskoj gori, zato što je veoma teško napustiti zemlju i predati se zbog ljubavi svih ljudi, pošto se upozna ljubav samo jednog bića.

Probao je sve što svet može da ponudi i ipak je nastavio svojim putem, iako je znao da Mračna Noć može da se završi na krstu ili na lomači.

- Svi smo mi na ovom svetu da bismo se izlagali rizicima Mračne Noći, Gospode. Plašim se smrti, ali ne želim da propustim život. Plašim se ljubavi, jer s njom idu stvari koje su izvan našeg poimanja; njeno svetlo je jako, ali njene senke se plašim.

Shvatila je da se nesvesno moli. Jednostavni Bog ju je gledao; delovao je kao da razume njene reci i da ih uzima za ozbiljno.

Neko vreme čekala je njegov odgovor, ali nije čula nikakav zvuk, nije primetila nikakav znak. Odgovor je bio tamo, pred njom, u čoveku zakovanom za krst. On je obavio svoju ulogu i pokazao svetu da kada bi svako tako uradio niko više ne bi patio. Zato što je on već propatio za sve ljude koji su imali hrabrosti da se bore za svoje snove.

Brida nakratko zaplaka, ne znajući ni sama zašto.

Osvanuo je oblačan dan, ali nije pretila kiša. Lorens je već godinama živeo u ovom gradu i već je upoznao njegove oblake. Ustao je i otišao u kuhinju da skuva kafu.

Brida je ušla pre nego što je voda provrla.

- Sinoć si veoma kasno legla - reče on.

Ona ne odgovori.

- Danas je dan - nastavi. - Znam koliko je važan. Voleo bih da budem uz tebe.

- To je slavlje - odgovori Brida.

- Šta hoćeš da kažeš?

- To je slavije. Od kada smo zajedno, uvek smo zajedno išli na slavlja. Pozvan si.

Čarobnjak je izašao u vrt da vidi da li je sinoćna kiša oštetila njegove bromelije. Bile su u savršenom stanju i on se nasmeja samom sebi - ipak se prirodne sile ponekad razumeju između sebe.

Pomislio je na Viku. Ona neće videti svetlosne tačke jer samo Drugi Delovi mogu da ih vide jedni na drugima, ali primetiće energiju zrakova svetlosti koji će cirkulisati između njega i njene učenice. Čarobnice su, pre svega, bile žene.

Tradicija Meseca to je nazivala „Vizijom Ljubavi“, i iako to može da se desi i između ljudi koji su samo zaljubljeni - bez ikakve veze s Drugim Delom - pretpostavljao je da će to kod nje izazvati bes. Ženski bes, bes Snežanine maćehe, koja nije dozvoljavala da iko bude lepši od nje.

Vika je, međutim, Učiteljica, i brzo će shvatiti besmislenost svog osećanja. Ali do tada će joj aura već promeniti boju.

Onda će joj prići, poljubiti je u obraz i reći joj da je ljubomorna. Ona će reći da nije. On će je pitati zašto se razbesnela.

Ona će odgovoriti da je žena i da ne mora nikome da objašnjava svoja osećanja. On će je ponovo poljubiti jer je u pravu. I reći će joj da mu je mnogo nedostajala sve to vreme koje su proveli razdvojeni i da je još uvek ceni više od bilo koje žene na svetu - osim Brides, jer je Brides njegov Drugi Deo.

Vika će biti srećna zbog toga. Jer je mudra. „Omatorio sam. Umišljam razgovore.“ Ali setio se da to nema veze s godinama - zaljubljeni muškarci se uvek tako ponašaju.

Vika je bila srećna što je kiša prestala i što će se oblaci razići do sumraka. Priroda je morala da bude u saglasnosti s delima ljudi.

Sve je bilo spremno, svako je uradio što je trebalo, ništa nije nedostajalo.

Otišla je do oltara i prizvala svog Učitelja. Zatražila je da bude prisutan te noći; tri nove čarobnice će biti inicirane u Velike Misterije i velika je odgovornost bila na njenim plećima.

Zatim je otišla u kuhinju da skuva kafu. Napravila je sok od pomorandže, tost i pojela nekoliko dijetalnih kolača. Pazila je na izgled - znala je šta je lepo. Nije morala da se odrekne svoje lepote samo da bi dokazala da je pametna i sposobna.

Dok je odsutno mešala kafu, setila se dana kao što je bio ovaj, pre mnogo godina, kada je njen Učitelj zapečatio njenu sudbinu Velikim Misterijama. Nekoliko trenutaka je pokušavala da se seti ko je bila tada, o čemu je maštala, šta je tražila od života.

„Omatorila sam. Prisećam se prošlosti“, reče glasno. Na brzinu ispi kafu i započe svoje pripreme. Još je trebalo ponešto da završi.

Znala je, međutim, da ne stari. U njenom svetu Vreme nije postojalo.

Brides je iznenadio broj automobila parkiranih pored puta. Tmurne jutarnje oblake zamenilo je vedro nebo koje su obasjavali poslednji zraci sunca na zalasku; uprkos hladnoći, to je bio prvi dan proleća.

Prizvala je zaštitu šumskih duhova i zatim pogledala Lorensa. On ponovi njene reci, pomalo smušeno, ali bio je srećan što je tamo. Da bi ostali sjedinjeni, bilo je neophodno da ponekad svako od njih kroči u svet onog drugog. Između njih je takode postojao most koji je povezivao vidljivo i nevidljivo. Magija je prisutna u svakom činu.

Brzo su hodali šumom i začas su bili na čistini. Brides je očekivala prizor koji su ugledali; muškarci i žene svih godišta - i verovatno najrazličitijih zanimanja - stajali su po grupama i razgovarali, pokušavajući da odaju utisak da je sve to što se dešava nešto najnormalnije na svetu. Svi su, u stvari, bili zbunjeni kao i oni.

- Toliko ljudi? - Lorens nije očekivao ono stoje tamo zatekao.

Brides odgovori da ne; neki su bili gosti kao i on. Nije tačno znala ko će učestvovati; sve će biti rečeno u pravom trenutku.

Odabrali su jedan kutak i Lorens je tu spustio torbu na zemlju. U njoj su bili Bridesina haljina i tri flaše vina - Vika je savetovala da svako ko dođe, bilo da je učesnik ili gost, donese po jednu flašu. Pre nego što su krenuli Lorens je pitao ko je drugi gost. Brides mu reče za Čarobnjaka koga je posećivala u

planinama - a on tome nije pridao nikakvu važnost.

- Zamisli - čuo je neku ženu kako govori u njegovoj blizini.

- Zamisli kada bi moje drugarice znale da sam večeras na pravom Sabatu.

Sabat čarobnica. Slavlje koje je preživelo krv, lomače, Doba Razuma i zaborav. Lorens je pokušao da se opusti govoreći samom sebi da je tu bilo još mnogo ljudi koji su u njegovoj poziciji. Prošli su ga žmarci kada je primetio gomilu suvih debala u središtu čistine.

Vika je stajala u jednom kraju i razgovarala s grupom ljudi. Kada je ugledala Bridu, odmah joj je prišla da je pozdravi i upitala da li je sve u redu. Ona se zahvalila na pažnji i predstavila joj Lorensa.

- Pozvala sam još jednog gosta - reče.

Vika je pogleda iznenađeno. Ali ubrzo joj je širok osmeh obasjao lice; Brida je bila sigurna da ona zna o kome se radi.

- Drago mi je - uzvratila. - Ovo je i tvoje slavlje. A i dugo već nisam videla tog matorog vešca. Ko zna, možda je nešto i naučio.

Još ljudi je pristiglo - Brida nije mogla da razluči ko je učesnik a ko gost. Pola sata kasnije, kada je skoro stotina ljudi tiho razgovarala na čistini, Vika zamoli za tišinu.

- Ovo je ceremonija - reče. - Ali ova ceremonija je i zabava. Molim vas, nijedna zabava ne počinje dok gosti ne napune svoje čaše.

Otvorila je svoju flašu i napunila čašu osobe koja joj je bila najbliža. Ubrzo su flaše išle iz ruke u ruku, a glasovi su osetno postajali sve jači. Brida nije htela da pije; još uvek joj je bilo živo sećanje na čoveka u polju žita koji joj je pokazivao tajne hramove Tradicije Meseca. Pored toga, gost koga je očekivala još uvek nije bio stigao.

Lorens je, međutim, uspeo da se opusti i počeo je da ćaska s ljudima koji su stajali pored njega.

„Vika baš ume da organizuje Sabat“, pomisli Čarobnjak dok se približavao. Mogao je da oseti energiju ljudi koja se slobodno kretala. U ovoj fazi rituala Sabat je izgledao kao bilo koje drugo slavlje - cilj je bio da svi prisutni budu na istoj frekvenciji. Kada je prvi put prisustvovao Sabatu, bio je šokiran onim što je video; setio se da je pozvao svog Učitelja u kraj da ga pita šta se to dešava.

„Da li si nekada bio na nekoj zabavi?“, upitao ga je Učitelj iznervirano jer ga je prekinuo u vrlo živom razgovoru.

Čarobnjak je odgovorio da jeste.

„A kako znamo da je zabava dobra?“

„Ako se svi zabavljaju.“

„Ljudi organizuju slavlja još od kada su živeli u pećinama“, odgovori Učitelj. „To su prvi grupni obredi o kojima imamo bilo kakve podatke, a Tradicija Sunca se postarala da se taj običaj održi živim do danas. Jedna dobra zabava pročisti duše svih prisutnih; ali to je teško postići - dovoljno je par ljudi da pokvare zajedničku radost. Ti ljudi smatraju da su važniji od drugih, teško ih je zadovoljiti, smatraju da tamo gube vreme jer nisu uspeli da opšte s ostalima. Na kraju se na njih svali neka vrsta tajanstvene pravde: obično oni sa zabave odu zatrpani duševnim larvama koje su izbacili oni koji su umeli da se sjedine s ostalima.“

„Zapamti da je prvi direktan put do Boga molitva. Drugi direktan put je radost.“

Mnogo godina je prošlo od tog razgovora s Učiteljem. Čarobnjak je od onda prisustvovao mnogim Sabatima i znao je da je došao na majstorski organizovanu obrednu zabavu; nivo kolektivne energije rastao je iz minuta u minut.

Pogledom je potražio Bridu; bilo je mnogo sveta, a on se odvikao od gužvi. Znao je da mora da učestvuje u kolektivnoj energiji, spreman je bio da to učini, ali ipak mu je trebalo malo vremena da se navikne. Ona bi mogla da mu pomogne. Moći će da se opusti kada bude s njom.

On je bio Čarobnjak. Umeo je da vidi svetlosnu tačku. Trebalo je samo da promeni stanje svesti i tačka će se pojaviti u gomili. Godinama je tražio tu tačku, a sada je bila tu, na nekoliko desetina metara

od njega.

Čarobnjak promeni stanje svesti. Ponovo je posmatrao slavlje, ovoga puta s promenjenom percepcijom, tako da je mogao da vidi aure različitih boja - mada su se sve približavale boji koja je te večeri trebalo da preovlađuje. „Vika je velika Učiteljica, kod nje sve ide brzo“, pomisli opet. Uskoro će sve aure, energetske vibracije koje svaka osoba ima oko fizičkog tela, biti u istom tonu, tako da će drugi deo obreda moći da počne.

Prešao je pogledom po masi sleva nadesno i najzad ugledao svetlosnu tačku. Prišao je tiho jer je želeo je da je iznenadi.

- Brida - reče.

Njegov Drugi Deo se okrenu.

- Otišla je malo da prošetala - odgovori ljubazno.

Pogledao je za trenutak čoveka koji se pred njim našao. Trenutak mu se učini kao večnost.

- Ti mora da si Čarobnjak o kome Brida toliko priča - reče Lorens. - Sedi s nama. Ona samo što nije stigla.

Ali Brida je već bila stigla. Stajala je pred njima uplašenog pogleda i zadihana.

Čarobnjak je osetio pogled koji je dolazio s druge strane vatre. Poznao je taj pogled, pogled koji nije mogao da vidi svetlosne tačke, jer su samo Drugi Delovi mogli da se identifikuju između sebe. Ali bio je to stari i dubok pogled, pogled koji je poznao Tradiciju Meseca i srca žena i muškaraca.

Čarobnjak se okrenu i pogled mu se susrete s Vikinim. Ona se s druge strane vatre osmehnu - u deliću sekunde sve je shvatila.

I Bridine oči bile su uprte u Čarobnjaka. Sijale su od zadovoljstva. Došao je.

- Želim da upoznaš Lorensa - reče ona. Slavlje je odjednom postalo zabavno, više joj nisu bila potrebna objašnjenja.

Čarobnjak je i dalje bio u promenjenom stanju svesti. Video je da Bridina aura brzo menja boju i da se približava nijansi koju je Vika izabrala. Devojka je bila radosna, zadovoljna što je on došao i ako bi bilo šta rekao ili uradio, moglo bi potpuno da upropasti njenu Inicijaciju. Morao je da se obuzda po svaku cenu.

- Drago mi je - reče on Lorensu. - Da li bi mogao da mi natočiš čašu vina?

Lorens se nasmeja i pruži mu flašu.

- Dobrodošao u grupu - reče. - Svideće ti se ovde.

S one strane vatre Vika je odahnula - Brida ništa nije primeti-la. Bila je dobra učenica i ne bi volela da mora da je izuzme iz Inicijacije te večeri samo zato što nije uspela da napravi najjednostavniji korak: da opšti s radošću ostalih.

„On će se sam o sebi brinuti.“ Čarobnjak je iza sebe imao godine rada i discipline. Umeće da ovlada osećanjima, makar koliko treba da bi ih zamenio drugim osećanjima. Poštovala ga je zbog njegovog rada i upornosti, i donekle se plašila njegove ogromne moći.

Porazgovarala je sa još nekoliko zvanica, ali nije mogla da odagna iznenađenje koje je doživela. Znači, to je bio razlog zbog kojeg je toliko pažnje posvetio devojci koja je, uostalom, bila čarobnica isto kao i sve ostale koje su u nekoliko inkarnacija učile Tradiciju Meseca.

Brida je bila njegov Drugi Deo.

„Loše mi radi ženski instinkt.“ Svašta joj je padalo na pamet, osim očiglednog. Tešila se činjenicom da je rezultat njene radoznalosti bio pozitivan: bio je to put koji je Bog izabrao da bi ponovo sreća svoju učenicu.

Čarobnjak je ugledao poznanika u daljini, izvinio se ljudima s kojima je stajao i otišao da s njim porazgovara. Brida je bila eu-forična, prijala joj je njegova blizina, ali smatrala je daje bolje da ga pusti. Ženski instinkt joj je govorio da nije preporučljivo da on i Lorens provedu previše vremena zajedno - mogli bi da se prijatelje, a kada su dva muškarca zaljubljena u istu ženu bolje je da se mrze nego da su prijatelji. Jer bi u ovom drugom slučaju izgubila obojicu.

Pogledala je ljude koji su bili oko vatre i poželela je da s njima zaigra. Pozvala je Lorensa - on je malo

oklevao, ali je skupio hrabrosti. Ljudi su igrali ukруг i tapšali, pili su vino i ključevima i štapovima udarali u prazne flaše. Kad god bi prošla pored Čarobnjaka, on bi se nasmejao i nazdravio joj. Ovo joj je bio jedan od najboljih dana u životu.

Vika je ušla u kolo; svi su bili opušteni i zadovoljni. Gosti, koji su se ranije bavili onim što će prepričavati, uplašeni onim što bi mogli doživeti, sada su se potpuno uklapali u Duh te noći. Proleće je stiglo, treba slaviti, ispuniti dušu verom u sunčane dane, što pre zaboraviti siva popodneva i usamljene noći po kućama.

Tapšanje je bilo sve glasnije i Vika je sada davala ritam. Bio je sinkopski, stalan, svi pogledi bili su uprti u vatru. Nikome više nije bilo hladno - delovalo je kao da je leto već stiglo. Ljudi oko vatre su već počeli da skidaju džempere.

- Pevajmo! - reče Vika. Nekoliko puta je ponovila jednostavnu melodiju od dve strofe; uskoro su je svi pevali zajedno s njom. Malo ko od prisutnih je znao da se radi o mantri čarobnica, u kojoj je bitan bio zvuk reci, a ne značenje. Bio je to zvuk sjedinjavanja s Darovima, a oni koji su mogli da promene percepciju -kao što je Čarobnjak mogao, kao i drugi prisutni Učitelji - mogli su da vide svetlosne zrake različitih ljudi kako se sjedinjuju.

Lorensa je igra zamorila i otišao je da pomogne „orkestru" u lupanju u flaše. Još ljudi je počelo da odlazi od vatre - neki zato što su takode bili umorni, a drugi zato što ih je Vika molila da pomognu u držanju ritma. Zabava je počela da ulazi na svetu teritoriju a da niko - osim Iniciranih - to nije ni primetio. Ubrzo su oko vatre ostale samo žene Tradicije Meseca i čarobnice koje treba da budu inicirane.

Čak ni Vikini učenici više nisu igrali; za Inicijaciju muškaraca postoji jedan drugi obred, drugog dana. U tom trenutku se iznad vatre na astralnom planu nalazila ženska energija, energija transformacije. Tako je bilo od davnina.

Bridi je postalo veoma vruće. Sigurno ne od vina, jer je malo popila. Sigurno od vatre. Osetila je ogromnu želju da skinе bluzu, ali stidela se drugih ljudi. Što je duže pevala tu jednostavnu melodiju, tapšala i igrala oko vatre, stid je sve više gubio smisao. Oči su joj bile fiksirane na plamen i svet joj se činio sve manje važnim - osećaj vrlo sličan onom koji je osetila kada joj se tarot prvi put otvorio.

„Ulazim u trans", pomisli. „Pa šta? Odlično se provodim!"

„Kakva čudna melodija", razmišljao je Lorens dok je držao ritam udarcima o flašu. Njegov sluh, uvežban da sluša sopstveno telo, primetio je da ritam tapšanja i zvuk reci vibriraju tačno u središtu grudi, kao zvuk timpana na koncertu klasične muzike. Zanimljivo je bilo, međutim, i što se činilo da taj ritam upravlja udarcima njegovog srca.

Kako je Vika ubrzavala ritam, i njegovo srce je brže udaralo. To je sigurno bio slučaj i sa ostalima.

„Krv mi se penje u mozak", objašnjavao je njegov naučnički razum. Ali nalazio se na veštičjem obredu i nije bio trenutak da o tome razmišlja; mogao je s Bridom o tome kasnije da razgovara.

- Na zabavi sam i samo hoću dobro da se provedem! - rekao je glasno. Neko pored njega se složio, a Vikini dlanovi su još malo pojačali ritam.

„Slobodna sam. Ponosim se svojim telom, jer je ono manifestacija Boga u vidljivom svetu." Vrelina vatre je postala nepodnošljiva. Svet se činio dalekim i ona više nije želela da se opterećuje površnim stvarima. Bila je živa, krv je tekla njenim venama, potpuno posvećena svom traganju. Igranje oko vatre nije bilo za nju novo, jer su to tapšanje, ta melodija, taj ritam ponovo u njoj budili uspavane uspomene. Nije bila sama, jer je to slavlje bilo ponovni susret, ponovni susret sa sobom i s Tradicijom koju je u sebi nosila kroz mnoge živote. Osetila je duboko poštovanje prema sebi.

Ponovo je bila u jednom telu, lepom telu koje se milionima godina borilo da preživi u neprijateljskom svetu. Nastanjivalo je more, puzalo po zemlji, popelo se na drvo, hodalo četvoronoške i sada je ponosno gazilo zemlju na dve noge. To telo zaslužilo je poštovanje zbog svoje borbe kroz sve to vreme. Ne postoje lepa ili ružna tela, jer su sva prešla isti put, sva su bila vidljivi deo duše koja ih nastanjuje.

Bila je ponosna, veoma ponosna na svoje telo.

Skinula je bluzu.

Nije imala grudnjak, ali to joj ni najmanje nije zasmetalo. Bila je ponosna na svoje telo i niko zbog

toga nije mogao da je osudi; tačno i da ima sedamdeset godina, bila bi ponosna na svoje telo, jer putem njega duša može da izvršava svoja dela.

Ostale žene koje su bile oko vatre učinile su isto; ni to nije bilo bitno.

Odvezala je pojas i skinula se potpuno naga. U tom trenutku je osetila najpotpunije osećanje slobode koje je ikada u životu osetila. Zato što je to uradila bez razloga. Uradila je to jer je nagost bila jedini način da pokaže koliko je njena duša u tom trenutku bila slobodna. Nije bilo važno što tu ima još ljudi, obučenih, i što su gledali - sve što je želela bilo je da ti ljudi steknu isti odnos prema svojim telima kao što ga je ona imala za svoje u tom trenutku. Mogla je slobodno da igra i ništa više nije ometalo njene pokrete. Svaki atom njenog tela dodirivao je vazduh, a vaz-duh je bio darežljiv, iz daleka je donosio tajne i mirise da bi je dodirivali od glave do pete.

Muškarci i ostale zvanice koje su držale ritam primetili su da su žene oko vatre nage. Tapšali su, držali se za ruke i pevali čas tiho, čas frenetično. Niko nije znao ko diktira ritam - da li flaše, da li dlanovi, ili melodija. Delovalo je kao da su svi svesni onoga što se dešava, ali da je neko imao hrabrosti da ispadne iz ritma u tom trenutku, ne bi uspeo. Jedan od najvećih izazova za Učiteljicu u toj fazi obreda bio je da ljudi ne primete da su u transu. Trebalo je da imaju utisak da mogu da upravljaju svojom voljom, iako nisu mogli. Vika time nije kršila jedini Zakon za koji je Tradicija strogo i dosledno kažnjavala: uticati na volju drugih.

Zato što su svi prisutni znali da su došli na Sabat čarobnica -a za čarobnice život je jedinstvo s Kosmosom.

Kada docnije ova noć postane samo uspomena, niko od prisutnih neće prepričavati stajanje doživeo. Nisu postojale nikakve zabrane po tom pitanju, ali ko god je tamo bio, osetio je prisustvo moćne sile, misteriozne i svete sile, intenzivne i besprekorne, kojoj nijedno ljudsko biće ne bi imalo hrabrosti da prkosi.

- Okrećite se! - uzviknu jedina obučena žena oko vatre. Na sebi je imala crni ogrtač koja je doticao zemlju. Sve ostale, nage, igrale su, tapšale i sada su se vrtele oko svoje ose.

Jedan čovek je spustio nekoliko haljina pored Vike. Tri će biti upotrebljene po prvi put, s tim da su dve bile veoma slične. To su bile haljine žena koje su imale isti Dar - Dar se materijalizuje u stilu haljine koja se javi u snu.

Više nije morala da tapše, ljudi su preuzeli ritam i držali ga kao da ona komanduje.

Kleknula je, stavila oba palca na čelo i počela je da obrađuje Moć.

Moć Tradicije Meseca, Mudrost Vremena, bila je prisutna. Ta moć je veoma opasna, i nju mogu da prizovu samo čarobnice koje postanu Učiteljice. Vika je znala kako da se nosi s njom, ali ipak je zatražila zaštitu svog Učitelja.

U toj moći boravila je mudrost vremena. Tu je bila Zmija, mudra i samovoljna. Samo je Devica, držeći zmiju pod petom, mogla daje potčini. Zato se Vika pomolila i Devici Mariji, moleći za čistotu duše, čvrstu ruku i zaštitu svoje mantije da bi mogla da spusti tu Moć na žene koje se nalaze pred njom, a da nijednu ne zavede ili opsedne.

Licem okrenutim ka nebu, jakim i sigurnim glasom izgovorila je reci apostola Pavla:

„A ko oskrnavi hram Božiji

Uništiće njega Bog.

Jer je hram Božiji svet, a to ste vi.

Neka se niko ne zavarava:

Ako neko među vama misli da je mudar na ovom svetu,

neka bude lud da bi bio mudar;

Jer je mudrost ovog sveta ludost pred Bogom.

Napisano je: 'On hvata mudrace u sopstvenom lukavstvu.'

Stoga neka se niko ne hvali ljudima,

jer je sve vaše."

S nekoliko pokreta rukom, Vika je usporila ritam tapšanja. Flaše su se slabije čule i žene su se sve

sporije vrtele. Vika je držala Moć pod kontrolom, i ceo orkestar je morao dobro da funkcioniše - od najglasnije home do najnežnije violine. Za to joj je bila potrebna pomoć Moći, ali pod uslovom da joj se ne preda.

Tapšala je i ispuštala neophodne zvuke. Ljudi su polako prestajali da sviraju i igraju. Čarobnice su se približile Viki i uzele svoje haljine - samo su tri žene ostale nage. Tog trenutka se navršavalo sat i dvadeset osam minuta neprestanog zvuka, a stanje svesti svih bilo je promenjeno, a da niko od njih - osim tri nage žene - nije izgubio osećaj gde se nalazi i šta radi.

Tri nage žene su, zato, bile u potpunom transu. Vika je ispružila obredni bodež ispred sebe i svu koncentrisanu energiju usmerila na njih.

Njihovi Darovi će se ubrzo prikazati. To je bio način da služe svetu: pošto su prešle dugačke i mučne staze, stigle su dovde. Svet ih je iskušao na sve moguće načine; bile su dostojne onoga što su postigle. U svakodnevnom životu nastaviće sa svojim slabostima, sa svojim ljutnjama, sa svojim malim dobročinstvima i malim okrutnostima. Nastaviće s agonijom i zanosom, kao i svi ostali koji učestvuju u životu sveta koji se još uvek nalazi u periodu transformacije. Ali, u određenom trenutku, one će naučiti da svako ljudsko biće ima u sebi nešto važnije nego što je ono samo: svoj Dar. Jer je u ruke svake osobe Bog stavio Dar - instrument koji On koristi da se manifestuje u svetu, i da pomogne ljudima. Bog je baš čoveka izabrao da Mu na Zemlji bude produžena ruka. Neki su svoj Dar shvatali putem Tradicije Sunca, drugi putem Tradicije Meseca. Ali na kraju bi svi naučili - pa makar im za to trebalo nekoliko inkarnacija.

Vika je stala pred veliku stenu koju su tu postavili keltski sveštenici. Čarobnice su u svojim crnim ogrtačima oformile polukrug oko nje.

Pogledala je tri nage žene. Oči su im se sjajile.

- Pridite.

Žene su došle do sredine polukruga. Vika im je rekla da legnu na stomak i da rašire ruke, tako da naprave oblik krsta.

Čarobnjak je video kako Brida leže na zemlju. Pokušao je da se usredsredi samo na njenu auru, ali bio je muškarac - a muškarac gleda telo žene.

Nije želeo da se seća. Nije želeo da zna da li pati ili ne. Bio je svestan samo jednog - da je misija njegovog Drugog Dela zajedno s njim izvršena.

„Šteta što sam tako malo bio s njom.“ Ali nije smeo tako da misli. Na nekom mestu u vremenu delili su isto telo, trpeli isti bol i veselili se istom radošću. Bili su zajedno u istoj osobi i, ko zna, šetali šumom sličnom ovoj, gledajući nebo na kome su blistale iste ove zvezde. Nasmejao se pri pomisli na svog Učitelja, koji ga je naterao da toliko vremena provede u šumi samo da bi mogao da shvati susret sa svojim Drugim Delom.

Takva je bila Tradicija Sunca - terala je svakoga da nauči ono što treba, a ne ono što želi. Njegovo muško srce će dugo plakati, ali njegovo Čarobnjačko srce je bilo ushićeno od radosti i zahvaljivalo se šumi.

Vika je pogledala tri žene koje su ležale pred njenim nogama i zahvalila Bogu što je u prilici da nastavi isti posao kroz toliko života; Tradicija Meseca je nepresušna. Čistinu šume su osveštali keltski sveštenici u vremenu koje je zaboravljeno, i od njihovih obreda ostalo je vrlo malo - kao na primer stena koja je sada bila iza nje. Stena je bila ogromna, ljudske ruke je nisu mogle preneti do tog mesta - ali Stari su umeli da pomeraju stenje pomoću magije. Sagradili su piramide, nebeske opservatorije, gradove u planinama Južne Amerike, koristeći samo moći koje je poznavala Tradicija Meseca. To znanje čoveku više nije bilo potrebno i Vreme ga je ugasilo da ne bi služilo uništavanju. Uprkos tome, Vika bi volela da zna, tek iz radoznalosti, kako su to činili.

Nekoliko keltskih duhova bilo je prisutno i ona ih je pozdravila. Bili su to učitelji koji se više nisu inkarnirali i koji su bili članovi tajne vlade Zemlje; bez njih, bez snage njihove mudrosti, planeta bi odavno bila u haosu. Keltski učitelji su lebdeli iznad drveća koje je bilo s leve strane čistine, a astralno telo im je

bilo obavijeno jarkom belom svetlošću. Vekovima su dolazili na to mesto za Ravnodnevicu da vide da li se Tradicija održava. Da -rekla je Vika s određenim ponosom - Ravnodnevica se proslavlja i pošto je čela keltska kultura nestala iz zvanične svetske Istorije. Zato što niko ne može da ugasi Tradiciju Meseca - osim Ruke-Božije.

Neko vreme je razmišljala o sveštenicima. Šta bi pomislili o današnjim ljudima? Da li im je nedostajalo vreme kada su oni pohodili to mesto, u vreme kada je kontakt s Bogom izgledao jednostavnije i direktnije? Vika je smatrala da ne, i njen instinkt joj je to potvrđivao. Ljudska osećanja su stvarala vrt Božiji, i za to je bilo neophodno da žive dugo, u mnogim epohama, i uz mnoge različite običaje. Kao i ostatak Kosmosa, čovek se kretao svojim putem evolucije i svakog dana je bio bolji nego prethodnog; tačno i da je zaboravljao lekcije od prethodne večeri, tačno i da nije koristio ono što je naučio, tačno i da se bunio, govoreći da život nije pravedan.

Zato što je Nebesko Carstvo slično semenu koje Čovek zaseje u polju; on spava i budi se, danju i noću, a seme raste iako on ne zna kako. Takve lekcije su ostajale urezane u Dušu Sveta i koristile su celom čovečanstvu. Važno je bilo da i dalje postoje ljudi kao ti koji su se te večeri okupili na slavlju, ljudi koji se ne plaše Mračne Noći Duše, kako je govorio stari i mudri San Huan de La Krus. Svaki korak, svaki čin vere, spašavao je iznova ljudski rod. Dok bude ljudi koji znaju da je sva ljudska mudrost pred Bogom ludost, svet će nastaviti svoj put svetlosti.

Bila je ponosna na svoje učenice i učenike, spremne da žrtvuju komfor objašnjenog sveta za izazov otkrivanja novog sveta.

Ponovo je pogledala tri nage žene koje su raširenih ruku ležale na zemlji i pokušala je da ih ponovo obavije bojom aure koju su zračile. One su sada putovale kroz Vreme i susretale se s mnogim izgubljenim Drugim Delovima. Te tri žene će od ove večeri uroniti u misiju koja ih je čekala od kada su se rodile. Jedna od njih je sigurno imala preko šezdeset godina; godine nisu ni najmanje bitne. Bitno je bilo da se najzad nalaze pred sudbinom koja ih je strpljivo čekala i da će od te noći pa nadalje koristiti svoje Darove da spreče umiranje važnih biljaka u Božijem vrtu. Svaka od tih žena došla je dotle iz različitih razloga - ljubavno razočaranje, umor od svakodnevice, traganje za Moći. Suočile su se sa strahom, lenjošću, i mnogim razočaranjima koje čekaju one koji idu putem magije. Ali činjenica je da su stigle tačno tamo gde je trebalo, jer Ruka Božija uvek vodi onog koji sledi svoj put s verom.

„Traducija Meseca fascinira svojim Učiteljima i svojim ritualima. Ali postoji jedna druga Traducija“, pomisli Čarobnjak ne skidajući oči s Bride i donekle zavideći Viki jer će dugo biti blizu nje. Mnogo teža, jer je bila jednostavnija, a jednostavne stvari uvek deluju suviše komplikovano. Njeni Učitelji su bili svuda po svetu i nisu uvek bili svesni veličine znanja koje su prenosili -jer su ga prenosili iz potrebe koja je često delovala apsurdno. Bili su drvodelje, pisci, matematičari, ljudi svih profesija i navika, koji su živeli širom planete. Ljudi koji su u nekom trenutku osetili nagon da razgovaraju s nekim, da objasne osećanje koje ni sami nisu mogli da shvate, ali nikako nisu mogli da ga zadrže samo za sebe - to je bio način koji je Traducija Sunca koristila da se njena mudrost ne izgubi. Nagon Stvaranja.

Gde god da je čovek kročio, mogao je videti trag Traducije Sunca. Nekad u skulpturi, nekad u stolu, a neki put i u delovima pesme koja se u nekom narodu prenosi s kolena na koleno. Ljudi preko kojih je Traducija Sunca govorila bili su ljudi kao i svi drugi, koji su jednog jutra - ili popodneva - pogledali svet i shvatili prisustvo nečeg višeg. Nehotice su uronili u nepoznato more i najčešće su odbijali da se tamo vrate. Svi ljudi su barem u jednom trenutku svake inkarnacije posedovali tajnu Kosmosa.

Uranjali su nehotice u Mračnu Noć. Šteta što skoro nikada nisu verovali u sebe pa su odbijali da se tamo vrate. A Sveto Srce, koje je hranilo svet svojom ljubavlju, svojim mirom i svojim potpunim predavanjem, ponovo bi obraslo trnjem.

Vika je bila zahvalna stoje Učiteljica Traducije Meseca. Svi koji bi došli do nje želeli su da uče - dok je u slučaju Traducije Sunca većina uvek želela da pobegne od onoga čemu ih je život učio.

„To više nije bitno“, pomisli Vika. Zato što se vreme čuda ponovo vraćalo, i niko nije mogao da se

ogluši o promene kroz koje svet počinje da prolazi od sada pa nadalje. Za koju godinu snaga Tradicije Sunca de se manifestovati u svoj svojoj svetlosti. Svi koji ne budu sledili njen put postade nezadovoljni sami sobom, bide primorani da izaberu.

Ili da prihvate postojanje okruženo razočaranjem i bolom, ili da shvate daje svako rođen da bude sredan. Pošto se odluče, neće biti moguće to promeniti; i počede veliki boj, Džihad.

Savršenim pokretom ruke, Vika je bodežom iscrtala krug u vazduhu. U nevidljivom krugu iscrtala je zvezdu s pet krakova koju vešci nazivaju Pentagram. Pentagram je simbol elemenata koji se nalaze u čoveku - putem njega će žene koje leže na zemlji sada doći u kontakt sa svetom svetlošću.

- Zažmurite - reče Vika.

Sve tri poslušajte.

Vika iznad glave svake od njih napravi obredne pokrete bodežom.

- Sada otvorite oči svojih duša.

Brida ih otvori. Bila je u pustinji i mesto joj se učini poznatim. Setila se daje već bila tu. S Čarobnjakom.

Potražila gaje pogledom, ali ga nije našla. Ipak se nije plašila; bila je mima i srećna. Znala je ko je, gde živi - znala je da se na drugom mestu u vremenu odvija jedno slavlje. Ali ništa od toga nije bilo bitno, jer je prizor pred njenim očima bio lepši: pesak, planine u daljini i ogromna stena ispred nje.

- Dobrodošla - reče jedan glas.

Pored nje se nalazio jedan gospodin obučen slično njenom dedi.

- Ja sam Vikin Učitelj. Kada ti postaneš Učiteljica, tvoje učenice srećaće ovde Viku. I tako dalje, sve dok se Duša Sveta ne bude manifestovala.

- Nalazim se na veštičjem obredu - reče Brida. - Na Sabatu.

Učitelj se nasmeja.

- Suočila si se sa svojim Putem. Retki su ljudi koji za to imaju hrabrosti. Više vole da idu putem koji nije njihov.

„Svi poseduju Dar, ali ne žele da ga vide. Ti si ga prihvatila -tvoj susret s Darom je tvoj susret sa Svetom.”

- Zašto mi to treba?

- Da bi stvarala Božiji vrt.

-Preda mnom je život - reče Brida. - Želim da ga živim kao normalan svet. Želim da mogu da pogrešim. Želim da mogu da budem egoista. Da imam mane, da li me razumeš?

Učitelj se nasmeja. Iz njegove desne ruke se pojavi plavi ogrtač.

-Jedini način da budeš blizu ljudi jeste da budeš jedna od njih.

Prizor oko njih se promenio. Nisu više bili u pustinji, već u nekoj vrsti tečnosti u kojoj je plivalo više čudnih stvari.

-Ovakav je život - reče Učitelj. - Od grešaka. Čelije su se reprodukovale potpuno iste milionima godina, dok neka nije pogrešila. Zato je nešto moglo da se promeni u tom beskrajnom ponavljanju.

Brida je očarano gledala more. Nije pitala kako može da diše u njemu. Čula je samo glas Učitelja i jedino je mogla da se seti sličnog putovanja koje je počelo na polju žita.

- Greška je pokrenula svet - reče Učitelj. - Nikada se nemoj plašiti greške.

- Ali Adam i Eva su proterani iz Raja.

- I vратиće se jednog dana. Sa znanjem nebeskih i zemaljskih čuda. Bog je znao šta radi kada im je skrenuo pažnju na drvo Dobra i Zla.

„Da nije želeo da probaju njegov plod, ne bi ništa rekao.”

- Ali zašto im je onda rekao?

- Da bi pokrenuo Kosmos.

Okolina se ponovo pretvorila u pustinju sa stenom. Bilo je jutro i ružičasto svetlo je počelo da boji horizont. Učitelj joj se približio s ogrtačem.

- Posvećujem te sada. Tvoj dar je Božije sredstvo. Pokaži se kao dobro oruđe.

Vika s obe ruke podiže haljinu najmlađe od tri žene. Učini simboličnu ponudu keltskim sveštenicima koji su sve posmatrali lebdeći sa svojim astralnim telima iznad drveća.

- Ustani - reče.

Brida ustade. Na njenom nagom telu poigravale su senke plamena. Nekada je jedno drugo telo izgorelo u istom tom plamenu. Ali to vreme je završeno.

- Podigni ruke.

Devojka podiže ruke. Vika je obuče.

- Bila sam gola - reče ona Učitelju kada je obukla plavi ogrtač. - I nije me bio stid.

- Da nije bilo stida, Bog ne bi otkrio da su Adam i Eva pojeli jabuku.

Učitelj je posmatrao izlazak sunca. Delovao je odsutno, ali nije bio. Brida je to znala.

- Nikada nemoj da se stidiš - nastavi on. - Prihvataj ono što ti život nudi i pokušaj da piješ iz čaša koje se pred tobom nalaze. Sva vina treba piti - neka samo gutljaj, a neka celu flašu.

- Kako to da znam?

- Po ukusu. Dobro vino ume da prepozna onaj ko je probao i loše.

Vika je okrenula Bridu licem prema vatri i prešla na sledeću ženu. Vatra je hvatala energiju njenog Dara da bi definitivno mogao da se manifestuje u njoj. U tom trenutku Brida bi trebalo da prisustvuje izlasku sunca. Sunca koje će ubuduće osvetljavati njen život.

- Sada treba da ideš - reče Učitelj čim je sunce izašlo.

- Ne plašim se svog Dara - odgovori Brida. - Znam gde idem, znam šta treba da radim. Znam da mi je neko pomogao.

„Već sam bila ovde. Bilo je ljudi koji su igrali i tu je bio tajni hram Tradicije Meseca.”

Učitelj ne reče ništa. Okrenuo se ka njoj i napravio pokret desnom rukom.

- Prihvaćena si. Neka tvoj put bude put Mira u trenucima Mira. I Borbe u trenucima Borbe.

Nikada nemoj da pobrkaš jedan momenat s drugim.

Silueta Učitelja počeo da se razlaže zajedno s pustinjom i stenom. Ostalo je samo sunce, ali ono je počelo da se mesa s nebom. Polako je nebo postalo mračno i sunce je počelo da liči na plamen vatre.

Vratila se. Setila se svega: zvukova, tapšanja, plesa, transa. Setila se da se skinula pred svim tim svetom i sada joj je donekle bilo neprijatno. Ali sećala se i svog susreta s Učiteljem. Pokušala je da obuzda stid, strah i uzbuđenost - oni će je zauvek pratiti i morala je da se navikava.

Vika je zamolila da tri Inicirane stanu tačno u središte polukruga koji su žene formirale. Čarobnice se uhvatiše za ruke i zatvoriše krug.

Pevale su pesme koje se niko nije usudio da prati; zvuk je izlazio iz skoro zatvorenih usana, stvarajući čudnu vibraciju koja je postajala sve oštija, dok nije zaličila na krik neke lude ptice. Ubuduće će znati kako da proizvede te zvuke. Naučiće još mnogo toga, dok i sama ne postane Učiteljica. Tada će ona inicirati druge žene i muškarce u Tradiciju Meseca.

Sve će to, međutim, doći u svoje vreme. Imala je sve vreme ovog sveta i sada kada se ponovo susrela sa svojom sudbinom imala je nekoga da joj pomogne. Večnost je bila njena.

Tela svih ljudi bila su okružena čudnim bojama i to malo zbuni Bridu. Više joj se sviđao svet kakav je bio ranije.

Čarobnice prestadoše da pevaju.

- Inicijacija Meseca je izvršena i upražnjena - reče Vika. - Svet je sada polje, a vi ćete se truditi da žetva bude plodna.

- Čudno se osećam - reče jedna od Iniciranih. - Ne vidim dobro.

- Vidite energetsko polje oko ljudi, ili auru, kako je zovemo. To je prvi korak na putu Velikih Misterija. Taj osećaj će ubrzo proći, a kasnije ću vas naučiti kako ponovo da ga pobudite.

Brzim i veštim pokretom bacila je obredni bodež. Zario se u zemlju tako da mu je drška još vibrirala.

- Ceremonija je gotova - reče.

Brida je otišla do Lorensa. Oči su mu se sjajile i ona je videla sav njegov ponos i njegovu ljubav. Mogli su zajedno da rastu, da zajedno stvaraju nov način života, da otkriju ceo jedan Kosmos koji je bio pred njima i iščekivao ljude s malo hrabrosti.

Ali bio je tu još jedan čovek. Dok je razgovarala s Učiteljem donela je odluku. Zato što će taj drugi čovek ume ti da je uzme za ruku u teškim trenucima i da je iskusno vodi kroz Mračnu Noć vere. Naučiće da ga voli, i njena ljubav biće velika koliko i poštovanje prema njemu. Oboje su išli istim putem znanja, zahvaljujući njemu stigla je tamo. S njim će jednog dana naučiti Tradiciju Sunca.

Sada je znala daje veštica. Vekovima je učila umetnost čarobnjaštva i sada se vratila na svoje mesto. Od ove večeri mudrost je postala najvažnija stvar u njenom životu.

- Možemo da idemo - reče Lorensu čim je prišao. On je s divljenjem gledao ženu u crnom koja je stajala pred njim; Brida je, međutim, znala da je Čarobnjak vidi obučenu u plavo.

Pružila mu je torbu s ostatkom svoje odeće.

- Kreni ti, vidi da li možeš da nađeš neki prevoz. Moram s nekim da porazgovaram.

Lorens uze torbu. Ali napravio je samo nekoliko koraka prema stazi koja je vodila kroz šumu. Obred se završio i sada su ponovo bili u svetlu ljudi, sa svojim ljubavima, ljubomorama, i svojim osvajačkim ratovima.

Vratio se i strah. Brida je bila čudna.

- Ne znam da li Bog postoji - reče on drveću. - I ne mogu sada o tome da mislim, zato što se takođe suočavam s misterijom.

Osetio je da govori drugačije, s čudnom sigurnošću za koju nije znao da je poseduje. Ali u tom trenutku je verovao da ga drveće sluša.

„Možda me ljudi ovde ne razumeju, možda nipodaštavaju moj trud, ali znam da imam hrabrosti koliko i oni, jer tražim Boga ne verujući u njega.“

„Ako postoji, on je Bog Hrabrih.“

Lorens primeti da mu ruke malo drhte. Noć je prošla, a on ništa nije razumeo. Primetio je da je pao u trans - i to je bilo sve. Ali podrhtavanje ruku nije imalo veze s uranjanjem u Mračnu Noć, kako je Brida umela da kaže.

Pogledao je u nebo, još uvek puno niskih oblaka. Bog je bio Bog Hrabrih. Umeće da ga razume, jer hrabri su oni koji donose odluke u strahu. Kojima na svakom koraku Đavo ne da mira, koji osećaju tegobu šta god da čine, pitajući se da li jesu ili nisu u pravu.

I pored svega toga, delaju. Delaju zato što i oni veruju u čuda, kao i čarobnice koje su igrale te večeri oko vatre.

Bog je možda pokušavao da mu se vrati - kroz ovu ženu koja je sada išla u pravcu drugog muškarca. Ako bi ga ona napustila, On bi se možda zauvek udaljio. Ona je bila njegova šansa - znao je daje ljubav najbolji put za uranjanje u Boga. Nije želeo da propusti priliku da ga ponovo ima uz sebe.

Duboko je uzdahnuo, osetio čist hladan vazduh šume, i samom sebi dao sveto obećanje.

Bog je Bog hrabrih.

Brida je otišla da nađe Čarobnjaka. Sreli su se blizu vatre. Teško im je bilo da progovo-re. Ona je prekinula tišinu.

- Imamo isti put.

On klimnu glavom.

- Hajde onda zajedno da ga sledimo.

- Ali ti me ne voliš - reče Čarobnjak.

- Volim te. Još ne poznajem ljubav koju gajim prema tebi - ali volim te. Ti si moj Drugi Deo.

Čarobnjakov pogled je, međutim, bio odsutan. Razmišljao je o Tradiciji Sunca, a jedna od najvažnijih lekcija Tradicije Sunca je Ljubav. Ljubav je jedini most između vidljivog i nevidljivog koji svi poznaju. Ona je bila jedini efikasan jezik za tumačenje lekcija kojima Kosmos svakodnevno podučava ljude.

- Neću da idem - reče ona. - Ostaću s tobom.

- Čeka te dečko - odgovori Čarobnjak. - Blagosloviću vašu ljubav.

Brida ga je zbunjeno pogledala.

- Niko ne može posedovati zalazak sunca kao što je onaj koji smo videli jedne večeri - nastavi. - Kao što niko ne može posedovati kišno popodne i dobivanje kiše po prozoru, ili mir koji širi dete dok spava, ili magični trenutak kada se talasi lome o stenje.

Niko ne može posedovati ono što je na zemlji najlepše - ali možemo učiti i voleti. Kroz takve trenutke Bog se pokazuje ljudima.

„Nismo vlasnici ni sunca, ni večeri, ni talasa, niti Božije vizije - jer ne možemo posedovati sami sebe.“

Čarobnjak pruži ruku prema Bridi i dade joj cvet.

- Kada smo se upoznali, a čini mi se da sam te oduvek poznavao jer ne mogu da se setim kakav je svet bio pre tog trenutka, pokazao sam ti šta je Mračna Noć. Želeo sam da vidim kako se suočavaš sa sopstvenim mogućnostima. Znao sam da se nalazim pred svojim Drugim Delom i da će me taj Drugi Deo naučiti svemu što treba da naučim - zato je Bog podelio muškarca i ženu.

Brida je dodirivala cvet. Bio je to prvi cvet koji je videla posle više meseci. Proleće je stiglo.

- Ljudi poklanjaju cveće zato što je u cveću istinski smisao Ljubavi. Ko želi da poseduje cvet, videće ga kako vene. Ali ko ga samo posmatra u polju, zauvek će ostati s njim. Zato što se cvet uklapa u veče, u zalazak sunca, u miris vlažne zemlje i u oblake na horizontu.

Brida je posmatrala cvet. Čarobnjak joj ga uze i vrati ga šumi. Bridine oči se ispuniše suzama. Bila je ponosna što je njegov Drugi Deo.

- To me je šuma naučila. Da nikada nećeš biti moja i zato ću te zauvek imati. Ti si bila nada mojih samotnih dana, teskoba u trenucima sumnje i sigurnost u trenucima vere.

„Samo zato što sam znao da će se moj Drugi Deo jednog dana pojaviti posvetio sam se izučavanju Tradicije Sunca. Samo zato što sam bio siguran da postojiš, nastavio sam da postojim.“

Brida više nije mogla da krije suze.

- Onda si ti došla i sve sam to shvatio. Došla si da me oslobodiš iz ropstva koje sam sam stvorio, da mi kažeš da sam slobodan - da mogu da se vratim svetu i ovozemaljskim stvarima. Shvatio sam sve što je trebalo da znam, i volim te više nego sve žene koje sam u životu upoznao, više nego ženu koja me je nehotice skrenula u šumu. Zauvek ću zapamtiti da je ljubav sloboda. To je lekcija za koju mi je trebalo toliko godina da je naučim.

„To je bila lekcija koja me je zarobila i koja me sada oslobađa.“

Vatra je pucketala, a nekoliko gostiju koji su se duže zadržali počeli su da se opraštaju. Ali Brida nije čula ništa od toga.

- Brido! - čula je glas iz daljine.

- On te sada posmatra, mala - reče Čarobnjak. Bila je to fraza iz jednog starog filma koji je nekada gledao. Bio je radostan jer je okrenuo još jednu važnu stranicu Tradicije Sunca. Osetio je prisustvo svog Učitelja - i on je izabrao ovu noć za njegovu novu Inicijaciju.

„Celog života ću te se sećati, i ti ćeš se sećati mene. Kao što ćemo se setiti smiraja dana, prozora koje zaliva kiša, stvari koje ćemo uvek imati jer ih ne možemo posedovati.“

- Brido! - ponovo je zvao Lorens.

- Idi u miru - reče Čarobnjak. - I izbriši te suze. Ili reci da su od dima.

„Nemoj me zaboraviti. Nikad.“

Znao je da to ne mora da kaže. Ali je ipak rekao.

Vika je primetila da je troje gostiju zaboravilo svoje prazne flaše. Morala je da ih pozove telefonom i kaže im da dođu po njih.

- Vatra će se uskoro ugасiti - reče.

On je i dalje ćutao. Još je bilo plamena u vatri i on ga je netremice gledao.

- Ne kajem se što sam nekada bila zaljubljena u tebe - nastavi Vika.

- Ni ja - odgovori Čarobnjak.

Imala je ogromnu potrebu da govori o devojci. Ali ništa nije rekla. Oči čoveka pored koga se nalazila odavale su poštovanje i mudrost.

- Šteta što nisam tvoj Drugi Deo - ponovo je pokrenula temu.
- Bili bismo fantastičan bračni par.

Ali Čarobnjak nije slušao šta Vika govori. Pred njim je bio veliki svet i mnogo zadataka. Morao je da pomogne da se stvori Božiji vrt, morao je da podučava ljude kako da sami sebe uče. Srećaće druge žene, zaljubljiće se, i intenzivno živeti ovu inkarnaciju. Te noći se završavala jedna etapa njegovog života i nova Mračna Noć se nalazila pred njim. Ali ova etapa će biti zabavnija, radosnija, i biće bliže svemu o čemu je sanjao. Znao je to zbog cveća, zbog šuma, zbog devojaka koje se pojave vođene Božijom rukom, ne znajući da su došle da bi ispunile sudbinu. Znao je to zahvaljujući Tradiciji Meseca i Tradiciji Sunca.